

НОРА РОБЪРТС

РИТУАЛ В СМЪРТТА

ЗЛАТОРОГЪ

НОРА РОБЪРТС РИТУАЛ В СМЪРТТА

Превод: Весела Прошкова

chitanka.info

Дори във века на свръхмодерните технологии древните вярвания остават неизкореними...

Лейтенант Ив Далас разследва убийство на свой колега полицаи. С всяка крачка навлиза във все по-опасни води. Налага се да избира между професионалната етика и личните си чувства. Ала когато някой подхвърля труп пред дома ѝ, Ив Далас приема, че предизвикателството е отправено лично към нея. Тук тя е въввлечена в един случай, който я изправя лице в лице с най-примамливото превъплъщение на злото.

След огромния успех на „Гола в смъртта“, „Прослава в смъртта“, „Безсмъртие в смъртта“ и „Екстаз в смъртта“ Нора Робъртс предлага на многобройните си читатели новата книга за Ив Далас „Ритуал в смъртта“ — петата от поредицата, оглавяла американските класации в любовно-криминалния жанр.

*„Да, има по земята и небето неща,
Хорацио, които нашата нещастна философия не
е дори сънувала.“*

Уилям Шекспир

*„Не възхваляваме Сатаната, защото ще
бъде проява на нетактичност, но поне би
трябвало да отдадем дължимото на неговия
талант.“*

Марк Твен

ПЪРВА ГЛАВА

Смъртта беше навсякъде. Ежедневно се сблъскваше с нея, сънуваше я всяка нощ. Смъртта беше нейна спътница. Познаваше звуците и миризмата ѝ, същността ѝ. Дори не потръпваше, когато гледаше право в мъдрите ѝ и страшни очи. Знаеше, че смъртта е коварен враг. Ако само за миг се разсееше или проявеше невнимание, жената с косата можеше да нанесе удар. Можеше да победи.

Въпреки че вече десет години работеше в полицията, смъртта все още я плашеше, не искаше и не можеше да я приеме. Гледаше я с омраза като боец, изправен пред най-страшния си враг.

И ето че отново се сблъскваше със смъртта. Но този път покосен бе близък човек, неин колега.

Франк Воджински се славеше като добър полицаи. Беше необикновено трудолюбив, макар и малко муден, отнасяше се любезно с всичките си колеги. Никога не се оплакваше от отвратителната храна, която сервираха в стола на централния полицейски участък, нито от досадната писмена работа, свързана с длъжността му. Или пък от факта, че на шейсет и две години все още беше сержант.

Беше доста пълен, а оредяващата му коса бе доста прошарена, което беше доста необичайно за 2058 година, когато повечето хора се възползваха от специалната хирургия за коригиране на физическите недостатъци. Сега, положен в прозрачния ковчег, с букет бели лилии върху гърдите, той приличаше на потънал в дълбок сън монах от друга епоха.

„Той действително е бил роден в друга епоха — помисли си Ив. — Появил се е на бял свят в края на едно хилядолетие и е живял в следващото.“ Беше участвал в Градските войни, но за разлика от други ченгета, не обичаше да разказва за това време. Предпочиташе да говори за децата и за внуците си и често показваше на колегите си семейни снимки или холограми.

Обичаше да разказва брадати вицове, интересуваха се от спорт и имаше слабост към соеви наденички, полети с пикантен сос.

Беше изцяло предан на семейството си и навярно близките му бяха дълбоко опечалени от ненавременната му смърт. Ив беше сигурна, че всеки, който е познавал Франк Воджински, искрено го е обичал.

Беше умрял в разцвета на живота си. Този прекрасен, добродушен човек е бил сам, когато сърцето му внезапно е престанало да бие.

— По дяволите! — промълви някой.

Ив се обърна и сложи ръка на рамото на човека, който току-що беше застанал до нея.

— Съжалявам, Фийни.

Той поклати глава. Във вечно тъжните му очи с тежки клепачи се четеше неопишуема мъка. Вдигна ръка и машинално разроши острата си рижа коса.

— Мисля си, че нямаше да ми е толкова мъчно, ако беше загинал, изпълнявайки служебния си дълг. Но е нелепо да умреш в люлеещия се стол, докато гледаш мача по телевизията. Не е справедливо, Далас. Та той би могъл да живее още шейсетина години.

— Така е. — Ив го прегърна през раменете и го отведе встрани.

— Той ме е обучавал. Грижеше се като баща за мен, докато бях начинаещ полицай. Винаги можех да разчитам на него. — Гласът на Фийни трепереше, очите му бяха насълзени. — През целия си живот Франк не е разочаровал и не е излъгал никого.

— Зная — промълви Ив, питайки се как да го успокои. Никога не го беше виждала в подобно състояние и се тревожеше за него.

Хвана го под ръка и го поведе сред насъбралите се опечалени. Траурната зала беше препълнена с колеги на Франк и с негови роднини. Както беше обичай в подобни случаи, сервираха кафе или поточно някаква мътна, кафява течност, която минаваше за кафе. Младата жена напълни една чаша и я подаде на Фийни.

— Не мога да се примиря. Не мога да го преживея. — Червенокосият мъж тежко въздъхна. Беше нисък, набит човек, с вечно измачкани дрехи, който в момента дори не се опитваше да прикрие скръбта си. — Още не съм изказал съболезнованията си на Сали. Просто не мога да го сторя. Сега жена ми е с нея...

— Не се притеснявай. И аз не съм разговаряла със Сали. — Ив, която се чудеше къде да си дәне ръцете, също си наля чаша кафе, което

нямаше никакво намерение да изпие. — Всички са потресени от смъртта му. Не подозирах, че Франк е имал болно сърце.

— Никой не е знаел — промълви Фийни.

Без да отдръпва ръка от рамото му, тя огледа претъпканата и прекалено гореща зала. Когато техен колега загинеше при изпълнение на служебния си дълг, полицаите изпитваха гняв и правеха всичко възможно да отмъстят на убиеца. Ала когато своенравната смърт се промъкваше на пръсти и отнасяше близкия им човек, нямаше кого да обвиняват. Нито кого да накажат.

Ив знаеше, че всички присъстващи се чувстват безпомощни, защото самата тя изпитваше същото. Не можеш да вдигнеш юмрук или оръжие срещу съдбата.

Уредникът на траурната церемония, издокаран в задължителния черен костюм, имаше восъчножълто лице като на своите „клиенти“. Той обикаляше залата и изказваше съболезнованията си, ала лицето му беше безизразно. Ив си каза, че предпочита някой труп да седне в ковчег и да ѝ се ухили, вместо да слуша баналните фрази на човека в черно. Обърна се към Фийни и предложи:

— Какво ще кажеш да отидем при жена му и да поговорим с нея?

Червенокосият кимна и остави чашата, от която не беше отпил нито глътка.

— Франк те харесваше, Далас. Често ми казваше: „Далас е мъжко момиче и умът ѝ е като бръснач“. Казваше още, че ако попадне в беда, би се доверил само на теб да го измъкнеш.

Ив беше едновременно изненадана и поласкана и изпита още по-голяма скръб.

— Нямах представа, че е имал толкова високо мнение за мен.

Фийни внимателно я изгледа. Въпреки че не беше зашеметяваща красавица, Ив имаше необикновено и интересно лице с трапчинка на брадичката, което караше мъжете да се обръщат след нея. Погледът ѝ сякаш проникваше в душата на Фийни и разгадаваше най-съкровенията му тайни, поради което той често забравяше, че очите на Ив са златистокафяви. Косата ѝ имаше същия оттенък, беше късо подстригана, но в момента се нуждаеше от оформяне. Младата жена беше мускулеста, но висока и много стройна.

Фийни си спомни как преди по-малко от месец за малко не беше загинала. Но когато ѝ се беше притекъл на помощ, бе видял, че тя,

пребита и окървавена, не изпускате оръжието си.

— Да, действително много те ценеше — обърна се той към младата жена. — Аз също. — Тя изненадано го погледна, а Фийни изпъна приведените си рамене. — Да отидем при Сали и децата.

Запромъкнаха се през тълпата от опечалени, запълнили залата с ламперия от имитация на дърво и тежки червени драперии, където въздухът беше натежал от миризмата на цветята.

Ив се питаше защо поклонението пред мъртъвците неизменно беше съпроводено с погребални венци и букети, а ковчегът винаги беше драпиран с червен плат. Може би церемонията водеше началото си от някакъв древен обичай, към който хората продължаваха да се придържат.

Хрумна ѝ, че трябва да направи завещание, в което изрично да упомене, че след смъртта си не желае да бъде излагана пред погледите на колегите и приятелите си в някоя задушна зала, където уханието на цветята напомняше за миризмата на разложението.

После видя Сали, подкрепяна от децата и от внуците си и осъзна, че погребалните ритуали бяха заради живите. Мъртъвците вече не виждаха и не чувстваха нищо.

— Райън — промълви Сали и протегна към Фийни ръцете си с необикновено малки длани. Целуна го по страната и за миг остана неподвижна, със затворени очи. Лицето ѝ беше бледо като платно. Беше слабичка, кротка жена, която Ив винаги беше мислила за прекалено деликатна. И все пак Сали беше издържала повече от четирийсет години като съпруга на полицай, което изискваше желязна воля и силен характер. Върху черната си рокля тя носеше като медальон, окачен на верижка, полицейският пръстен на мъжа си.

„Още един ритуал — помисли си Ив. — Още един символ.“

— Радвам се, че си тук — промълви Сали.

— Франк ще ми липсва. Ще липсва на всички ни. — Фийни сковано потупа ръката ѝ и побърза да се отдръпне. Мъката го задушаваше. Опитваше се да преглътне сълзите си, но в стомаха му сякаш се беше свила на кълбо леденостудена змия. — Знаеш, че ако имаш нужда от нещо, аз...

— Зная. — Тя го изгледа и стисна ръката му, преди да се обърне към Ив. — Благодаря ви, че дойдохте, Далас.

— Франк беше прекрасен човек и страхотно ченге.

— Така е. — Сали леко се усмихна, осъзнала, че това е искрена похвала. — Гордееше се, че служи на закона и бди над живота на всички нас. Тук са командирът Уитни със съпругата си, както и господин Тибъл. — Тя се огледа, въпреки че замъглените ѝ от сълзи очи не виждаха нищо. — Толкова много хора са дошли да се сбогуват с него. Мисля си, че са обичали Франк и са държали на него.

— Разбира се, Сали. — Фийни неловко пристъпваше от крак на крак. — Питам се дали знаеш... за фондацията за вдовиците на полицейските служители...

Тя отново се усмихна и го потупа по ръката.

— Добре сме материално. Не се притеснявай за нас. Далас, мисля, че не познавате членовете на семейството ни. Това е дъщеря ми Бренда.

„Нисичка и закръглена — отбеляза Ив, протягайки ръка на Бренда. — Тъмнокоса и тъмноока, с грубовати черти, които е наследила от баща си.“

— Синът ми Къртис.

Къртис беше строен, но не висок. Очите му не бяха насълзени, ала изглеждаше замаян от скръб.

— Внуците ми.

Децата бяха пет, а най-малкото бе чипоносо момченце, чието лице беше обсипано с лунички. То изгледа Ив от главата до петите и попита:

— Защо носиш оръжие, след като не си на работа?

Младата жена смутено подръпна якето си, за да скрие кобура.

— Дойдох направо от участъка. Нямах време да се прибера вкъщи и да се преоблека.

— Пит, не безпокой лейтенант Далас — обади се Къртис и извинително се усмихна на Ив.

— Оръжията ще бъдат излишни, ако хората обръщат повече внимание на духовната си сила. Лейтенант, приятно ми е да се запознаем. Аз съм Алис.

Алис беше слабичка блондинка, облечена в черно. Ив си каза, че девойката е изключително привлекателна, като красотата ѝ се подчертаваше още повече от факта, че родителите ѝ бяха съвсем обикновени, дори с грубовати черти. Очите ѝ бяха светлосини, устните плътни. Блестящата ѝ коса беше разпусната и падаше до раменете на

елегантната ѝ черна рокля. На шията си носеше изящна сребърна верижка, стигаща чак до талията ѝ. На верижката беше закачен черен камък в сребърен обков.

— Алис, ти си истинска откачалка!

Девојката се обърна и хвърли леден поглед към някакво шестнайсетинагодишно момче. Пръстите ѝ непрекъснато докосваха черния камък, сякаш бяха пърхащи птици, които пазят гнездото си.

— Това е брат ми Джейми — произнесе тя с меден глас. — Още си въобразява, че може да ме обиди с думите си. Лейтенант Далас, искам да ви кажа, че дядо ми имаше прекрасно мнение за вас.

— Поласкана съм.

— Съпругът ви не е ли с вас?

Ив повдигна вежди. Момичето не само беше сломено от скръб, но и доста нервно. Долавяше и още нещо, но не успяваше да го определи. Алис преследваше някаква цел. Ала каква бе тя?

— Не. — Тя погледна към Сали. — Помоли ме да ви предам съболезнованията му. В момента е извън планетата.

— Навярно трябва да притежаваш желязна воля и неизчерпаемо количество енергия — обади се Алис, — за да живееш с човек като Рурк и едновременно да имаш трудна, дори опасна професия. Дядо ми казваше за вас, че захванете ли се с разследването на някакъв случай, не се отказвате, докато заловите престъпника. Така ли е, лейтенант?

— Ако за миг проявиш слабост, губиш. Аз не обичам да губя. — За миг Ив продължи да гледа момичето право в очите, сетне импулсивно се приведе и прошепна на Пит: — Когато бях „заек“ в полицията, видях как дядо ти зашемети някакъв човек от цели десет метра. Беше страхотно ченге. — Момченцето се усмихна, а тя се изправи и се обърна към Сали, като ѝ подаде ръка: — Никога няма да забравим съпруга ви, госпожо Воджински. Всички ние много го обичахме.

Понечи да се отдръпне, но Алис докосна рамото ѝ и се приведе. Ив забеляза, че ръката на девојката трепери.

— Приятно ми беше да се запозная с вас, лейтенант. Благодаря ви, че дойдохте.

Ив кимна и побърза да се смеси с тълпата. Небрежно пхна ръка в джоба на якето си и докосна сгънатия лист хартия, който Алис тайно беше сложила там.

Успя да напусне залата едва след половин час. Когато седна в колата си, извади бележката и я прочете.

„Ела утре в полунощ в клуб «Акуериън».

Не казвай на никого за срещата ни. Животът ти е в опасност.“

Вместо подпис имаше странен символ — постепенно разширяващи се концентрични окръжности, образуващи нещо като лабиринт. Едновременно заинтригувана и разтревожена, Ив пхна бележката в джоба си и потегли към дома си.

Но преди това зорките ѝ очи на ченге забелязаха някакъв човек в черни одежди, който почти се сливаше със сенките. Интуицията ѝ подсказа, че непознатият я наблюдава.

Когато Рурк отсъстваше, Ив предпочиташе да си мисли, че е сама в къщата. Двамата със Съмърсет, който отговаряше за обслужващия персонал, правеха всичко възможно да се избягват. Това никак не беше трудно, тъй като къщата беше огромна, истински лабиринт от помещения.

Тя влезе във фойето и метна протърканото си кожено яке върху колоната, подпираща перилото на стълбището, защото знаеше, че постъпката ѝ ще вбеси Съмърсет. Икономът мразеше всичко, което загрозяваше елегантната обстановка. Особено го дразнеше присъствието на Ив.

Тя се изкачи по стълбите, но вместо да влезе в спалнята, свърна към апартамента, който ѝ служеше и за офис. Предполагаше, че Рурк няма да пристигне тази вечер и предпочиташе да прекара нощта в специалния стол за отмора, отколкото в огромното легло.

Когато спеше сама, често сънуваше кошмари.

До последната минута от работното си време се беше опитвала да се справи с писането на безбройните рапорти, което напоследък беше занемарила. Сетне бе отишла направо в траурната зала, тъй че през целия ден не беше хапнала нито зальк. Ето защо сега побърза да програмира автоготвача да ѝ приготви сандвич с истинска шунка и

пълноценно кафе. Отхапа първия залък и притвори очи от удоволствие, вдъхвайки миризмата на ароматната течност. Каза си, че бракът ѝ със състоятелен човек, който може да си позволи истински продукти, не заместители, има своите предимства.

Ала любопитството не ѝ даваше покой. Приблужи се до бюрото и включи компютъра, докато продължаваше да отхапва от сандвича си. Продиктува:

— Искам цялата възможна информация за Алис, фамилното име неизвестно. Майка ѝ се нарича Бренда, а баба ѝ и дядо ѝ по майчина линия са Франк и Сали Воджински.

Работи...

Ив нетърпеливо забарабани с пръсти по бюрото, извади бележката и отново я прочете, докато довърши вечерята си.

Алис Лингстром. Родена на 10 юни 2040 г. Първо дете и единствена дъщеря на Джан Лингстром и Бренда Воджински. Разведена. Адрес: Осма западна улица № 486, апартамент 4-Б, Ню Йорк. Има брат Джеймс Лингстром, роден на 22 март 2042. Завършила е с отличие гимназиалното си образование и е била първа по успех във випуска. Учила е два семестъра в Харвард, специалност антропология и митология. Прекъснала е преди започването на третия семестър. В момента работи в „Спирит Куест“ на Десета западна улица № 228, Ню Йорк. Неомъжена.

Ив навлажни с език устните си и попита:

— Има ли криминални прояви?

Няма досие в полицията.

— Бих се учудила, ако имаше — промърмори младата жена и отново се обърна към компютъра: — Искам информация за „Спирит Куест“.

„Спирит Куест“. Уикански магазин и консултационен център, собственост на Айзис Пейдж и Чарлс Форт. От три години се намира в сградата на Десета улица. Центърът и магазинът към него реализират годишна брутна печалба от сто дваисет и пет хиляди долара. В него работят лицензирани проповеднички. Хора, практикуващи билколечение и дипломирани хипнотерапевти.

— Уика ли? — презрително изсумтя Ив и се облегна на стола си. — Значи там се занимават с магьосничество. Господи, какво е това?

Уика е едновременно древна религия и изкуство, която се основава на завръщането към природата...

— Стоп! — изкомандва Ив и тежко въздъхна. Не се нуждаеше от дефиниция на магьосничеството, а от обяснение защо внучката на един полицай вярва в заклинания и в магически кристали.

И защо ѝ беше определила тайна среща.

Реши, че единственият начин да получи отговор на въпросите си е след по-малко от двайсет и четири часа да отиде в клуб „Акуериън“. Остави бележката на бюрото и си каза, че не би ѝ обърнала внимание, ако не беше написана от внучката на човек, когото беше уважавала.

И ако не беше видяла онази загадъчна фигура в мрака. Беше сигурна, че непознатият не е искал тя да го забележи, затова се криеше в сенките.

Влезе в банята и започна да се съблича. Жалко, че не можеше да заведе и Мейвис на срещата. Имаше чувството, че клубът ще допадне на ексцентричната ѝ приятелка. Свали джинсите си и разкърши тялото си, за да прогони умората от напрегнатия ден. Питаше се как ще изкара нощта, която още отсега ѝ се струваше безкрайна.

Нямаше никаква спешна работа. Разследването на последното убийство беше приключило само за осем часа. Хрумна ѝ, че може да убие няколко часа като погледа телевизия. Или пък да вземе някаква пушка от оръжейната на Рурк и да си пусне холограмна програма, за да изразходва излишната си енергия, което би ѝ помогнало да заспи.

Никога не беше изпробвала някоя от автоматичните му бойни пушки. Навярно ще бъде интересно да разбере как ченгетата са се справяли с нарушителите на закона през първите години на Градските войни.

Застана под душа и нареди водата да се загрее до трийсет и пет градуса. Когато силната струя я обля, тя отново се замисли. Съжаляваше, че в момента няма никакъв спешен случай, който би заангажирал съзнанието ѝ и би ѝ донесъл физическо изтощение. По дяволите, та това бе истински абсурд! Внезапно осъзна, че е самотна. Копнееше за прегръдките на Рурк, а той беше заминал само преди три дни.

Опита се да си внуши, че всеки един от тях си имаше свой собствен живот, който продължаваха да водят дори и след брака си. Професиите им изискваха много време и дълги отсъствия от дома. Но

колкото и да бе изненадващо, бракът им беше щастлив, защото и двамата бяха независими.

Господи, Рурк ѝ липсваше толкова много! Отвратена от себе си, тя пъхна глава под водната струя и се опита да прогони предателската мисъл.

Дори не потрепна, когато нечии ръце обгърнаха кръста ѝ, сетне се плъзнаха нагоре към гърдите ѝ. Ала сърцето ѝ подскочи. Познаваше докосването на дългите, елегантни пръсти, на широките длани. Отметна глава и почувства как нежни устни се притискат към рамото ѝ.

— Ммм, Съмърсет. Толкова си страстен.

Мъжът леко я захапа и тя се изкиска. Пръстите му докоснаха зърната ѝ и от гърлото ѝ се изтръгна стенание.

— Изобщо не си въобразявай, че ще го уволня — заяви Рурк и плъзна ръка надолу по корема ѝ.

— Длъжна бях да опитам. Върнал си се... — Опитните му пръсти проникнаха в нея, тя се загърчи от удоволствие и изстена, довършвайки изречението си: — ... рано. Господи!

— По реакцията ти разбирам, че съм се прибрал точно навреме. — Рурк я обърна към себе си и докато младата жена още потръпваше и се опитваше да избърше с ръце водата от очите си, той жадно впи устни в нейните.

По време на обратния полет, който му се беше сторил безкраен, мислите му бяха заети с любимата му. Представяше си как ще я милва и ще я чува как рязко си поема въздух. И ето че сега тя беше гола в прегръдките му и изгаряше от страст.

Подпря я в ъгъла, сграбчи бедрата ѝ и бавно ги повдигна.

— Липсвах ли ти?

Сърцето ѝ биеше лудо. След миг той щеше да я обладее, да я унищожи. И въпреки това му прошепна:

— Не особено.

— В такъв случай — Рурк нежно я целуна по брадичката, — ще те оставя да се изкъпеш на спокойствие.

В миг тя обгърна кръста му с бедрата си и сграбчи мократа му коса.

— Само опитай, приятелче, и ще те убия.

— Принуден съм да се подчиня, за да остана жив. — Той проникна в нея съвсем бавно, вперил поглед в очите ѝ, които помътняхха. Отново я целуна и усети как дъхът ѝ свисти под устните му.

Любиха се по-нежно, отколкото очакваха. Когато изживяха момента на върховна наслада, Ив блажено въздъхна и прошепна:

— Добре дошъл у дома.

Огледа го и си помисли, че вечно ще се възхищава от забележителните му сини очи, от лицето му, едновременно порочно и невинно, от устните му, напомнящи устни на обречен поет. Мократа му гарвановочерна коса достигаше до широките му мускулести рамене.

Когато го гледаше след кратките му отсъствия, сърцето ѝ неизменно се свиваше от огромната ѝ любов към него. Едва ли някога щеше да свикне с факта, че Рурк не само я желаше, а я обичаше до умопомрачение.

Все още усмихната, тя прокара пръсти през гъстата му коса и попита:

— Всичко ли е наред на станция „Олимп“?

— Правят се последни приготовления за посрещане на първите гости. Трябваше да се справим с няколко проблема, но не бяха сериозни. — Разкошният курорт на междупланетната станция щеше да бъде открит навреме, защото Рурк не би позволил нито ден закъснение.

Той нареди на душа да спре, после загърна Ив с огромна хавлиена кърпа, въпреки че тя би предпочела да използва кабинката за изсушаване.

— Започвам да разбирам защо използваш този апартамент, докато ме няма. Повярвай, че не можах да заспя в най-люксоznата стая на хотела. Чувствах се прекалено самотен без теб.

За миг Ив се облегна върху него, за да почувства познатите очертания на тялото му, сетне промълви:

— Май станахме адски сантиментални.

— Не се срамувам да призная чувствата си. Ние, ирландците, сме романтични натури.

Ив иронично се усмихна, когато той се обърна да вземе хавлиите. Рурк действително говореше с напевен ирландски акцент, но едва ли

някой от приятелите или враговете му би го определил като романтичен и сантиментален.

— Не забелязвам нови синини — саркастично заяви той, докато ѝ помагаше да облече хавлията си. — Навярно това означава, че през тези три дни не си участвала в опасни акции и че работата ти е била сравнително спокойна.

— Прав си. Разследвах едно елементарно убийство. Някакъв тип се поувлякъл и удушил компаньонката си по време на половия акт. — Тя препаса колана на халата и избърса косата си. — После се уплашил и побягнал. — Вдигна рамене и влезе в кабинета си. — Само след няколко часа си наел адвокат и се предаде в полицията. Прокурорът го обвини в непредумишлено убийство. Оставих на Пийбоди да проведе разпита и да го арестува.

— Така значи. — Рурк се приближи до шкафа, монтиран в стената и наля две чаши вино. — Накратко казано, не си имала излишни емоции.

— Да. Само дето трябваше да отида на поклонението.

Той озадачено сбърчи чело, после промълви:

— О, да, спомням си, че спомена за това. Съжалявам, че не се прибрах навреме, за да те придружа.

— Фийни го понесе много тежко. Щеше да ни бъде много по-леко, ако Франк беше загинал при изпълнение на служебния си дълг.

Този път Рурк повдигна вежди.

— Нима предпочитате колегата ви да е бил убит, вместо да... да е заспал вечния си сън?

— Щях да се примиря със смъртта му, това е всичко — намръщено отговори тя и се загледа в чашата си. Предпочиташе да не казва на Рурк, че самата тя предпочита бърза и жестока смърт. — Но в цялата история има нещо странно. Запознах се с близките на Франк. Най-голямата му внучка е доста странна.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами... говореше някак особено, а после, като я проверих чрез компютъра, излезе, че била магьосница.

Той отпи от виното си и промърмори:

— Нима си си направила труда да поискаш информация за нея?

— Да. Защото ми даде ето това. — Ив отиде до бюрото, взе бележката и му я подаде.

Рурк внимателно я прочете и промълви:

— Лабиринт на Земята.

— Какво?

— Символът отдолу. Келтски е.

Ив поклати глава и се приближи до него, за да разгледа бележката отново.

— Понякога се учудвам, че знаеш невероятни неща.

— В случая няма нищо невероятно. Забравяш, че произхождам от келтите. Древният символ, изобразяващ лабиринт, е магически и свещен.

— О, ето че всичко си идва на мястото. Младата госпожица се занимава с магьосничество или с нещо подобно. Изкарала е два семестъра в Харвард, където е изучавала антропология и митология. Обаче се е отказала от университета и сега работи в някакъв магазин за кристали и магически билки.

Рурк замислено докосна символа. Беше го виждал и преди, както и много подобни на него. Когато беше малък, почитателите на различни култове бяха не по-малко от жестоките членове на различни банди или от набожните пацифисти. Разбира се, всички до един бяха използвали религията като оправдание да убиват. Или да бъдат убивани.

— Навярно нямаш представа защо това момиче иска да се срещнете.

— Абсолютно никаква. Навярно ще се опита да разгадае мислите ми по аурата ми. Мейвис ми довери, че преди да я арестувам за кражба, често е играла ролята на гадателка. Сподели, че хората били готови да платят мило и драго само за да им каже това, което искали да чуят. Или пък онова, което не искали.

— Ето защо измамниците с финансовите пирамиди са имали такъв невероятен успех. — Той се усмихна и добави: — Предполагам, че ще отидеш на срещата.

— Разбира се. Много съм заинтригувана.

Рурк отново прегледа бележката и я захвърли на бюрото, сетне заяви:

— Ще дойда с теб.

— Тя иска...

— Бог знае какво. — Той отпи от виното си и Ив си помисли, че съпругът ѝ винаги постига целта си, независимо с какви средства и на каква цена. — Няма да ти се пречкам, но непременно ще те придружа. Клуб „Акуериън“ е доста безопасно място, ала се страхувам да не се замесиш в някоя неприятна история.

— Непрекъснато се сблъсквам с неприятни истории — иронично промълви тя, сетне наклони глава и попита: — Хей, да не би случайно да си собственик на клуба?

— Не. А би ли искала?

Тя се засмя и го хвана за ръка.

— Предлагам да довършим виното си в леглото.

След изпитото вино и секса тя заспа дълбоко, притисната към Рурк. Ала само след два часа внезапно се събуди, чувствайки се съвсем бодра. Този път не беше сънувала никакви кошмари, нямаше ги ужасът и болката, тялото ѝ не беше обляно в студена пот. Ала незнайно защо сърцето ѝ биеше лудо.

Ив лежеше неподвижно, вираше се през огромния прозорец в тавана и се вслушваше в равномерно дишане на Рурк.

Размърда се, погледна към долната част на леглото и за малко не извика, когато видя как жълтеникави очи проблясват в мрака. Едва след това усети тежестта върху глезените си и си каза, че това е само котаракът Галахад. Навярно той я беше събудил, когато бе скочил върху леглото.

Отпусна се в постелята, обърна се на една страна и усети как Рурк я прегръща в съня си. Въздъхна, затвори очи и се притисна към него.

В просъница си помисли: „Няма нищо страшно. Беше котаракът“.

Ала беше готова да се закълне, че е дочула монотонно пеене.

ВТОРА ГЛАВА

На следващата сутрин Ив отново беше погълната от работата си в полицейското управление и напълно забрави за странното пробуждане. Хрумна ѝ, че Ню Йорк е най-хубавото място на света в началото на септември, когато летните горещини са преминали и въздухът е мек и приятен. Точно сега беше времето да подреди документацията си.

Или по-точно да накара Пийбоди да се справи с наглед непосилната задача.

— Как е възможно файловете ви да бъдат така объркани? — попита Пийбоди. Изражението ѝ подсказваше, че е разочарована от своя идол Ив Далас.

— Зная къде се намира всичко — каза ѝ Ив, — но от теб се иска да класираш материалите така, че да ги откривам лесно и едновременно да бъдат където им е мястото. Смяташ ли, че ще се справиш, полицай?

— Да. — Пийбоди забели очи зад гърба ѝ и добави: — Разбира се, лейтенант.

— Добре. И не прави физиономии, когато мислиш, че не те виждам. Ако нещата са пообъркани, както благоволи да се изразиш, то е защото напоследък бях много заета. Тъй като в края на годината изтича периодът ти на обучение, сега е времето да ти стоваря цялата неприятна работа. — Обърна се, леко се усмихна и добави: — Дано някой ден имаш подчинена, на която да пробутваш всичко, което не желаяш да направиш.

— Доверието ви в моите способности е трогателно, лейтенант. Направо се задушавам от вълнение. — Тя нервно извика на компютъра да се включи и продължи: — Или пък се задушавам от факта, че тук има информация от преди пет години, която би трябвало да бъде архивирана в главния компютър и изчистена от вашия два̀сет и четири месеца след въвеждането ѝ.

— Ами направи го, какво чакаш. — Ив се усмихна широко, когато компютърът се „закашля“, сетне механичен глас предупреди за опасност от претоварване на системата. — Пожелавам ти успех.

— Уредите, автомобилите и компютрите могат да бъдат наши помощници и приятели. Ала също като приятелството трябва да бъдат поддържани и искат да бъдат разбирани.

— О, аз проявявам страхотно разбиране към този приятел. — Ив се приближи и два пъти удари с юмрук по компютъра, който отново заработи. — Видя ли?

— Имате лека ръка, лейтенант. Затова техниците от отдела по поддръжка на техниката използват снимката ви вместо мишена, по която хвърлят стрелички.

— Още ли го правят? Май са доста злопаметни. — Ив сви рамене и приседна на ръба на бюрото. — Какво знаеш за магьосничеството?

— Ако сте решила да правите заклинания на компютъра си, едва ли ще мога да ви помогна. — Пийбоди стискаше зъби, докато разместваше и събираше на едно място различни файлове.

— Но нали принадлежиш към сектата „Свободна ера“?

— Първо, това не е секта, а религиозно учение, второ, отдавна съм се отказала от тази религия. Хайде, хайде, ще се справиш — промърмори тя на компютъра, сетне се обърна към началничката си и добави: — Освен това хората от „Свободна ера“ не са уикани. Общото между двете религии е, че се основават на учението за природата, но... тю, да му се не види, къде отиде?

— За какво говориш?

— За нищо. — Пийбоди се приведе и впери поглед в монитора. — Не се притеснявайте. И без това тези файлове не ви бяха необходими...

— Шегуваш ли се, Пийбоди?

— Ами да. Ха-ха-ха! — Челото на младата жена се ороси с пот, докато тя упорито натискаше ту един, ту друг клавиш. — Ето го. Няма никакъв проблем. Изпращам го в главния компютър и всичко е наред. — Тя облекчено въздъхна и попита: — Ще получа ли една чаша кафе заради усилията си? Предполагам, че ще ме ободри и ще продължа с по-голям ентузиазъм.

Ив погледна към монитора и не видя нищо застрашително. Безмълвно стана и програмира автоготвача да приготви кафе.

— Защо се интересувате от уика? Да не би да сте решила да се покръстите в нова религия? — попита Пийбоди, но като забеляза намръщеното изражение на Ив, опита да се усмихне. — Пошегувах се.

— Днес си в особено добро настроение. Колкото до уика, просто съм любопитна.

— До известна степен в религиите на „Свободна ера“ и на уиканите са залегнали еднакви догми: търсенето на равновесие и хармония, ритуално празнуване на настъпването на сезоните, което води началото си от древността, стриктното придържане към ненасилието.

— Ненасилие ли? — Ив присви очи. — Ами проклятията, заклинанията и жертвоприношенията на девойки, на черни петли?

— Само в литературните произведения магьосниците са описани като зли създания. Още си спомням един цитат от „Макбет“: „Плам, пламти! Котел, бълбукай! Адска смес, мехури пукай!“

— О, и аз знам един: „Ще те пипна, красавице, ще хвана и любимото ти кученце“. Това са думи на Злата вещица от Запада. Скоро гледах филма по видеоканала за любими анимационни герои.

— Примерът е добър — призна Пийбоди. — Но и двата цитата показват колко погрешни са схващанията на хората. Магьосниците не са грозни и зли бабички, които разбъркват котли с отровна смес или преследват невинни момиченца и техните приятели — плашилата. Уиканите обичат да се събличат голи, но не причиняват зло никому. Те практикуват само бяла магия.

— Каква друга магия съществува?

— Черна.

Ив внимателно изгледа сътрудничката си.

— Нали не вярваш в разните магии и заклинания?

— Не. — Ободрена от кафето, Пийбоди отново се обърна към компютъра. — Известни са ми някои основни положения, тъй като един мой братовчед се отдаде на религията уика, дори се присъедини към комуната им в Синсинати.

— Не може да бъде! — Ив се засмя и отмести чашата си. — Пийбоди, пълна си с изненади.

— Някой ден ще ви разкажа за баба ми и нейните пет любовника.

— Съвсем нормално е една жена да има през живота си петима любовници.

— Да, но баба ми спеше и с петимата миналия месец. — Пийбоди вдигна поглед и лицето ѝ беше безизразно. — Тя е на деветдесет и осем. Надявам се да съм наследила нейните гени.

Ив преглътна смеха си, тъй като в този момент видеотелефонът ѝ иззвъня.

— Тук Далас. — Когато на екрана се появи лицето на командира Уитни, тя отново проговори: — Кажете, сър.

— Искам да поговорим, лейтенант. Очаквам те в кабинета ми колкото е възможно по-скоро.

— Слушам. Ще бъда при вас след пет минути. — Ив прекъсна връзката и обнадеждено погледна към Пийбоди. — Може би ще ни възложат някаква важна задача. Продължавай работата си. Ще се свържа с теб, ако се наложи. — Отвори вратата, прекрачи прага, обърна се и добави: — Не яж от шоколадчетата ми.

— По дяволите — тихо изруга Пийбоди. — Нищо не ѝ убягва.

Уитни беше прекарал по-голямата част от живота си, работейки в полицията, а от много години беше командир. Беше си поставил за цел да опознае всичките си подчинени и да прецени качествата и слабостите им, от които умееше да се възползва.

Беше едър мъж с груби длани като на човек, упражняващ физически труд. Тъмните му очи бяха изключително проницателни, враговете му шушукаха, че погледът му смразявал. На пръв поглед Уитни изглеждаше уравновесен и спокоен. Но и спокойствието му беше привидно и прикриваше бурните и понякога опасни чувства, които бушуваха в гърдите му.

Ив го уважаваше, в определени моменти го харесваше и винаги се възхищаваше от него.

Когато влезе в кабинета му, той седеше зад бюрото си и намръщено четеше някаква разпечатка. Уитни не вдигна поглед, само ѝ направи знак да се настани на един стол. Младата жена се подчини и се загледа във въздушния трамвай, който в този момент шумно

премина край прозореца. Както обикновено беше смаяна, че многобройните пътници, бяха въоръжени с бинокли и с далекогледни.

„Какво ли очакват да видят през прозорците на полицейския участък? — питаше се тя. — Може би изтезавани арестанти или пък окървавени жертви, облени в сълзи. И защо представата за страданията на ближните им ги възбужда?“

Уитни наруши мълчанието.

— Видях те снощи на поклонението.

Ив тръсна глава да прогони неканените мисли и съсредоточи вниманието си върху думите на командира.

— Мисля, че почти всички колеги от управлението бяха там.

— Очевидно мнозина са го обичали.

— Да.

— Никога ли не си работила с него?

— Франк ми даде няколко полезни съвета, когато бях начинаеща в професията, няколко пъти ми се притече на помощ в трудни моменти, но никога не съм работила с него.

Уитни кимна, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Франк и Фийни бяха партньори, преди ти да постъпиш при нас. Когато Воджински беше преместен на канцеларска работа, ти зае неговото място като партньорка на Фийни.

Младата жена изпита странно предчувствие. Помисли си: „Тук нещо не е наред“. А на глас отговори:

— Точно така, сър. Фийни е безутешен.

— Знам, Далас. Ето защо капитанът не е тук тази сутрин. — Командирът подпря лакти на бюрото си, машинално преплете пръсти, сетне ги отпусна. — Ситуацията е изключително деликатна, Далас.

— Свързана ли е със смъртта на сержант Воджински?

— Онова, което ще ти съобщя, е строго поверително. Ако прецениш, може да уведомиш сътрудничката си, но не бива да споменаваш нито дума пред когото и да било от полицията. Нито пред представителите на медиите. Моля те, не, заповядвам ти, да работиш сама по този случай.

Неприятното чувство прерасна в страх, когато тя си помисли за Фийни.

— Ясно.

— Има неизяснени обстоятелства около смъртта на сержант Воджински.

— Какво имате предвид, сър?

— Ще ти бъде необходима допълнителна информация. — Той скръсти ръце и се облегна на ръба на бюрото. — Подозирам, че сержантът е извършвал някакво разследване в извънработно време или е бил замесен в търговия с наркотици.

— С наркотици ли? Франк не би се докоснал до тях.

Лицето на командира остана безизразно, докато той продължи обясненията си.

— На двайсет и втори септември тази година сержантът е бил забелязан от наш агент, работещ под прикритие, в частен клуб, за който подозираме, че е център за продажба на дрога. Клубът се нарича „Атамe“ и предлага на клиентите си групови и индивидуални ритуални служби, освен това има лиценз за „извършване на сексуални услуги“. От две години насам хората от отдел „Наркотици“ държат клуба под наблюдение. Видели са как Франк купува дрога.

Ив остана безмълвна, а Уитни тежко въздъхна.

— Агентът ми докладва за случилото се. Разпитах Франк, но той отказа да отговаря на въпросите ми. — Командирът се поколеба, сетне продължи: — Честно казано, Далас, най-много ме смути фактът, че той нито потвърди, нито отрече обвиненията и както вече споменах, категорично отказа да коментира случилото се. Поведението му ме озадачи и ме разтревожи. Предложих му да се подложи на медицински преглед, включително на скенер за наркотици, препоръчах му да си вземе една седмица отпуск, Франк прие и двете ми предложения. При сканирането не се откриха наркотици в организма му. Имайки предвид неопетнената репутация на сержанта и отличните ми впечатления за него, не отбелязах инцидента в досието му, а го запазих в тайна. — Той стана и се обърна към прозореца. — Страхувам се, че това беше грешка. Предполагам, че ако бях настоял да науча истината, Воджински щеше да бъде жив и сега ние с теб нямаше да разговаряме.

— Доверил сте се на преценката си и на думата на своя подчинен.

Уитни се обърна. Тъмните му очи се втренчиха в нея и Ив си помисли, че изобщо не са студени. Напротив, бяха изпълнени с мъка.

— Точно така. Но сега имам повече информация. При аутопсията на сержанта в кръвта му са открити незначителни количества дигиталис и химически наркотик „Зевс“.

— „Зевс“ ли? — Ив скочи на крака. — Франк не взимаше наркотици, сър. Не забравяйте, че човек, който използва силна дрога като „Зевс“ несъзнателно се издава. Погледът му, дори цялото му поведение се променят. Всички полицаи в отдела щяха да го забележат. Скенерът би трябвало да регистрира наличието на дрога в кръвта. Не, сигурно има някаква грешка. — Тя пъкна ръце в джобовете си и с огромно усилие се въздържа да не закрачи из кабинета. — Зная, че има ченгета, които се друсат и които си въобразяват, че полицейската значка ги прави недосегаеми. Но не и Франк. Той беше най-почтеният човек на света.

— Ала наличието на наркотици в кръвта му е неоспоримо, лейтенант, както и малки количества от различни химически дроги, произвеждани само по поръчка. Комбинацията между тях е довела до спиране на сърцето и до смъртта на сержанта.

— Нима подозирате, че е бил убит или пък че сам е сложил край на живота си? — Ив поклати глава. — Не може да бъде.

— Повтарям, че при аутопсията беше констатирано наличие на наркотици.

— Навярно има някакво обяснение. Споменахте за дигиталис. Доколкото ми е известно, това е медикамент, който се използва при сърдечни заболявания. Споменахте, че сержантът се е подложил на медицински преглед преди две седмици. Защо в картоната му не е отбелязано, че той има болно сърце?

Лицето на Уитни остана безизразно.

— Най-добрият приятел на Франк беше компютърният гений Фийни.

— Фийни ли? — Ив направи две крачки към него, сетне се овладя и спря. — По дяволите, сър, нима намеквате, че шефът на електронния отдел е прикривал сержанта и е подправил медицинското заключение?

— Нямам право да изключа подобна възможност — престорено равнодушно заяви командирът. — Същото се отнася и за теб. Понякога приятелските чувства ни пречат да разсъждаваме трезво. Надявам се, че приятелството ти с Фийни не ще повлияе на преценката ти.

Горещите пламъчета в стомаха ѝ, предизвикани от ужасяващото предчувствие, се разгоряха в буен огън.

— Искате от мен да разследвам колеги. Единият е мъртъв, а семейството му е сломено от скръб. Другият ме е обучавал и е мой приятел. — Облегна се на бюрото, приведе се и добави: — Фийни е и ваш приятел.

Уитни беше очаквал гневната ѝ реакция и предварително се беше примирил с нея. Ала беше очаквал, че тя ще приеме да изпълни поставената ѝ задача.

— Може би предпочиташ да възложи разследването на някого, който няма лично отношение към случая? Искам да действаш възможно най-дискретно, като представяш всяко вещественно доказателство и всеки протокол от разпит лично и само на мен. Може би ще се наложи да разговаряш с близките на сержант Воджински. Надявам се да го направиш дискретно и тактично. Не е необходимо да бъркаш с пръст в раната им.

— Ами ако открия нещо, което опетнява репутацията на един полицай, прекарал почти целия си живот в служба на обществото?

— Аз ще поема отговорността да оглася неприятните факти.

Ив се изправи и промърмори:

— Искате прекалено много от мен.

— Не искам, а ти заповядвам — поправи я той. — Така на съвестта ти ще бъде по-леко, лейтенант. — Подаде ѝ два запечатани диска. — Прегледай ги на домашния си компютър. Всички сведения, свързани с разследването, ще предаваш от къщи и ще изпращаш до моя домашен компютър. До второ нареждане нищо не бива да минава през централното полицейско управление. Свободна си.

Младата жена се обърна и тръгна към вратата. Застана на прага и без да се обръща проговори:

— За нищо на света не бих се обърнала срещу Фийни.

Уитни я проследи с поглед, докато излезе, после притвори клепачи. Знаеше, че Ив ще изпълни дълга си. Надяваше се, че чувствата ѝ няма да бъдат засегнати и че няма да бъде разочарована от най-добрия си приятел.

Когато стигна до канцеларията си, едва сдържаше гнева си. Пийбоди седеше пред монитора и самодоволно се усмихваше.

— Още не съм свършила. Компютърът ви е много своенравен, лейтенант, но мисля, че успях да му стъпя на шията.

— Изключи го — сопна ѝ се Ив и грабна якето и чантата си. — Хайде, събери си нещата.

— Да не би да са ни възложили разследването на нов случай? — Пийбоди внезапно се оживи, скочи от стола си и забърза след Ив. — За какво става дума? Къде отиваме? — Затича се, за да настигне началничката си, като не преставаше да я разпитва.

Ив нервно натисна копчето на асансьора и хвърли към сътрудничката си такъв гневен поглед, че младата жена моментално млъкна. Влезе в кабината, промъкна се между няколко свои колеги, които шумно разговаряха и не удостои с отговор закачливите им подмятания.

— Хей, Далас, как се чувстваш като младоженка? Защо не накараш богатия си съпруг да купи закусвалнята и да я зареди с истинска храна?

Тя се обърна и ледено изгледа ухиления си колега, сетне процеди през зъби:

— Целуни ме отзад, Картър.

— Нима не си спомняш, че преди три години опитах да го направя, а ти за малко не ми изби всички зъби. Пазила си се за някакъв цивилен — заяви той и когато другите ченгета избухнаха в смях.

Някой се обади:

— Пазила се е за човек, който не е най-големият тъпанар в отдел „Обири“.

— По-добре да си най-големият тъпанар, отколкото най-смотаният мухльо, Форенски — заяви Картър, сетне се обърна към Пийбоди: — Хей, сладурче, искаш ли да те целуна?

— Само ако си си запазил час при зъботехника за изработване на протези.

— Ще проверя и ще ти се обадя. — Картър ѝ намигна и заедно с неколцина свои колеги слезе от асансьора.

— Този тип се сваля на всичко, което носи пола — проговори Пийбоди, обезпокоена от втренчения поглед на Ив. — Жалко, че е такъв тъпак. — След като отново не получи отговор, тя продължи: —

Обаче Форенски е голям симпатяга. Доколкото ми е известно, няма постоянна приятелка.

— Не си пъхам носа в личния живот на колегите — сопна ѝ се Ив и замарширува към подземния гараж.

— Обаче живо се интересуваш от моя — промълви по-младата жена. Изчака, докато Ив разкодира заключващия механизъм на вратата и се настани на предната седалка. — Да запиша ли къде отиваме или сте ми подготвила изненада? — Тя смаяно примигна, когато Ив безмълвно отпусна глава върху волана. — Хей, добре ли сте? Какво става, Далас?

— Регистрирай всичко в домашния ми компютър. — Ив дълбоко си пое въздух и се изправи. — Докато пътуваме, ще ти съобща подробностите. Цялата информация, която ще ти предоставя, както и информацията, получена по време на разследването, трябва да бъде закодирана и запазена в строга тайна. Ще докладваш само на мен или на командира.

— Слушам. — Пийбоди се опита да преглътне. Имаше усещането, че огромна буца е заседнала в гърлото ѝ. — Разбирам, че заподозреният е един от нас.

— Да, по дяволите!

Рурк се беше погрижил домашният компютър на Ив да не ѝ създава проблемите, които ежедневно ѝ „поднасяше“ служебният. Ив натисна няколко клавиша и желаната информация незабавно се появи на монитора.

— Детектив Марион Бърнс. В продължение на осем месеца е работила като барманка в „Атаме“. — Тя замислено смръщи чело. — Бърнс... Не се сецам коя е.

— Аз я познавам. — Пийбоди премести стола си по-близо до бюрото с компютъра. — Запознахме се, когато бях... по време на онази история с Касто. Мисля, че е уравновесена и предана на професията си. Ако не ме лъже паметта, тя е трето поколение полицаи. Майка ѝ има чин капитан и мисля, че все още е на служба в Бънко. Дядо ѝ е загинал по време на Градските войни. Не проумявам защо е натопила Воджински.

— Може би е докладвала онова, което е видяла или пък има друга причина. Трябва да открием истината. Рапортът ѝ до Уитни е стандартен. В нула часа и трийсет минути на 22 септември 2058 година тя забелязала детектив сержант Воджински в частно сепаре заедно с известната пласьорка на дрога Селина Крос. Сержантът дал на Селина известно количество кредитни жетони, в замяна получил пакетче, което очевидно съдържало наркотик. Дватамата останали в сепарето петнайсет минути, след което пласьорката отишла в друго сепаре. Воджински останал в клуба още десет минути. Когато излязъл, детектив Бърнс го проследила, докато се качил на обществено превозно средство.

— Следователно не го е видяла да взема наркотика.

— Не. След онази нощ никога повече не го видяла в клуба. Мисля, че първо трябва да разпитаме нея.

— Да, лейтенант. Мислите ли, че след като сержантът е бил толкова близък с Фийни, му е доверил с какво се занимава? Или пък ако не го е сторил, Фийни би трябвало да забележи... нещо нередно.

— Нямам представа. — Ив потърка очите си. — По дяволите, знаеш ли какво означава „атами“?

— Не. — Пийбоди извади джобния си компютър и поиска необходимата информация. — Това е церемониален нож, ритуално оръжие, което по принцип се изработва от стомана. В „земните“ религии не се използва за рязане, а за очертаване на окръжност. — Тя вдигна поглед и възкликна: — Магьосничество! Какво съвпадение.

— Не е съвпадение. — Ив извади от чекмеджето бележката от Алис и я подаде на сътрудничката си. — Внучката на Франк ми я даде тайно по време на поклонението. Научих, че работи в някакъв магазин, наречен „Спирит Куест“. Чувала ли си за него?

— Да. — С разтревожено изражение Пийбоди остави бележката на бюрото. — Уиканите са миролюбиви, Далас. Лекуват с билки, не с химическа дрога. Нито един последовател на тази религия не би купувал, продавал или използвал „Зевс“.

— Какво ще кажеш за дигиталиса? — Ив наклони глава. — Този медикамент е на билкова основа, нали?

— Да. Получава се от растението напръстник, чието латинско наименование е *Digitalis purpurea*.

— Какво представлява дигиталисът? Навярно е вид стимулант.

— Не разбирам много от медицина, но мисля, че действително стимулира сърдечната дейност.

— Същите свойства притежава и „Зевс“. Питам се какво би се получило, ако се вземат едновременно или пък се сбърка дозировката. Нищо чудно да доведе до сърдечна недостатъчност.

— Нима мислите, че сержантът се е самоубил?

— Командирът храни известни подозрения. А пък аз си задавам много въпроси, на които засега нямам отговор — нетърпеливо заяви Ив. — Но ще ги открия. — Взе бележката и добави: — Започваме довечера с Алис. Искам да бъдеш в клуба точно в единайсет, с цивилни дрехи. Опитай се да изглеждаш като привърженичка на „Свободна ера“, не като ченге.

Пийбоди потръпна и се намръщи.

— Ще облека роклята, която мама ми уши за последния ми рожден ден. Но ще побеснея, ако решите да ми се присмивате.

— Ще опитам да се овладеея. А сега да видим каква информация ще открием за Селина Крос и клуб „Атаме“.

След пет минути тя въздъхна и мрачно впери поглед в монитора.

— Сведенията за нашата приятелка са доста любопитни. Излиза, че тя е стара познайница на полицията. Прекарала е известно време в затвора. Погледни досието ѝ, Пийбоди. През 2043-а и 2044-а е упражнявала професията на проститутка, но без необходимото разрешително. През 2044-а е обвинена в извършване на въоръжен грабеж, по-късно обвиненията са отпаднали. През 2047-а започнала да се представя за медиум пред лековерните клиенти. По дяволите, защо хората искат да разговарят с мъртвите? През 2049-а е заподозряна в осакатяване на животни, но полицията не разполагала с достатъчно доказателства, за да я арестуват. После се е заела с производство и търговия на синтетични наркотици. Този път я заловили и тя е прекарала в затвора две години. Но през 2055-а е била изправена пред съда и разпитвана във връзка с ритуалното убийство на малолетен. Ала имала желязно алиби.

— Откакто през 2051-а е лежала в затвора, е под постоянното наблюдение на хората от отдел „Наркотици“ — добави Пийбоди.

— Но те не са я арестували.

— Селина е дребна риба. Навярно са искали да заловят големите клечки в наркобизнеса.

— И аз съм на същото мнение. Ще видим какво обяснение ще даде Марион. О, я погледни! Селина Крос е единствената притежателка на клуб „Атаме“. — Ив се замисли. — Питам се откъде една нищо и никаква наркопласъорка е намерила пари да купи клуб? Сигурна съм, че зад нея стои богат и могъщ човек. Чудя се дали от отдел „Наркотици“ знаят кой е истинският собственик на „Атаме“. Интересно ми е да видя как изглежда тази жена. Компютър, искам фотография на Селина Крос.

Когато изображението се появи на екрана, Пийбоди потръпна и възкликна:

— Майчице! Чак тръпки ме побиха.

— Не можеш да я забравиш — промърмори Ив.

Лицето на монитора беше тясно, плътните устни бяха яркочервени, а очите черни като оникс. Жената би била необикновено красива, тъй като имаше правилни черти и млечнобяла гладка кожа, ако от лицето ѝ не лъхаше студенина. Правата ѝ, гарвановочерна коса беше сресана на път по средата. Над лявата ѝ вежда имаше малка татуировка.

— Какъв е този символ? — промълви Ив и нареди на компютъра да увеличи въпросния сектор.

— Пентаграм! — възкликна Пийбоди с треперещ глас, което накара началничката ѝ любопитно да я изгледа. — И то обърнат наопаки! Тази жена не принадлежи към уиканите, лейтенант. Тя е сатанистка.

Ив не вярваше нито в бяла, нито в черна магия. Ала допускаше, че другите хора са убедени в съществуването на различни магии, проклетия и заклинания. Вярваше и в това, че мнозина използват за свои цели тези заблудени души.

— Не си играй с огъня, Ив. Бъди по-предпазлива.

Гласът на Рурк я изтръгна от мислите ѝ. Той беше настоял да шофира и Ив не се осмели да му противоречи, защото не беше свикнала да кара бързи и модерни коли като неговата.

— Какво искаш да кажеш?

— Запомни, че когато дадени традиции и вярвания се запазят в продължение на векове, това съвсем не е случайно.

— Разбира се, че не е случайно! Представителите на човечеството са били лековерни наивници. И винаги е имало хора, които са знаели как да се възползват от лековерието им. Зарекла съм се да открия дали някой не е използвал наивността на Франк.

Беше разказала всичко на Рурк, оправдавайки се пред себе си, че е нарушила служебната тайна, защото, след като не може да се възползва от познанията на Фийни, ще потърси помощта на съпруга си — също така опитен компютърен специалист.

— Ти си отлично ченге и благоразумна жена. — Той спря на светофара и се обърна към нея. — Моля те да бъдеш особено предпазлива, когато „задълбаваш“ в подобна област.

Ив не виждаше изражението му, но гласът му беше прекалено сериозен.

— Предупреждаваш ме да не се забърквам с вещици и с хора, които се прекланят пред Сатаната. Боже мой, Рурк, нима си забравил, че живеем в третото хилядолетие! Не ми казвай, че вярваш в съществуването на сатанисти. — Тя гневно отметна косата от челото си. — Питам се какво ли биха направили с Дявола обожателите му, ако той действително съществува, и ако успеят да привлекат вниманието му!

— В това е проблемът, нали? — промълви Рурк и зави на запад към клуб „Акуериън“.

— И все пак има Сатани — намръщено заяви Ив, докато той вкара колата във второто ниво на уличното платно. — Те са от плът и кръв и имат човешки облик. Дватамата с теб често сме се сблъскали с тях.

Тя слезе от колата и премина по рампата, водеща към улицата. Духаше хладен ветрец, който беше прогонил обичайните миризми на огромния град. Небето беше мастилено черно, луната и звездите не се виждаха. Въздушният трафик беше слаб, понякога в нощната тъма проблясваха светлините на въздушните превозни средства, последвани от приглушения рев на двигателите им.

Тази улица си беше спечелила славата на място, където се продаваха първокласни, ръчно изработени предмети на изкуството. Дори закусвалнята на ъгъла беше безупречно чиста и в менюто бяха включени дори хибридни плодове, вместо обичайните соеви наденички. Повечето от уличните търговци си бяха отишли, но през

деня те устройваха подвижни щандове върху количките си и предлагаха на клиентите ръчно изработени бижута и килимчета, гоблени, билкови балсами и чайове.

Навярно дори просяците в този квартал бяха учтиви и разрешителните им бяха изложени на видно място. По-вероятно беше те да харчат изкараните през деня пари за храна, отколкото за дрога.

Тук почти не се извършваха престъпления, наемите бяха убийствени, а повечето от обитателите и търговците бяха безгрижно млади.

Ив си каза, че за нищо на света не би живяла в този квартал.

— Подранили сме — промълви тя, по навик огледа улицата и се поусмихна. — Погледни, онзи магазин се нарича „Ресторант на медиумите“. Навярно влизаш там, поръчваш си зеленчуково пюре и хората от персонала твърдят, че са знаели точно какво ще поискаш. Предлагат и гледане на ръка. Все още е отворено. — Импулсивно се обърна към Рурк. Искаше ѝ се да направи нещо, което да разведри мрачното ѝ настроение. — Хайде, да опитаме.

— Нима искаш да ти гледат на ръка?

— Защо не? — Тя го сграбчи за ръката. — Ще усетя духа на този квартал и ще се подготвя психически за разследването на сатанисти наркопласъори. Може би ще ни направят отстъпка и ще гледат и на теб на половин цена.

— Не.

— Не бъди толкова сигурен, след като още не сме опитали.

— Не искам да ми гледат.

— Страхливец — подразни го тя и го повлече след себе си.

— Не съм страхлив, а предпазлив.

Когато влязоха в ресторанта, Ив беше принудена да признае, че в залата се разнасят невероятно примамливи аромати. Не се долавяше тежката миризма на лук и мазни сосове, а ухание на подправки и на цветя, което сякаш се подчертаваше от ненатрапчивата музика.

Масички, застлани с бели покривки и столове бяха подредени на известно разстояние от остъкления хладилен шкаф, където бяха изложени купички и чинии с храна. Двама клиенти с широки роби, сандали, украсени със скъпоценности и с бръснати глави си бяха поръчали купички с бульон.

Зад плота стоеше мъж със сребърен пръстен на всеки един от пръстите си и със синя риза с широки ръкави. Русата му коса беше грижливо сплетена, а през плитката беше прокарана сребриста нишка. Той приветливо се усмихна.

— Бъдете благословени. Какво ще желаете — храна за тялото или за душата?

— Предполагам, че вече сте прочел мислите ми. — Ив също широко се усмихна. — Гадаете ли съдбата?

— На какво предпочитате да ви гледат: на ръка, с карти „Таро“, на рунически букви или на аура?

— На ръка. — Ив протегна дланта си и си каза, че никога не се е забавлявала така добре.

— Касандра се занимава с това. Моля, настанете се удобно, след минута тя ще бъде при вас. — Понечи да се обърне и добави: — Сестро, аурите на двама ви са много силни и жизнени. Подказват, че сте родени един за друг. — Той взе дървена пръчка със заоблен връх и леко я прокара по ръба на бяла матирана купа.

Разнесоха се едва чути вибриращи звуци и още преди да са затихнали, някаква жена отметна мънистената завеса към съседното помещение. Носеше сребриста туника, а над лакътя ѝ се виеше сребърна гривна. Ив забеляза, че непознатата е много млада, най-много двайсетгодишна. Косата ѝ беше руса като на мъжа и също бе сплетена.

— Добре дошли. — В гласа ѝ се долавяше напевен ирландски акцент. — Моля, настанете се удобно. И двамата ли искате да ви гледам?

— Не, само на мен. — Ив се настани на една от масичките. — Колко струва един сеанс?

— Гадаенето е безплатно. Приемаме само доброволни помощи. — Тя грациозно седна и се обърна към Рурк: — Щедростта ви ще бъде оценена, господине. Господжо, подайте ми лявата си ръка. — Девојката подложи шепа под дланта на Ив и отначало не я докосна. — Чувствам сила и смелост. Съдбата ви е необикновена. Преживяла сте травма, линията на живота ви е прекъсната, когато сте била много млада, почти дете. Усещам невероятно страдание и тъга. — Вдигна поглед и впери ясните си сиви очи в лицето на Ив. — Запомнете, че нямате никаква вина за случилото се. — Стисна ръката ѝ, когато тя инстинктивно я отдръпна. — Не се опитвайте да си спомните всичко,

докато не сте напълно готова. Долавям скръб и съмнения в собствените способности, потиснати страсти. Била сте самотна жена, посветила се на една-единствена цел. Имате силно развито чувство за справедливост и дисциплина. Виждам големи неприятности. Сърцето ви е било сломено, не, направо разбито. Ето защо сте била твърдо решена да запазите жалките отломки. Това е ръка на способен човек, на когото можеш да се довериш.

Девојката посегна към дясната ръка на Ив, но не сведе очи към нея. Погледът ѝ остана прикован към лицето на младата жена.

— Сенките от миналото още ви обгръщат и скоро не ще намерите пълен покой. Ала все пак сте открила своето място в живота. Властта ви подхожда, както и отговорностите, с които е съпроводена. Упорита сте, понякога не виждате по-далеч от носа си, но сте открила лек за разбитото си сърце и това е любовта. — Русокосата Касандра погледна към Рурк и изражението ѝ се смекчи, щом отново впери очи в Ив. — Дълбочината на вашите чувства ви изненадва и дори ви плаши, макар да сте много безстрашна жена. — Тя прекара палеца си по дланта на Ив. — Сърцето ви трудно се спечелва. Но когато го подарите някому, подарявате го завинаги. Носите някакъв отличителен знак. Да, виждам полицейска значка. Направила сте правилния избор, може би най-добрият. Убивала сте и то неведнъж. Не сте имала друг изход, ала мисълта за това непрекъснато ви измъчва. Трудно ви е да разсъждавате трезво и да забравите емоциите. Отново ще убивате. — Сивите очи на девојката се замъглиха и тя силно стисна ръката на Ив. — Тъмно е... Тук властват тъмни, зли сили. Някои хора вече са мъртви, ще ги последват и други. Болка и страх. Тяло и душа. Трябва да защитите себе си и онези, които обичате.

Касандра се обърна към Рурк, сграбчи ръката му и бързо заговори на галски. Лицето ѝ беше пребледняло, тя се задъхваше.

— Престани! — Ив, която цялата трепереше, рязко издърпа дланта си. — Признавам, че представлението беше страхотно. — Усети, че дланта я сърби и раздражено я потърка в панталоните си. — Имаш набито око, Касандра. И си отлична актриса. — Тя бръкна в джоба си, извади кредитни жетони на стойност петдесет долара и ги остави на масата.

— Почакайте. — Русокосата девојка отвори малката бродирана кесийка, окачена на колана ѝ и извади гладък, светлозелен камък. —

Подарявам ви го. Това е талисман. — Пъхна го в ръката ѝ и добави: — Винаги го носете с вас. — После се извърна и се скри зад мънистената завеса.

— Е, не ми събщи, че ми предстои приятно презокеанско пътуване — иронично промълви Ив и се отправи към вратата. — А на теб какво каза?

— Говореше на странен диалект. Предполагам, че е от западните райони на Ирландия. — Той с наслада и страшно облекчение вдъхна хладния нощен въздух. — В общи линии думите ѝ гласяха, че ако те обичам толкова много, както ѝ се струва, не трябва да се отделям от теб. Че имало опасност да загубиш не само живота, но и душата си и че само заедно с мен ще оцелееш.

— Ама че шарлатанка! — Младата жена погледна камъка в шепата си.

— Задръж го. — Рурк сви пръстите ѝ. — Няма да ти навреди.

Тя сви рамене, пъхна камъка в джоба си и заяви:

— Никога повече няма да се занимавам с медиуми.

— Прекрасна идея! — възкликна Рурк, хвана я под ръка и двамата влязоха в клуб „Акуериън“.

ТРЕТА ГЛАВА

Ив си каза, че заведението е от висока класа, при това тук беше много по-тихо, отколкото в клубовете, които бе посещавала досега. Разговорите и музиката бяха приглушени. Масите бяха подредени нагъсто, но между тях имаше свободни пространства за движение, които напомниха на Ив за концентричните окръжности от бележката на Алис. По стените имаше огледала във формата на лунен сърп и звезди. Под всяко беше поставена запалена свещ и пламъкът ѝ се отразяваше в блестящата повърхност. Между огледалата бяха поставени плочки, с изписани върху тях цифри и странни символи. Дансингът беше кръгъл, както и барът, където клиентите седяха на столове, изобразяващи зодиакалните знаци. Отначало Ив не позна жената, разположила се върху двете глави на зодия Близнаци, но след миг смаяно възкликна:

— Господи, но това е Пийбоди!

Рурк впери поглед в младата жена с дълга, ефирна рокля в синьо-зелени тонове. Тя носеше три гердана, които провисваха чак до кръста ѝ, обеци от разноцветни метали подрънкваха под кичурите ѝ права, късо подстригана коса.

— Виж ти — промълви той и широко се усмихна. — Кой би повярвал, че нашата Пийбоди е толкова ефектна жена?

— Признавам, че изглежда съвсем на място — колебливо произнесе Ив. — Искам да разговарям насаме с Алис. Защо не отидеш да правиш компания на сътрудничката ми?

— С най-голямо удоволствие. — Рурк критично огледа окъсаните ѝ джинси и протърканото ѝ кожено яке. — Лейтенант, длъжен съм да ти кажа, че ти изглеждаш съвсем не на място.

— Това намек ли е?

— Не, констатация. — Рурк нежно докосна трапчинката на брадичката ѝ, прекоси залата и седна на високото столче до Пийбоди. — Хей, какво беше стандартното изречение, когато искаш да свалиш

симпатична девойка? Може би трябва да попитам какво прави чаровница като теб в подобно заведение.

Пийбоди гневно го изгледа и направи кисела физиономия.

— Чувствам се като пълна идиотка в тази тъпа рокля.

— Изглеждаш прекрасно.

Тя презрително изсумтя.

— Не е в моя стил.

— Знаеш ли кое е най-очарователното в жените? — Той се приведе и докосна с пръст обеците ѝ, за да зазвънтят. — Имате толкова различни стилове. Какво пиеш?

Пийбоди, която беше абсурдно поласкана от думите му, положи усилия да не се изчерви.

— Коктейл „Стрелец“ — отговори. — Това е зодиакалният ми знак. Предполага се, че напитката е подходяща за хора от моята зодия, тъй като е приготвена в съответствие с тяхната обмяна на веществата и с характера им. — Отпи от прозрачния бокал и добави: — Всъщност е доста приятна на вкус. Ти каква зодия си?

— Нямам представа. Мисля, че съм роден през първата седмица на октомври.

„Мисля, че съм роден... — повтори наум Пийбоди. — Колко е странно да не знаеш точната си рождена дата.“ А на глас каза:

— Значи си Везна.

— Тогава ще си поръчам питие, което отговаря на обмяната на веществата ми. — Извърна се да повика сервитьорката и погледна към Ив, която седеше сама. — На коя зодия смяташ, че отговаря началничката ти?

— Трудно ми е да определя. Характерът ѝ е противоречив.

— Права си — промълви той.

От масата си, разположена във външната околност, Ив наблюдаваше всичко. В бара нямаше оркестър или поне холограмно изображение на оркестър. Музиката сякаш се пееше отвсякъде. Мелодични флейти и струнни инструменти, великолепен женски глас, който изпълняваше песен на непознат език.

Тя забеляза двойки, потънали в задълбочен разговор, други, които тихо се смееха. На никого не направи впечатление, когато жена в прозрачна бяла рокля стана и затанцува сама. Ив поръча да ѝ донесат

вода и учудено повдигна вежди, когато ѝ я поднесоха в бокал от синтетично сребро.

Заслуша се в разговора на седящите на масата зад нея и ѝ стана забавно, когато ги чу съвсем сериозно да обсъждат преживяванията си в астралния свят. На масата, разположена наблизко, две жени разговаряха за предишния си живот, когато са били жрици в един храм в Атлантида. Запита се защо хората вярват, че животът им преди прераждането е бил много по-екзотичен и вълнуващ от сегашния. С ирония си каза, че навярно на човек късметът му проработва само веднъж.

„Това са само безобидни чудаци“ — помисли си тя, ала усети, че машинално потърква в джинсите си все още изтръпналата си длан.

В този момент забеляза Алис, която току-що беше влязла в бара. Веднага ѝ направи впечатление, че девойката е неспокойна. Нервно кършеше пръсти, раменете ѝ бяха напрегнати, очите ѝ се стрелкаха като на изплашено животно. Ив я изчака да огледа залата и да я забележи, сетне ѝ кимна. Алис отново хвърли тревожен поглед към входа и забърза към маса. Когато се приближи, прошепна:

— Радвам се, че сте тук. Страхувах се, че няма да дойдете. — Пъхна ръка в джоба си и извади сребърна верижка, на която беше окачен гладък черен камък. — Моля ви, сложете този медальон — настоя тя, когато видя, че Ив се колебае. — Камъкът се нарича обсидиан и е поръсен със светена вода, за да предпазва от злите сили.

— Точно това ми трябва — шеговито заяви Ив и си сложи медальона.

— Повиках ви тук, защото това е най-безопасното, „най-чисто“ място. — Алис тревожно се огледа и продължи: — Едно време често идвах в този бар. — Когато забеляза сервитьорът да се приближава към маса, тя с две ръце сграбчи амулета на шията си. Поръча си някаква напитка, наречена „Златно слънце“, дълбоко си пое въздух и отново се обърна към Ив. — Трябва да събера смелост за онова, което ще ви кажа. Опитах се да медитирам, но не успях. Страхувам се до смърт.

— От какво се боиш, Алис?

— Страхувам се, че онези, които убиха дядо ми, са ме набелязали за следващата си жертва.

— Кой уби дядо ти?

— Злите сили. Умъртвяването на хора им се отдава най-добре. Сигурно няма да повярвате на думите ми. Прекалено прагматична сте. — Тя взе питието от сервитьора, за миг затвори очи, сякаш се молеше, сетне бавно поднесе чашата към устните си. — Ала знам, че ще ми обърнете внимание. Инстинктът ви подсказва, че не лъжа и че животът ми действително е в опасност. Не искам да умра — прошепна девойката и остави чашата си на масата.

„Това е първото смислено нещо, което си казала“ — помисли си Ив. Виждаше, че Алис наистина е изплашена до смърт, докато на поклонението умело се беше прикривала, навярно за да не разтревожи семейството си.

— От кого се страхуваш и защо?

— Трябва да ви обясня всичко, от игла до конец. Необходимо е да се пречистя, преди да изкупя вината си. Дядо ми ви уважаваше, затова реших да се доверя именно на вас. Знайте, че не съм вещица по рождение.

— Нима? — иронично възкликна Ив.

— Може би не ви е известно, но има вещици по рождение и такива като мен, които по-късно се увличат по магьосничеството. Научих за култа уика в университета и когато навлязох в същността му, започнах да изпитвам желание да принадлежа към него. Привличаха ме ритуалите, търсенето на равновесие в природата, радостта от живота и позитивните принципи на етиката. Не казах на семейството си за новото ми увлечение. Страхувах се, че няма да ме разберат. — Наведе глава и гъстата ѝ коса закри лицето ѝ. — Харесваше ми цялата тази тайнственост, бях прекалено млада и ми се струваше много забавно да танцувам гола на някоя поляна. Родителите ми... — Момичето отново вдигна глава. — Те са изключително консервативни. Може би именно заради това исках да извърша нещо... предизвикателно.

— Един вид бунт срещу закостенелите им схващания, нали?

— Точно така. — Алис тежко въздъхна. — Ако искрено бях приела посвещаването ми в магьосничеството и в неговите догми, сега всичко щеше да бъде различно. Оказах се слабохарактерна и прекалено самоуверена. — Отпи от чашата си и продължи: — Поставих си за цел да узная всички подробности, непрекъснато сравнявах и анализирах разликите между черната и бялата магия. Казвах си, че не бих могла да

разбера същността на едната, без да познавам нейната противоположност.

— Струва ми се логично.

— Ала не е — настоя Алис. — Самозаблуждавах се, самочувствието и интелектът ми ме подведоха. Реших, че ще изуча теоретично принципите на черната магия. Ще беседвам с онези, които са избрали „другата пътека“ и ще открия какво ги е накарало да се отклонят от правия път. Смятах, че ще бъде много забавно. — Тя печално се усмихна. — И отначало очакванията ми се оправдаха.

„Алис е истинско дете — помисли си Ив. — Виждам пред себе си ослепително красива жена, умна и любознателна, но всъщност тя е само едно наивно дете.“ Помисли си, че младите хора се поддават на блъфиране и от тях с лекота можеш да изкопчиш най-подробна информация. Обърна се към девойката и попита:

— Навярно тогава си се запознала със Селина Крос.

Момичето пребледня, стисна юмрук и с показалеца и малкия си пръст направи знака на дявола.

— Откъде знаете за нея?

— Направих известни проучвания. Не исках да дойда на срещата неподготвена. Самата ти си внучка на полицаи и знаеш колко важна е предварителната информация.

— Пазете се от нея. — Алис стисна устни. — Пазете се.

— Тя е мошеничка на дребно и наркопласъорка.

— Грешите. Селина е много повече от обикновена измамница. Повярвайте ми, лейтенант. Знам цялата истина. Тя ще започне да ви преследва, ако я предизвикате.

— Мислиш ли, че по някакъв начин е причинила смъртта на Франк?

— Да. — Очите на девойката се наляха със сълзи и сякаш станаха още по-сини. — И то по моя вина. Аз съм виновна за всичко!

Ив се приведе, за да закрие разтревоженото ѝ лице от любопитни погледи.

— Разкажи ми за нея.

— Запознахме се преди около година на събора на магьосниците в навечерието на Хелуин. Самозалъгнах се, че това ще допълни събраната от мен информация. Не осъзнавах колко дълбоко съм затънала, до каква степен съм попаднала под властта на черната магия,

доколко съм завладяна от нейната ненаситност. По онова време още не бях участвала в ритуалите, а само наблюдавах извършването им. После се запознах със Селина и с онзи, когото наричат Олбан.

— Кой е този Олбан?

— Неин служител. — Алис притисна юмрук към устните си. — Не си спомням точно какво се случи през онази нощ. Едва сега разбирам, че сигурно са ми направили магия. Позволих им да ме заведат в очертанятията на кръга, да съблекат дрехите ми. Дочух биенето на камбаните и монотонния напев, отправен към Господаря на мрака. Наблюдавах как принесоха в жертва една овца и заедно с останалите опитах от кръвта ѝ. — Тя засрамено наведе глава. — Да, пих от кръвта на животното и изпитах невероятно удоволствие. През онази нощ бях олтарът. Не усетих кога са ме привързали към огромния камък, но не усещах страх, а сексуална възбуда. — Без да вдига поглед, Алис зашепна: — Всеки член на братството мина покрай мен, втривайки в тялото ми благоуханни масла и кръв. Монотонният припев изпълваше съзнанието ми, усещах горещината, лъхаща от огъня. После Селина легна върху мен и... и започна да прави нещо с мен. Бях девствена, не знаех какво означава сексът. След известно време тя се плъзна нагоре по тялото ми и Олбан ме възседна. Селина ме наблюдаваше. Той стисна гърдите ѝ и проникна в мен. А тя не откъсваше поглед от лицето ми. Искях да притворя клепачи, но не можех. Непрекъснато се взирах в очите ѝ. Имах чувството, че не мъжът, а тя ме обладава.

Сълзите ѝ закапаха по покривката. Въпреки че Ив беше седнала така, че да прикрива девойката, неколцина души от съседните маси любопитно гледаха към тях.

— Била си упоена, Алис. Възползвали са се от теб. Няма от какво да се срамуваш.

Девойката за миг вдигна очи и погледът ѝ накара сърцето на Ив да се свие от жалост към нея.

— И все пак изгарям от срам. Бях девствена и усетих болка, но дори тя ми подежда невероятно възбуждащо. Болката беше придружена с неописуемо удоволствие. Бяха ме изнасилили, а аз молах да го сторят отново. И те го направиха. Всички членове на групата ми се изредиха. Призори вече бях тяхна покорна робиня. Когато се събудих, видях, че лежа между Олбан и Селина. Бях се превърнала в тяхна ученичка. И в тяхна играчка. — Отново отпи от чашата си, а

сълзите продължаваха да се стичат по страните ѝ. — Позволявах на тях и на техните любимци да правят всичко, което пожелаят с мен в леглото. Отдадох се на мрака. Мислех се за недосегаема, нехаех дали семейството ми ще научи за новото ми увлечение. Някой ме наклевети пред дядо ми. Той отказа да ми съобщи името му, ала знаех, че доносникът принадлежи към уиканите. Дядо се опита да ме спре, като ми каза, че знае всичко, а аз се изсмях в лицето му. Предупредих го да не се бърка в живота ми. Но мисля, че не ме е послушал.

Ив мълчаливо ѝ подаде чашата с вода. Алис я взе и я пресуши на един дъх, сетне продължи:

— Преди няколко месеца открих, че Селина и Олбан тайно извършват ритуали. Пристигнах от колежа един ден по-рано. Отидох в дома им и дочух обредното пеене. Отворих вратата на ритуалното помещение. Двамата бяха там и извършваха жертвоприношение. — Ръцете ѝ се разтрепериха. — Този път жертвата не беше овца, а дете. Момченце.

Ив стисна китката ѝ и смаяно попита:

— Нима действително са убили дете?

— „Убили“ е прекалено цивилизована дума за онова, което те сториха с нещастното момченце. — Сълзите ѝ внезапно пресекнаха и лицето ѝ се изкриви от ужас. — Моля ви, не ме принуждавайте да ви описвам какво бяха направили с него.

Ив си каза, че рано или късно ще се наложи Алис да сподели ужасяващото преживяване, ала засега не искаше да я насилва.

— Разкажи ми каквото можеш.

— Видях... Селина, ритуалния нож, кръвта, писъците. Кълна се, че видях писъците — бяха като черни мълнии, които прорязваха въздуха. Беше прекалено късно да спася детето. — Отново вдигна насълзените си очи към Ив и в погледа ѝ се четеше отчаяна молба да ѝ повярват. — Беше прекалено късно, дори да имах силата и смелостта да му се притека на помощ.

— Била си сама, при това си изпаднала в шок — проговори Ив, като грижливо подбираше думите си. — Жената е била въоръжена, а момчето мъртво. Не би могла да му помогнеш.

Алис дълго се взира в нея, сетне закри лицето си с длани.

— Опитвам се да си го внуша. Съсипва ме мисълта, че не съм се притекла на помощ на едно беззащитно дете, че избягах.

— Нищо не можеш да промениш. — Ив продължаваше да стиска китката на девойката, но беше поотхлабила хватката си. Спомни си, че веднъж беше закъсняла само с няколко секунди и едно дете бе загубило живота си. Не беше избягала, а бе убила виновника, ала така или иначе детето бе мъртво. — Не можеш да се върнеш и да промениш случилото се. Налага се да се примириш.

— Зная. Изида ми каза същото. — Алис тежко въздъхна и отпусна ръце. — Онези двамата бяха погълнати от „заниманието“ си и изобщо не ме забелязаха. Или поне така се надявам. Не казах нищо на дядо ми, не отидох в полицията. Изпитвах неописуем страх, повдигаше ми се. Не знам колко време съм останала в къщата, но като се посъвзех, отидох при Изида — върховната жрица, която ме беше посветила в уика. Тя ме прие, въпреки че бях се отклонила от правия път, въпреки всичко, което бях сторила.

— Значи не си казала на Франк за жертвоприношението.

Девойката потръпна, когато дочу хапливия тон на Ив.

— Казах му, но много по-късно. Прекарах известно време в размисъл и пречистване. Изида извърши няколко пречистващи обреди и се зае да ме излекува чрез аурата ми. Решихме, че е по-добре известно време да живея в пълно уединение и да се съсредоточа върху намирането на верния път, което ще бъде моето изкупление.

В очите на Ив проблесна гняв, тя се втренчи в девойката и се приведе към нея.

— Алис, нима твърдиш, че си видяла как убиват дете и не си съобщила никому, освен на кварталната вещица?

— Постъпката ми изглежда безсърдечна. — Алис прехапа треперещите си устни. — Детето беше мъртво, не можех да му помогна. Оставаше ми само да се моля за преминаването на душата му в друго измерение. Страхувах се да кажа на дядо. Боях се от реакцията му и от онова, което Селина можеше да му причини. Преди месец се осмелих да споделя всичко с него. Сега дядо е мъртъв и съм сигурна, че тя е причинила смъртта му.

— Откъде знаеш?

— Видях я.

— Почакай. — Ив присви очи и вдигна ръка. — Видяла си Селина да убива Франк, така ли?

— Не, зърнах я през прозореца. В нощта, когато дядо умря, погледнах през прозореца и я видях да стои на улицата и да се взира в мен. В този момент се обади мама и ми съобщи, че дядо е мъртъв. А Селина се усмихна. Усмихна се и ми помахна. — Алис отново закри лицето си с длани. — Беше изпратила злите сили при него. Бе използвала цялата си мощ да накара сърцето му да спре. И то заради мен. Оттогава всяка нощ на перваза каца гарван и ме наблюдава с нейните очи.

„Господи! — помисли си Ив. — Историята става все по-невероятна.“ А на глас произнесе:

— Птица ли?

Алис сложи треперещите си ръце върху масата.

— Селина може да се превъплъщава и да приема формата на каквото си пожелае. Взех всички предпазни мерки, ала може би вярата ми не е достатъчно силна. Усещам привличането на злите сили, чувам техния зов.

— Достатъчно, Алис. — Въпреки че съчувстваше на момичето, търпението на Ив започваше да се изчерпва. — Да допуснем, че Селина Крос има вина за участта на дядо ти. Ако докажем, че не е умрял от естествена смърт, това ще означава, че е бил убит, но не и че му е била направена магия. Ще открием веществени доказателства, ще изправим престъпницата пред съда и тя ще си получи заслуженото.

— Не можеш да откриеш дима. — Алис печално поклати глава. — Проклятието не е никакво доказателство.

Чашата на търпението на Ив преля и тя възкликна:

— Ти си станала свидетелка на престъпно деяние. Вероятно си единствената свидетелка и ако се страхуваш, ще уредя да живееш на място, където денонощно ще те охраняват. — Говореше делово, отново се беше превърнала в полицай, който съвестно изпълнява задълженията си. — Искам да ми опишеш момченцето, за да проверя дали е обявено за издирване. Когато имам официалните ти показания, ще получа разрешително за обиск на къщата, където се предполага, че е било убито детето. Ала трябва да ми съобщиш всички подробности, както и имената на замесените хора. Сигурна съм, че мога да ти помогна.

— Не разбирате колко сериозна е опасността. — Алис тъжно поклати глава. — Виждам, че не ми вярвате.

— Вярвам, че си интелигентна и любознателна млада жена, която се е забъркала с истински престъпници. Забелязвам, че си обърквана и разтревожена. Познавам човек, който ще ти помогне да преодолееш стреса.

— Какъв човек? — подозрително попита девойката и очите ѝ станаха ледени. — Значи искате да ме изпратите при психиатър. Смятате, че си въобразявам какво ли не, че си измислям кървави истории. — Тя скочи на крака. Цялата трепереше. — Не разсъдъкът ми е в опасност, а животът ми. Моят живот, лейтенант Далас, и душата ми. Сигурна съм, че ще ми повярвате, ако се изправите срещу Селина. И тогава бог да ви е на помощ. — Обърна се и се втурна навън, а Ив остана да проклина неблагодарумието си.

— Май претърпя пълен провал — обади се Рурк, който незабелязано се беше приближил до масата.

— Това момиче е напълно смахнато, но личи, че е уплашено до смърт. — Ив тежко въздъхна и стана. — Да изчезваме оттук. — Направи знак на Пийбоди и тръгна към вратата.

Навън се стелеше мъгла и сивкавите вълма пълзяха над асфалта, сякаш бяха злини, сплетени в кълба. Току-що бе заръмвал леден дъждец.

— Ето я — промърмори Ив, когато видя как девойката тичешком завива зад ъгъла. — Тръгна на юг. Пийбоди, проследи я и се погрижи тя да се прибере невредима у дома.

— Слушам. — Пийбоди се затича след Алис.

— Момичето е истинска развалина, Рурк. Прекарвали са я не само в буквалния, но и в преносния смисъл. — Тя гневно пъкна ръце в джобовете си. — Може би трябваше да действам по-деликатно, ала се боя, че щях да я насърча. Само като си помисля какви ги дрънкаше... заклинания, проклетия, жена, която се превъплъщава в различни същества... Господи, какъв абсурд!

— Скъпата ми Ив! — Рурк я целуна по челото. — Ти си най-прагматичната жена, която познавам.

— Ако се вярва на бръцолевенията ѝ, Алис е била невеста на Сатаната. — Мърморейки, тя се запъти към колата, внезапно се обърна и закрачи обратно. — Ще ти кажа какво се е случило, Рурк. Искала е да се позабавлява, да се позанимава с окултизъм, ала я е сполетяла беда. Не ми е необходимо кристално кълбо, за да разбера, че е наивна

като дете. Отишла е на някакво тяхно сборище или както там го наричат, и са я упоили. После групово са я изнасилили. Мръсници! Лесно е за двама професионални измамници да убедят едно дрогирано и изпаднало в шок момиче, че принадлежи към техния култ. Използвали са секса, за да я държат в хватката си.

— Изглеждаш извънредно разстроена от разказа ѝ — промълви Рурк и отметна влажните кичури от челото ѝ.

— Така е. По дяволите, успя ли добре да я разгледаш? Досуц прилича на съименницата си от „Алиса в страната на чудесата“. Може би и тя вярва в съществуването на зайци, които умеят да говорят. — Въздъхна и опита да се овладее. — За съжаление историята, която ми разказа, съвсем не прилича на приказка. Твърди, че е присъствала на ритуалното умъртвяване на някакво момченце. Трябва да я заведе при Майра. Сигурна съм, че опитен психоаналитик ще различи истината от измислицата. Сигурна съм обаче, че хората, за които тя говори, действително са принесли в жертва момчето, което означава, че са убивали и други деца. Психопати като тях се нахвърлят като хищни птици върху безпомощните създания.

— Известно ми е. — Той протегна ръце и замасажира раменете ѝ. — Може би ти напомня онова, което се е случило с теб.

— Не. Няма нищо общо нито с моите, нито с твоите преживявания — заяви тя, въпреки че историята на Алис беше засегнала болезнени струни в сърцето ѝ. — Ние оцеляхме, нали? — Стисна ръката му и внезапно възкликна: — Защо Франк не е записал разказа ѝ? Защо се е заел със самостоятелно разследване?

— Може би има запис на домашното си устройство.

Ив премигна и смаяно впери поглед в него.

— Господи, как е възможно да съм толкова глупава! — Придърпа Рурк и го целуна по устните. — Гениален си!

— Знам. — Той се сепна, когато някакво същество изскочи от сенките и се стрелна по рампата. — Пфу, черна котка! — възкликна Рурк, който изпита странно безпокойство и едновременно беше развеселен от суеверието си. — Чувал съм, че носи нещастие.

— Правилно. — Младата жена тръгна към котката, която се притискаше към колата на Рурк. Забеляза, че животното внимателно я следи с блестящите си зелени очи. — Не изглеждаш гладна, миличка. Струваш ми се прекалено добре охранена за улична котка. Всъщност

изглеждаш като нарисувана. Сигурно е дроид — реши тя и все пак приклепна да погали животното. Котката злобно изсъска, изви гръбнака си като дъга и замахна с лапа. Положително щеше да нарани ръката на Ив, ако тя не я беше отдръпнала навреме. — Май не е приятелски настроена.

— Това ще ти бъде за урок. Друг път едва ли ще протягаш ръка към непознати животни... или към дроиди. — Той застана пред Ив, за да набере отключващия код, но не откъсна поглед от блестящите очи на котката. Когато съпругата му се качи в колата, Рурк тихо заговори. Животното настръхна, размаха опашка, грациозно скочи на улицата и след миг мъглата го погълна.

Рурк не знаеше защо е заговорил на галски, прогонвайки котката. Още мислеше за странното съвпадение, когато се качи в колата. Ив се обърна към него и замислено промълви:

— В случая най-лошото е, че не мога да използвам компютърните познания на Фийни. Командирът ми заповяда до второ нареждане да запазя разследването в тайна. Бих могла да помоля съпругата на Франк да ми позволи да прегледам информацията в домашния му компютър, ала ще се наложи да измисля някакво оправдание и се страхувам да не възбудя подозрението ѝ.

— Което не желаете, нали?

— Точно така. Какво ще кажеш, ако те помоля да използваш... способностите си, за да „влезем“ в домашния компютър на Франк.

Когато подкара колата, Рурк забрави мрачните си мисли и настроението му се подобри. Ето защо шеговито отговори на въпроса на съпругата си:

— Зависи, лейтенант. Ще получи ли полицейска значка?

— Не. Ала ти се полага да правиш секс с полицейска служителка.

— Ще имам ли право на избор? — Ив го оципа, а той само се усмихна и продължи: — Какво пък, може да избира и теб. Предполагам, че искаш още тази вечер да ме използваш като неофициален консултант.

— Позна.

— Съгласен съм, но първо искам да правя секс. — Когато Ив се разсмя, той продължи: — Питам се дали Пийбоди ще се освободи по-рано. Шегувам се! — побърза да добави, ала превключи колата на

автопилот в случай, че трябва да се отбранява от разгневената си съпруга. — Длъжен съм да отбележа, че тази вечер сътрудничката ти изглеждаше невероятно сексапилна. — Избухна в неудържим смях, сграбчи юмрука ѝ, а със свободната си ръка докосна гърдите ѝ. Ив възкликна:

— Слушай, приятел, и без това здравата си загазил. Известно ли ти е, че правилникът на града забранява какъвто и да било сексуален акт в движещо се превозно средство?

— Арестувай ме — предложи Рурк и ухапа долната ѝ устна.

— Може и да го направя, но засега си ми необходим. — Изтръгна се от ръцете му и го отблъсна. — А заради хитроумната ти забележка относно Пийбоди, ще отложим секса за след консултацията.

Той изключи автопилота, усмихна се и я изгледа изпод око.

— Искаш ли да се обзаложим, че ще постигна своето?

Ив присви очи и отговори:

— Да, залагам петдесет долара.

— Аз също. — Рурк натисна педала, профуча през желязната порта и бързо подкара по алеята, водеща към дома им.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Спечелих.

Ив се преобърна по корем и докосна голия си гръб, питайки се дали не е изранен от грубия килим. Тялото ѝ още потръпваше от изживяната наслада. Тя затвори очи и сънено промърмори:

— Какво каза?

— Дължиш ми петдесет долара. — Рурк се наведе и нежно я целуна. — Загуби облога, лейтенант.

Клепачите ѝ запърхаха и тя се втренчи в красивото му лице. Двамата лежах на пода в стаята, до която само Рурк имаше достъп. Доколкото Ив си спомняше, дрехите им бяха разхвърляни навсякъде, включително на стълбището, където съпругът ѝ я беше подпрял на стената и се бе заел да... спечели баса.

— Не виждаш ли, че съм гола? Нямам навик да нося долари в...

— С удоволствие ще приема разписка за сумата, която ми дължиш. — Изправи се грациозно и Ив забеляза как мускулите му играят под гладката му кожа. Рурк взе бяла картичка от бюрото си и ѝ я подаде.

Младата жена ядно се втренчи в картичката, усещайки, че едновременно е загубила достойнството си и петдесет долара.

— Май изпитваш удоволствие от този цирк.

— И то какво!

Ив намръщено надраска на картичката: „Долуподписаната Ив Далас дължи на Рурк петдесет долара“. Подписа се и му я хвърли.

— Надявам се да съм задоволила високите ти изисквания.

— Да, доволен съм във всяко отношение — отговори той и си каза, че ще скрие разписката при копчето от костюма ѝ, което пазеше още от деня, в който се бяха запознали. — Обичам те безумно, Ив Далас.

Противно на желанието си Ив се размекна, сърцето ѝ лудо затуптя не само от думите му, но и от страстния поглед, с който бяха придружени.

— Лъжеш. Ако ме обичаше, нямаше да си искаш мизерните петдесет долара. — Побърза да стане, преди той отново да я е взел в прегръдките си. — По дяволите, къде ли ми е бельото?

— Нямам никаква представа. — Рурк се приближи до вградения гардероб и натисна някакъв бутон. Когато вратата се плъзна встрани, той извади великолепен копринен халат, при вида на който Ив отново присви очи.

Съпругът ѝ непрекъснато ѝ купуваше прекрасни домашни дрехи и незнайно по какъв начин те се озоваваха в различни гардероби из цялата къща.

— Това не е работно облекло.

— И голи можем да свършим онова, което искаш, но се страхувам, че ще загубиш още една петдесетачка. — Ив сграбчи халата, а Рурк се обърна и взе домашна роба за себе си. — Предполагам, че ще ни отнеме много време. Най-добре предварително да се подкрепим с кафе.

Младата жена се приближи до автоготвача, а съпругът ѝ се настани зад бюрото. Компютърът му беше супермодерен и нерегистриран. Службата по охрана на електрониката не можеше да го проследи, нито да му попречи да проникне в която и да било система. Ала въпреки всички предимства откриването на персонален дневник, който може би изобщо не съществуваше, бе все едно да търсиш игла в купа сено.

Рурк нареди на компютъра да се включи и се обърна към Ив:

— Как мислиш, дали го е записал на домашния си компютър?

— Полицейските компютри регистрират всички записки, свързани с ежедневната работа, които прави даден служител. Ако Франк Воджински е искал да запази нещо в тайна, навярно би използвал домашния си компютър.

— Имаш ли адреса му? Не се притеснявай, ако не го знаеш — заяви той, преди Ив да проговори. — Ще го открия. Какъв чин имаше?

— Сержант. Беше прикрепен към отдел „Личен състав“.

Данните започнаха да се изреждат на монитора. Рурк посегна към кафето, което му подаде съпругата му и в този момент видеотелефонът му избръмча. Той нетърпеливо направи знак на Ив да се обади. Тя настръхна, сетне гневът ѝ се стопи. В момента беше подчинена на собствения си съпруг.

— Тук домът на Рурк. Пийбоди, ти ли си?

— Лейтенант, комуникаторът ви не работеше, затова звъня на съпруга ви.

— Ами... — заекна Ив и си помисли, че няма представа къде е захвърлила комуникатора си. — Какво се е случило?

— Нещо ужасно! — Въпреки че гласът ѝ беше спокоен, лицето ѝ беше мъртвешки бледо, а очите ѝ бяха като черни кладенци. — Алис е мъртва. Не можах да попреча на това. Не успях да се доближа до нея. Тя...

— Къде се намираш?

— На Десета улица, между Бродуей и Седмо авеню. Обадих се за линейка, но нямаше никаква надежда за момичето...

— Животът ти в опасност ли е?

— Не, не. Но не успях да попреча на Алис. Стоях и гледах как...

— Отцепи района на местопрестъплението, полицай. Повикай подкрепление и се дръж. Разбра ли?

— Да, лейтенант.

— О, господи — прошепна Ив, когато изключи видеотелефона.

— Ще те закарам. — Рурк скочи на крака и сложи ръка на рамото ѝ.

— Не — отговори тя, като мислено се молеше момичето да не е загинало, защото ѝ се бе доверило. — Предпочитам да останеш тук и да събереш цялата възможна информация.

— Добре. Чуй ме, Ив. — Той я хвана за раменете, преди да е успяла да се обърне. — Погледни ме. Не носиш никаква вина за случилото се.

Младата жена извърна глава, за да не види Рурк сълзите ѝ, и прошепна:

— От все сърце се надявам да си прав.

Ив благодареше на бога, че на местопроизшествието вече не се е събрала тълпа от любопитни минавачи. Часът беше два през нощта и само неколцина зяпачи надничаха иззад жълтата лента, с която полицаите бяха заградили района. Тя видя как някакво такси се е покачило с двете колела на тротоара. До автомобила стоеше човек,

захлупил лицето си в шепите си, който сякаш не чуваше думите на санитаря.

Върху мокрия от дъжда асфалт, почти закривана от гъстата мъгла, която се стелеше над земята, лежеше Алис. Беше просната по гръб, а ръцете ѝ бяха разперени, сякаш искаше да прегърне някого. Тънката материя на роклята ѝ беше просмукана с кръвта ѝ и изглеждаше тъмноредвена.

Пийбоди помагаше на униформения полицај да постави специален параван около мъртвата.

— Пийбоди — тихо извика Ив. Сътрудничката ѝ се обърна, изпъна рамене и се приближи. — Докладвай какво се случи.

— Проследих младата жена до дома ѝ както ми наредихте, лейтенант. Видях я да влиза в сградата, после забелязах как светна лампата в стаята на третия етаж. По собствена инициатива реших да наблюдавам къщата още петнайсет минути, за да се убедя, че жената не е излязла. Ала се случи нещо неочаквано. — Тя замълча и мрачно впери поглед в трупа.

Ив застана така, че да закрива мъртвата, и нареди:

— Гледай мен, когато рапортуваш.

— Слушам, лейтенант. След десетина минути младата жена напусна сградата. Бързо закрачи по улицата, като непрекъснато се обръщаше и се оглеждаше. Стори ми се, че плаче. Движех се на доста голямо разстояние от нея, както го изисква правилникът, затова не можах да я спася. — Пийбоди дълбоко си пое въздух, сякаш се задушаваше.

— Престани! — Ив я разтърси за рамото. — Довърши рапорта си.

Пийбоди хладно я изгледа, а лицето ѝ стана безизразно.

— Слушам, лейтенант. Младата жена внезапно спря, направи няколко крачки назад, видях как устните ѝ се движеха, сякаш разговаряше с някого. Бях прекалено далеч, за да чуя какво казва. — Тя се опита да си спомни всяка подробност, както я бяха учили в Академията. — Поскъсих разстоянието помежду ни. Бях готова да се намеся, ако забележех, че тя е в опасност. Ала освен нея на улицата нямаше никого. Въпреки гъстата мъгла видях, че уличното платно и тротоарът са празни.

— Нима твърдиш, че Алис е разговаряла със себе си?

— Така изглеждаше, лейтенант. С всяка изминала секунда ставаше все по-възбудена. Молеше да я оставят на спокойствие. Ще ви цитирам думите ѝ: „Не ти ли стига това, което направи с мен, което му отне? Защо не ме оставиш на мира...“

Пийбоди впери поглед в тротоара и сякаш отново видя девойката, сякаш дочу отчаянието в гласа ѝ.

— Стори ми се, че дочух нечий друг глас, ала не съм абсолютно сигурна. Алис говореше прекалено високо и бързо. Реших да се приближа още повече, за да ме забележи. — Стисна зъби и отново погледна към мокрия тротоар и продължи: — В този миг се появи някакво такси, което се движеше към източната част на града. Младата жена се обърна и се хвърли под колелата му. Шофьорът се опита да спре, но не успя и челно удари жертвата. — Тя спря, за да си поеме въздух. — Уличната настилка беше влажна, но според мен дори при идеални пътни условия шофьорът не би могъл да избегне сблъскването.

— Ясно. Продължавай.

— След секунди се озовах до младата жена. Забелязах, че вече е мъртва, но все пак повиках линейка и се опитах да се свържа с вас чрез комуникатора ви. Не успях, затова използвах портативния си видеотелефон и ви се обадох вкъщи, за да съобщя за случилото се. Съгласно вашата заповед се обадох на диспечера с молба за подкрепление, сетне отцепих мястото на произшествието.

Ив знаеше какво изпитва сътрудничката ѝ при мисълта, че би могла да спаси живота на Алис, ако беше избързала с няколко секунди. Ала не започна да я утешава, а делово заяви:

— Справила си се отлично, полицай. Това ли е шофьорът?

Пийбоди продължи да се взира в мокрия асфалт и отговори с лишен от емоции глас:

— Да, лейтенант.

— Погрижи се автомобилът му да бъде взет за анализ, после се консултирай с медиците дали човекът е в състояние да даде показания.

— Слушам. — Пийбоди сви дланите си в юмруци и заговори тихо, но гласът ѝ вибрираше от потиснатите чувства. — Преди по-малко от час седяхте с тази жена на една маса. Нима не изпитвате абсолютно нищо?

Ив безмълвно изчака, докато сътрудничката ѝ се обърна, сетне се върна, наведе се над трупа на Алис и промълви:

— Грещиш, драга. И това е най-големият ми проблем.

Отвори чантичката с принадлежности и се захвана за работа.

Тъй като не ставаше въпрос за убийство, след рапорта на Пийбоди и показанията на шофьора Ив би трябвало да прехвърли случая на отдел „Пътнотранспортни произшествия“. Ала докато наблюдаваше как натоварват тялото на Алис във фургона на моргата, тя реши, че лично ще поеме разследването.

За последен път огледа местопроизшествието. Ръмеше слаб дъжд, който не можеше да измие кръвта от уличното платно. Зяпачите вече се разотиваха и един след друг изчезваха сред мъглата.

Служителите от пътната полиция прикачваха катастрофиралото такси към влекач, който да го закара в управлението.

Някой би казал, че катастрофите се случваха прекалено често. „А също и убийствата“ — помисли си Ив и се обърна към сътрудничката си:

— Не си мигнала цяла нощ. Прибирай се вкъщи.

— Предпочитам да остана, лейтенант, и да довърша работата си.

— Няма да ми бъдеш от помощ, ако не погледнеш обективно на случилото се.

— Мога да изпълнявам задълженията си, лейтенант. А какво чувствам си е лично моя работа.

Ив праметна през рамо чантичката с принадлежностите, втрени се изпитателно в Пийбоди и отговори:

— Имаш право. Но не позволявай на чувствата си да попречат на моята работа. — Извади от чантичката записващото устройство и го включи. — Полицай Пийбоди, заедно с теб ще огледаме жилището на жертвата.

— Възнамерявате ли да уведомите роднините на загиналата?

— Ще го сторим, след като приключим с огледа.

Двете се запътиха обратно към сградата, където беше живяла Алис. „Не е стигнала далеч“ — помисли си Ив, питайки се какво е накарало девойката да излезе и да се хвърли под таксито.

Апартаментът на момичето се намираше в красива триетажна сграда от началото на миналия век. Входната врата беше от матирано стъкло, върху което бяха гравирани пауни. Камерата на системата за

сигурност работеше, а ключалките бяха приспособени за отваряне чрез притискане на дланта към специална пластина. Ив изключи охранителната система с шперцовия си код и с Пийбоди влязоха в малко, идеално чисто фоайе с под от изкуствен мрамор. Асансьорът с излъскани до блясък бронзови орнаменти безшумно се понесе нагоре.

Ив си каза, че Алис е имала изискан вкус и финансови възможности да го задоволява. На третия етаж имаше три апартамента и тя отново използва кодовото си устройство. После продиктува в микрофона:

— Лейтенант Ив Далас и полицай Дилия Пийбоди влизат в жилището на жертвата за стандартен оглед. — После нареди на осветлението да се включи и се намръщи, когато стаята продължи да тъне в мрак.

Пийбоди протегна ръка и натисна бутона до вратата, като отбеляза:

— Навярно е предпочитала да включва осветлението по този начин.

Помещението беше претрупано с вещи, но беше необикновено живописно. Красиви шалове бяха нахвърляни върху столовете и масите. На стените бяха окачени огромни гоблени, върху които бяха избродирани голи жени и мъже и митологични чудовища. По масите, полиците и на пода бяха поставени свещи, купички с разноцветни камъни, с билки и с изсушени цветни листчета, както и различни по размер и форма кристали.

Устройството за повишаване на настроението работеше, на екрана се виждаше тучна ливада, обраснала с полски цветя, които се полюшваха под лекия ветрец. От аудиосистемата се разнасяше чуруликане на птици.

— Харесвала е красивите неща — отбеляза Ив. Погледна към контролното табло на уреда и кимна, сякаш видяното там потвърждаваше думите ѝ. — Включила го е веднага щом се е прибрала. Предполагам, че е искала да отпусне нервите си.

Тя влезе в съседното помещение, което се оказа спалня — малка, уютна и също претрупана с предмети. Кувертюрата на тясното легло беше избродирана със звезди и лунни сърпове. Над леглото бяха окачени стъклени висулки, изобразяващи феи, които издаваха мелодични звуци под полъха на вятъра, идващ от отворения прозорец.

— Навярно това е прозорецът, който си видяла да свети — обърна се тя към Пийбоди, която я беше последвала.

— Да, лейтенант.

— Алис се е прибрала, включила е уреда за подобряване на настроението и е влязла направо в спалнята. Може би е искала да съблече влажната си рокля, но не го е сторила. — Ив стъпи на кръглия килим, върху който беше изобразено усмихнато слънце. — Всички вещи са по местата си, няма следи от борба.

— От борба ли?

— Самата ти каза, че Алис била възбудена и дори плачела, когато излязла от дома си. Следователно програмата с ливадата не ѝ е подействала успокояващо или пък не е останала достатъчно под въздействието ѝ.

— Дори не си е направила труд да го изключи.

— Да. Това ме навежда на мисълта, че когато се е прибрала, е заварила някого в апартамента си. Някой, който я е разтревожил или изплашил. Ще прегледаме записите на охранителната камера. — Отвори някаква врата, която предполагаше, че е на килер, и тихо подсвирна. — Погледни! Превърнала е килера в стая. Забележи, че тук царя идеален ред. Заснеми това помещение.

Пийбоди се приближи и насочи камерата към стаичката с бели стени. На дървения под беше изрисуван бял пентаграм, който беше заобиколен с бели свещи. Върху масичка бяха подредени кристална топка, купа, огледало и нож с черна дръжка и късо острие.

Ив подуши въздуха, но не долови миризма на дим или на разтопен восък.

— За какво ли е използвала това помещение? — попита тя.

— Според мен това е ритуална зала за медитиране или за правене на магии.

— Господи! — Ив поклати глава и се върна в спалнята. — Първо ще проверим записите на видеотелефона ѝ. Ако апартаментът е бил празен, може би някой ѝ се е обадил и това я е изплашило до смърт. Влязла е направо в спалнята — замислено промълви тя и се приближи до видеотелефона върху нощното шкафче. — Може би е възнамерявала да отиде в онази стая, след като се преоблече и се поуспокои. Ръцете ѝ са били празни, когато е излязла от сградата. Следователно не се е прибрала само да вземе нещо.

Включи видеотелефона и поиска да чуе последното обаждане. Разнесе се монотонно, ритмично припяване.

— По дяволите, какво е това?

— Нямам представа. — Видимо обезпокоена, Пийбоди се приближи до нея.

— Повторение на записа — нареди Ив.

„Чуй имената им. Чуй имената им и се страхувай от тях. Локи, Велзевул, Бафомет. Аз съм унищожение. Аз съм мъст. In nomine Dei nostri Satanas Luciferi excelsi. Възмездие за теб, която се отклони от Закона. Чуй имената им и се страхувай.“

— Стоп! — Ив неволно потръпна. — Велзевул... това е Сатаната, нали? Мръсниците са си правели ужасяващи шеги с Алис. Измъчвали са я. Самата тя беше на ръба на психическото разстройство. Не е чудно, че е побягнала от апартамента. Искам данни за мястото, откъдето се е обадил човекът, с когото Алис е разговаряла, преди да излезе. — Тя стисна устни, когато информацията се появи на екрана. — Обаждането е от автомат, намиращ се на ъгъла на Десета улица и Седмо авеню. Мръсници! Алис е отивала при тях.

— Повтарям, че улицата беше празна — заяви Пийбоди, която забележа гневния поглед на Ив. — Въпреки дъжда и мъглата щях да забележа, ако някой причакваше Алис. Не видях нищо, освен някаква котка.

Сърцето на Ив подскочи.

— Котка ли?

— Да, зърнах някаква котка, но на улицата нямаше никого.

— Господи! — Ив отиде до прозореца. Внезапно бе почувствала, че се задушавя. На перваза видя лъскаво черно перо. — Котка и врана — промърмори. Извади от чантичката си пинсети и поднесе перото към лампата. — В Ню Йорк все още се срещат врани. Врана и гарван са названия на една и съща птица, нали?

— Така мисля.

— Запечати перото в специално пликче за веществени доказателства. Ще го изпратим в лабораторията за анализ. — Ив

потърка очи, сякаш да прогони умората. — Поискай от компютъра адреса на Бренда Воджински, майката на починалата.

— Слушам. — Пийбоди извади портативния си компютър, но преди да го включи, заяви със засрамено изражение: — Лейтенант, дължа ви извинение заради думите и поведението ми преди малко.

Ив извади диска от видеотелефона и го запечати в прозрачно пликче, сетне отговори:

— Не си спомням да си ме обидила или да си се държала непристойно. — Изгледа я втренчено и добави: — Тъй като записващото устройство е включено, направи още няколко снимки на апартамента.

Пийбоди кимна, разбирайки намека ѝ.

— Знам, че устройството работи, лейтенант. Искам в протокола да бъде записано, че съм проявила неуважение и неподчинение към по-висш офицер.

„Упорита горделивка“ — помисли си Ив и едва се въздържа да не изругае.

— Няма такова нещо, полицај.

Пийбоди тежко въздъхна и промълви:

— Държах се отвратително и непрофесионално. Не бях на себе си и не знаех как да се справя с положението. Едно е да видиш труп, друго — да убият пред очите ти някого, когото си изпратен да проследиш.

— Признавам, че бях груба към теб.

— Вярно е. Точно така трябваше да постъпите. А пък аз си помислих, че изобщо не ви е грижа за младата жена, щом така хладнокръвно си гледате работата. Сгрехих и ви моля да ме извините.

— Извинена си. А сега за протокола: изпълнявала си нарежданията ми и си се подчинявала на установената процедура. Нямах никаква вина за случилото се. Не би могла да го предотвратиш. А сега престани да се самообвиняваш и ми помогни да открием виновника за смъртта на Алис.

Ив си мислеше, че дъщерята на ченге сигурно знае, че когато в пет сутринта на вратата ѝ почука полицај, навярно ще ѝ съобщи най-лошото. Оказа се права. Щом Бренда я позна, възкликна:

— Боже мой! Какво се е случило? Мама ли е починала?

— Не, госпожо Воджински. — Ив знаеше, че трябва веднага да съобщи ужасната новина, все едно ампутираше гангрениясал крайник. — Става въпрос за Алис. Може ли да влезем?

— Алис ли? — Жената примигна, олюля се и се подпря на вратата.

— По-добре да влезем и да поседнем. — Ив нежно я хвана под ръка и прекрачи прага.

— Алис ли? — отново попита госпожа Воджински. Безизразните ѝ очи помръкнаха, от тях рукнаха сълзи, които обляха изкривеното ѝ от мъка лице. — Не, не може да бъде! Алис, детето ми!

Тя залитна и щеше да се строполи на пода, ала Ив стисна още по-здраво ръката ѝ и я поведе към канапето.

— Приемете най-искрените ми съболезнования, госпожо Воджински. Рано сутринта Алис е загинала при злополука.

— Злополука ли? Навярно имате грешка. Невъзможно е Алис да е мъртва. — Вкопчи се в ръката на Ив и умоляващо я изгледа. — Сигурно грешите.

— Съжалявам, но Алис е мъртва.

Бренда се преви на две и закри лицето си с длани, сякаш искаше да се изолира от реалния свят.

— Ще ѝ приготвя чаша чай — промълви Пийбоди.

— Добре. — Ив мразеше задължението да съобщава печалната вест на роднините на убитите. Чувстваше се безпомощна и гузна. Не можеше да предложи утешение за огромната скръб. Обърна се към Бренда и попита: — Искате ли да се обадя на някого? Може би трябва да съобщим на майка ви или на брат ви.

— Мама не ще го преживее! Господи, моята Алис е мъртва! Какво ще правим без нея?

Ив мълчеше. Знаеше, че времето лекува. След малко промълви:

— Ще ви дам успокоително. Ако предпочитате, ще позвъня на домашния ви лекар.

— Мамо, какво ти е? — дочу се нечий глас.

Бренда продължи да се полюшва, все още притиснала длани към лицето си. Ив погледна към вратата. На прага стоеше юноша с разрошена коса, който сънено потриваше очи. Носеше развлечено

долнище на анцуг с дупки на коленете. Тя си помисли, че това е братът на Алис, за чието съществуване беше забравила.

Младежът я забеляза, внезапно изражението му се промени, погледът му се проясни.

— Какво се е случило? — попита. — Знам, че е станало нещо лошо.

Ив напразно се опитваше да си спомни името му, после реши, че в момента това не е най-важното. Стана и се приближи до него. Момчето беше високо почти колкото нея. По страната му още личаха следи от възглавницата, но тялото му беше напрегнато, сякаш той очакваше да чуе лошата новина.

— Съжалявам, но... имаше злополука...

— Нещо лошо се е случило с Алис. — Брадичката му се разтрепери, ала той не откъсваше поглед от Ив. — Мъртва е, нали?

— Да.

Юношата продължи да се взира в нея и дори не извърна очи, когато Пийбоди се появи с чая и постави чашата на масичката до Бренда. Сетне промълви:

— Каква злополука?

— Рано тази сутрин е била блъсната от кола.

— Шофьорът избягал ли е?

— Не. — Ив замислено го наблюдаваше и внимателно подбираше думите си. — Алис буквално се е хвърлила под едно такси. Шофьорът не е успял да спре или да избегне удара. В момента се прави оглед на автомобила и на местопроизшествието, но има свидетел, който потвърди показанията на шофьора. Мисля, че е невинен. Не се е опитал да избяга, в книжката му не са отбелязани никакви нарушения.

Младежът кимна и дори не се просълзи, докато риданията на майка му ехтяха из стаята.

— Ще се погрижа за мама. Моля да ни оставите сами.

— Добре. Ако имаш някакви въпроси, можеш да ми се обадиш в централното полицейско управление. Аз съм лейтенант Далас.

— Знам коя сте. Оставете ни сами — повтори и седна до майка си.

— Момчето знае нещо — заяви Ив, когато излязоха на улицата.

— И аз си помислих същото. Може би Алис е споделила с него нещо, което не би казала на останалите членове на семейството. Разликата във възрастта им е малка, освен това братята и сестрите често се карат, но взаимно доверяват тайните си.

— Навярно говориш от опит. За съжаление аз съм израснала съвсем сама. — Тя включи двигателя и си помисли, че би дала мило и драго за чаша кафе. — Къде живееш, Пийбоди?

— Защо питате?

— Ще те откарам до дома ти. Гледай да поспиш. Искам те в управлението в единайсет.

— И вие ли ще си отидете вкъщи, за да се наспите?

— Да. — Ив си каза, че това е благородна лъжа. — Накъде да карам?

— Живея в „Хюстън“.

Ив се постара да прикрие неприятната си изненада, после се засмя.

— Е, няма как. Сама влязох в капана с необмисленото си предложение. — Потегли на юг и добави: — Никога не съм предполагала, че си бохемка, която живее в „Хюстън“.

— Братовчедка ми беше взела апартамента под наем. Когато реши да замине за Колорадо да тъче килими, аз се нанесох в жилището ѝ.

— Историята изглежда правдоподобна. Но подозирам, че прекарваш свободното си време в барове, където млади поети четат произведенията си, или в клубовете за модерни изкуства.

— Всъщност предпочитам заведенията, където се срещат ергени и неомъжени жени. Кухнята им е за предпочитане.

— Може би по-лесно ще си намериш приятел, ако мисълта ти не е непрекъснато заета с това.

— Опитала съм и този номер. — Пийбоди широко се прозина. — Извинете.

— Няма нищо. Слушай, първата ти работа днес ще бъде да вземеш данните от аутопсията. Искам да се убедя, че Алис не е била под въздействието на алкохол. Хей, не забравяй да свалиш тази идиотска рокля.

Пийбоди неловко се размърда на седалката.

— Мисля, че не е толкова лоша. Стори ми се, че неколцина младежи в клуба я харесаха. Рурк дори ми направи комплимент.

— Да, сподели, че си изглеждала много добре.

Младата жена смаяно я изгледа.

— Нима? Не ме ли заблуждавате?

„Колко малко му трябва на човек, за да е щастлив“ — помисли си Ив, а на глас изрече:

— Каза, че си много привлекателна. А пък аз го ударих. За всеки случай.

— Привлекателна, а? Господи! — Пийбоди притисна ръка до сърцето си. — Още днес ще изровя от гардероба всички рокли, ушити от майка ми. — Тя въздъхна. — Питам се дали Рурк случайно няма братя, братовчеди или поне някой чичо?

— Доколкото знам, той е единствено дете и няма роднини. Бих казала, че е уникален.

Откри уникалния си съпруг задрямал на канапето в кабинета му. Щом прекрачи прага, той отвори очи.

— Имала си дълга и тежка нощ, лейтенант. Прав ли съм? — Протегна ръка да я привлече към себе си. — Ела тук.

— Ще взема душ и ще изпия чаша кафе. После трябва да проведем няколко разговора.

Рурк се беше прикачил към полицейския скенер и вече знаеше какво се е случило.

— Ела тук — повтори и стисна ръцете ѝ, когато тя колебливо се подчини. — Ще бъде ли фатално, ако проведеш разговорите след час?

— Не, но...

Рурк я придърпа до себе си, макар тя да направи опит да се съпротивлява. Прегърна я и я целуна по главата, сетне ѝ прошепна:

— Гледай да заспиш. Няма смисъл да се изтощаваш до смърт.

— Алис беше толкова млада, почти дете.

— Знам. Моля те, опитай се да забравиш всичко... поне за малко.

— Ами данните от протоколите на Франк? Откри ли нещо?

— Ще поговорим за това, след като се напиш.

— Ще подремна един час. Само един. — Тя вплете пръсти в неговите и потъна в тъмната бездна на съня.

ПЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, се почувства напълно отпочинала. Взе горещ душ, а щом подуши аромата на храната, поръчана от Рурк, настроението ѝ леко се повиши. Докато се тъпчеше с бъркани яйца, Ив гледаше към монитора, където се изписваше информацията, която съпругът ѝ беше открил.

— Повече прилича на дневник, отколкото на записки, които се водят по време на разследването на даден случай — заяви тя. — Забелязвам много забележки от личен характер, очевидно Франк се е тревожил за Алис.

„Не съм сигурен доколко са повлияли на разсъдъка ѝ, доколко са наранили душата ѝ.“

Разсъждавал е като дядо на момичето, не като полицаи. В домашния му компютър ли откри тези записки?

— Да. Информацията беше закодирана и защитена с парола. Навярно не е искал жена му случайно да се натъкне на нея.

— Тогава как си успял да получиш достъп до данните?

Рурк извади цигара от някаква гравирани кутийка и се втренчи в нея, сетне промълви:

— Сигурен съм, че не държиш да получиш отговор на този въпрос, лейтенант.

— Прав си. — Ив набоде на вилицата си нова огромна хапка. — Но ми се струва, че дневникът на Франк няма да ми помогне. Необходимо ми е да науча какво е открил и докъде е напреднало „частното му разследване“.

— Има още някои подробности. — Рурк натисна клавиш и на монитора се появи нова информация. — Тук той споменава Селина Крос и дава имената на неколцина нейни... сътрудници.

— Липсват конкретни факти, Франк подозира, че Селина е наркопласьорка. Убеден е, че тя извършва странни церемонии в своя клуб и може би в дома си. Споменава, че е забелязал в заведението да се навъртат съмнителни типове, ала не посочва конкретни имена. Личи си, че отдавна не се е занимавал с истинско проследяване. — Тя отмести празната чиния и се изправи. — По дяволите! Разбирам, че не е искал да въвлича колеги в разследването си, но поне е трябвало да наеме частен детектив за черната работа... Това пък какво е?

Тя смръщи чело и се приведе към монитора.

„Струва ми се, че онази жена ме накара да постъпя по този начин. Не съм сигурен, но мисля, че сега тя определя поведението ми, сякаш съм кукла на конците. Скоро ще трябва да предприема нещо. Алис е ужасена, моли ме да се пазя от Крос и от самата нея. Бедното дете прекарва прекалено дълго време в компанията на онази Изида, която може би е безобидна чудачка, но оказва лошо влияние върху Алис. Излъгах Сали, че довечера ще работя до късно. Ще отида в дома на Крос. Знам, че всеки четвъртък тя прекарва нощта в клуба. Ако успея да се промъкна в апартамента ѝ и да открия каквото и да било доказателство в подкрепа на твърдението на Алис, че там е било убито дете, ще изпратя анонимен рапорт до Уитни. Мръсницата ще плати за онова, което с противния си любовник са сторили на момиченцето ми. Да, по един или друг начин ще ми плати.“

— Господи, само това липсваше. Един полицаи да влиза с взлом в чуждо жилище и да извършва обиск без разрешително! — Ив нервно прекара пръсти през косата си. — По дяволите, как е възможно да е бил толкова наивен? Би трябвало да знае, че каквото и да открие, не би му послужило в съда. По този начин никога не би могъл да докаже вината на Селина и съучастника ѝ.

— Имам чувството, че изобщо не го е било грижа за съда, Ив. Искал е възмездие.

— Но сега е мъртъв. Алис също. Покажи ми останалото.

Рурк отново натисна клавиша.

„Сградата е отлично охранявана, не можах да проникна вътре. Дявол да го вземе, личи си, че през последните години съм седял на бюро и съм се занимавал с писмена работа. Изгубил съм тренинг. Може би ще се наложи да потърся помощта на някого. Ще се погрижа онази вещица да заплати за стореното, дори и да се наложи да заплатя с живота си.“

— Това е всичко — редовете, които току-що прочете, са били записани в нощта преди смъртта му. Възможно е да има още информация, но под друг код.

„Все пак не е получил мечтаното възмездие — помисли си Ив. — Не е имал време да повика някого на помощ.“ Изпита едновременно облекчение и тъга. Записките в дневника доказваха невинността на Франк и Фийни. Обърна се към Рурк:

— Навярно си убеден, че няма други записки.

— Да. Освен това колегата ти не е бил компютърен гений — обясни той. — Беше фасулска работа да се добера до „засекретените“ данни. Ще потърся още информация, ала това изисква време. А тази сутрин имам няколко съвещания.

Ив го изгледа и изведнъж осъзна как за миг е забравила, че Рурк не ѝ е колега. Професията му беше толкова различна от нейната, сякаш двамата бяха отдалечени на светлинни години един от друг.

— Горкичкият Рурк, има толкова много милиони, но няма минутка свободно време — подигравателно произнесе тя.

— Права си. Но довечера отново ще се занимаю със задачата, която си ми поставила.

Въпреки ироничния си тон Ив беше забелязала, че тази сутрин Рурк още не е прегледал сведенията от световните борси, нито е разговарял с брокерите си. Ето защо гузно промърмори:

— Знам, че отнемам прекалено много от ценното ти време.

— Така си е. — Той заобиколи бюрото и се облегна на него. — А в отплата ще поискам да си вземеш един-два дни отпуска, лейтенант. Искане ми се да отидем някъде, където ще бъдем сами, само ние двамата.

— Усмивката му помръкна. Взе ръката на съпругата си и прекара пръст по гравираната ѝ венчална халка. — Ив, не искам да се намесвам в работата ти, но те предупреждавам, че този път трябва много да внимаваш.

— Доброто ценге винаги е нащрек.

— Не и в твоя случай. — Той я погледна право в очите. — Смела си, умна си и си изцяло отдадена на работата си, ала невинаги си предпазлива.

— Не се тревожи, справяла съм се с много по-опасни престъпници от Селина Крос. — Леко го целуна и добави: — А сега отивам на работа. Ще се опитам да ти се обадя, ако ми се наложи да закъснея довечера.

— Непременно — промълви Рурк и си каза, че този път любимата му съпруга греши. Едва ли беше имала работа с по-опасни личности от Селина Крос. А той нямаше намерение да я остави сама да се справя с магьосницата. Включи видеотелефона и нареди на секретарката си да отложи всичките му пътувания, запланувани за следващия месец.

Възнамеряваше неотлъчно да следва Ив.

— Не е вземала наркотици. В кръвта ѝ не е открит алкохол — заяви Ив, докато четеше заключението от токсикологичната експертиза. — И все пак си я чула да разговаря с някакво невидимо същество, след което се е хвърлила под колелата на приближаващото се такси. Когато разговарях с нея, забелязах, че е на ръба на истерията, подсилена от странното телефонно обаждане. Онези мръсници отлично са знаели как да я манипулират.

— Не е забранено да се пее по видеотелефона.

— Не. — Ив се замисли. — Но е незаконно да отправяш заплахи от обществено средство за комуникации.

— Струва ми се, че се поизсилихте — промърмори Пийбоди. — Подобна постъпка едва ли е наказуема.

— Все от нещо трябва да започнем. Ако успеем да докажем, че Селина Крос се е обаждала и е заплашвала Алис, ще я попритиснем. Във всеки случай крайно време е да се запозная с нея. Какво ще кажеш за едно пътуване до преизподнята, Пийбоди?

— Умирам да отида там.

— За да отиде в ада човек действително трябва да умре. — Ала преди да успее да стане, Фийни нахълта в канцеларията ѝ. Под очите му имаше тъмни сенки, наболата му брада подсказваше, че тази сутрин не се е бръснал. Без предисловия той се обърна към Ив:

— Защо разследваш смъртта на Алис? По дяволите, защо служител от отдел „Убийства“ ще се занимава с пътнотранспортно произшествие?

— Фийни...

— Алис беше моя кръщелница, а ти изобщо не благоволи да ми съобщиш за смъртта ѝ. Чух новината по телевизията.

— Извинявай. Не знаех, че си ѝ бил кръстник. Седни, ще ти обясня всичко.

Ирландецът рязко се отдръпна, когато тя понечи да докосне ръката му.

— Не искам да сядам. Искам да отговориш на въпросите ми, Далас!

— Пийбоди, моля те, остави ни насаме. — Ив изчака, докато сътрудничката ѝ излезе и се обърна към Фийни: — Съжалявам. Повтарям, че не знаех колко сте близки. Съобщих печалната новина на майка ѝ и на брат ѝ и предположих, че те ще уведомят другите роднини.

— Лекарят е дал сънотворно на Бренда — сопна се ирландецът. — По дяволите, какво ли си очаквала? В разстояние на няколко дни бедната жена е загубила баща си и дъщеря си. Джейми е само на шестнайсет. Докато се е обаждал на лекаря и на баба си, аз научих новината от телевизионните новини. Господи, малката ми Алис! Та тя още беше дете. — Извърна се и нервно разроши косата си. — Спомням си как я носех „на конче“ и тайно ѝ подарявах шоколадчета.

„Навярно се чувстваш смазан, когато загубиш любим човек“ — помисли си Ив и с благодарност констатира, че обича сравнително малко хора.

— Седни, Фийни. Не биваше да идваш на работа.

— Казах ти, че не искам да сядам. — Той успя да потисне мъката си и се обърна с лице към Ив. — Отговори ми защо разследваш злополуката с Алис.

Тя не биваше да се поколебае нито за миг, за да не прозре Фийни лъжата ѝ.

— Пийбоди неволно станала свидетелка на произшествието — заговори тя, като благославяше, че в думите ѝ все пак има известна доза истина. — Снощи не беше на работа, затова отишла в някакъв клуб. Видяла катастрофата и в объркването си първо се свързала с мен. Навярно е действала машинално. Не знаех какво точно се е случило, затова ѝ наредих да се обади на диспечера и да отцепи местопроизшествието. Побързах да отида там. После уведомих най-близките на жертвата. Реших, че по-лесно ще понесат удара, ако незабавно им съобщя печалната вест. — Вдигна рамене и изпита угризение на съвестта, че лъже най-верния си приятел. — Помислих си, че това е най-малкото, което мога да направя в памет на Франк.

Фийни я изслуша, без да откъсва поглед от лицето ѝ.

— Това ли е всичко?

— Да. Току-що получих токсикологичния анализ на кръвта ѝ. Алис не е вземала наркотици, била е напълно трезва. Може би все още е била разстроена от смъртта на дядо си или пък е имало друга причина за странното ѝ поведение. Възможно е дори да не е видяла проклетото такси. Снощи валеше и беше доста мъгливо.

— Проклетият шофьор е карал с превишена скорост, нали?

— Грещиш. — Тя не можеше да му предложи дори утешението да вярва, че шофьорът е виновен за смъртта на Алис. — Движил се е с нормална скорост. Никога досега не е допускарал нарушения, а тестът за употреба на дрога или алкохол даде отрицателен резултат. Фийни, девойката буквално се е хвърлила под таксито и шофьорът е бил безпомощен да направи каквото и да било. Разговарях с него и лично огледах местопроизшествието. Човекът е невинен. Всъщност никой няма вина за случилото се.

„Не може да бъде“ — помисли си ирландецът. Невъзможно е в разстояние на няколко дни да загубиш двамина от най-близките си хора.

— Искам да поговоря с Пийбоди — обърна се той към Ив.

— Дай ѝ малко време да се посъвземе. — Гузната ѝ съвест не ѝ даваше покой и сякаш тегнеше като бреме на плещите ѝ. — Направо е съсипана. Искан ми се да отклоня вниманието ѝ към други задачи, докато осъзнае, че не носи вина за гибелта на Алис.

Фийни тежко въздъхна. Почувства благодарност, че човек, комуто има доверие, тъгува за неговата Алис.

— Обещавах ли, че лично ще приключиш разследването? Надявам се да получа цялата информация.

— Имаш думата ми, Фийни.

Ирландецът кимна и разсеяно потърка брадясалата си страна.

— Извинявай, че преди малко се нахвърлих върху теб.

— Няма нищо, оправдавам поведението ти. — Тя се поколеба, сетне постави ръка на рамото му. — Прибери се вкъщи, Фийни.

— Така и ще направя. — Спря до вратата и промълви: — Алис беше най-милото същество, което познавам. Господи, не ще преживея още едно погребение.

Когато той си отиде, Ив се отпусна на стола си. Чувстваше се едновременно гузна и виновна, гневът сякаш стягаше шията ѝ в железен обръч. Скочи на крака и грабна чантата си. Каза си, че точно сега е в подходящо настроение да се запознае със Селина Крос.

— Каква тактика ще възприемем? — поинтересува се Пийбоди, когато Ив паркира колата пред елегантна старинна сграда в центъра на гарда.

— Без заобикалки. Искам госпожа Крос да узнае, че Алис ми е доверила тайната си. И още, че я подозирам в упражняване на психически тормоз, в търговия с наркотици и в съучастие в убийство. Ако има капчица мозък в главата, ще разбере, че нямам никакви доказателства. Но ще ѝ дам храна за размишление.

Ив слезе от колата и огледа сградата. Забеляза, че прозорците са от шлифовано стъкло, а водосточните тръби са украсени с ухилени причудливи същества.

— Щом живее тук, едва ли е зле финансово. Трябва да проверим произхода на доходите ѝ. Пийбоди, искам да записваш всичко и да си държиш очите отворени. Интересуват ме наблюденията ти.

— Веднага ще споделя първото си впечатление. — Сътрудничката ѝ прикрепи записващото устройство към куртката си, без да откъсва поглед от най-горния кръгъл прозорец на сградата. — Върху онова стъкло е изрисуван обърнат пентаграм — символът на Сатаната. А чудовищата по водосточните тръби не изглеждат приятелски настроени. — Усмихна се и добави: — Според мен имат вид на гладни зверове.

— Интересуват ме наблюденията ти, Пийбоди. Запази фантазиите за себе си. — Ив се приближи към екрана на системата за сигурност, откъдето се разнесе глас:

— Моля съобщете името си и целта на вашето посещение.

— Лейтенант Ив Далас и сътрудничката й. — Тя показва значката си. — Искаме да посетим Селина Крос.

— Имате ли предварително уговорена среща?

— Не, но предполагам, че госпожа Крос няма да бъде изненадана от посещението ни.

— Един момент.

Докато чакаха, Ив огледа улицата. Направи й впечатление, че пешеходците предпочитат да се движат по отсрещния тротоар и че мнозина хвърлят враждебни погледи към нея и към къщата. Още по-странно бе, че наоколо не се виждаше нито един амбулантен търговец.

— Разрешено ви е да влезете, лейтенант. Моля, използвайте първия асансьор, който вече е програмиран.

— Добре. — Ив вдигна очи и забеляза някакво движение зад стъклото на кръглия прозорец. — Придай си по-строг вид, Пийбоди — прошепна, докато се приближаваха към входната врата с тежка метална решетка. — Наблюдават ни.

Решетката се плъзна встрани, дочу се изщракване на ключалки. Червената светлина на контролното екранче в стената премина в зелена.

— Охранителната система е като на някой затвор — измърмори Пийбоди и въпреки че стомахът я сви от притеснение, смело пристъпи след Ив.

Тъмночервеният цвят преобладаваше във фоайето, което напомняше траурна зала. Двуглава змия бе втъкана в кървавочервения килим. Златистите й очи наблюдаваха как друга втъкана фигура с черно наметало допира извит нож до гърлото на бяла коза.

— Каква прелест! — Ив иронично повдигна вежди, когато сътрудничката й предпазливо заобиколи змията. — Не бой се, килимите не хапят.

— Човек никога не знае — промълви Пийбоди и се обърна, преди да се качат в асансьора. — Ненавиждам змиите. Като малък брат ми ги ловеше из гората и непрекъснато ме плашеше с тях.

Асансьорът за секунди се изкачи до последния етаж, но Ив успя да забележи още една камера в кабината, облицована с черни огледала.

Вратите се отвориха и двете жени се озоваха в просторно фоайе с под от черен мрамор. От двете страни на извития свод имаше канапета с червена тапицерия. Облегалките за ръцете бяха украсени с дърворезба, изобразяваща озъбени вълци. Във ваза с формата на глиганска глава бяха подредени цветя.

— Вълчи корен, беладона, напръстниче — замислено промълви Пийбоди и сви рамене, когато забеляза изпитателния поглед на Ив. — Познавам тези растения, защото майка ми се увличаше от ботаниката. Лейтенант, това тук не е обикновен букет.

— Какви начетени гости имам.

Двете смаяно се извърнаха по посока на гласа и видяха Селина Крос. Театралната ѝ поява очевидно беше постигнала целта си. Тя стоеше под свода и се усмихваше. Носеше плътно прилепнала дълга до земята черна рокля. Беше боса, а ноктите на краката ѝ бяха боядисани с яркочервен лак.

На фона на мъртвешки бледото ѝ лице се открояваха плътно начервените ѝ устни, които лъщяха така, сякаш Селина току-що беше изсмукала кръвта на някоя жертва. Зелените ѝ котешки очи лукаво проблясваха. Не беше красива, но човек не можеше да откъсне поглед от необикновеното ѝ лице. Гарвановочерната ѝ коса беше дълга до кръста и бе сресана на прав път.

Носеше пръстени на всеки пръст, дори на палеца. Към всеки пръстен беше прикачена сребърна верижка, всички верижки се съединяваха върху opakото на дланта ѝ и образуваха сложна плетеница.

— Лейтенант Далас и полицаи Пийбоди, ако не греша. Вашата поява внася приятно разнообразие в този иначе скучен ден. Заповядайте в... приемната ми.

— Сама ли сте, госпожо Крос? Държим да разговаряме и с господин Олбан.

— О, колко жалко. — Копринената рокля на Селин прошумоля, когато тя се обърна и премина под свода. — Той е зает тази сутрин. Моля, седнете. — Намираха се в просторна стая, претъпкана с мебели. Облегалките на столовете и канапетата бяха украсени с дърворезби,

изобразяващи глави или лапи на някакъв хищник. — Мога ли да ви предложа нещо разхладително?

— Не, благодаря. — Ив се настани на стол, чиито облегалки за ръцете бяха във формата на ловджийски кучета.

— Не желаете ли поне чаша кафе? Известно ми е, че това е любимата ви напитка. — Тя вдигна рамене и докосна татуирания над веждата ѝ пентаграм. — Е, не искам да ви се натрапвам. — Опитвайки да се движи с непринудена грациозност, Селина се отпусна на едно канапе и се облегна. — С какво мога да ви бъда полезна?

— Алис Лингстром е била убита рано тази сутрин.

— Да, знам — усмихнато заяви домакинята, сякаш обсъждаха хубавото време. — Можех да ви кажа, че съм видяла... злополуката чрез моето пророческо огледало, но едва ли щяхте да ми повярвате. Разбира се, не отричам технологичните постижения и гледам новините по телевизията. Преди няколко часа съобщиха за смъртта на Алис.

— Да разбирам ли, че сте познавала жертвата?

— Естествено. Известно време Алис беше моя ученичка. Признавам, че за мен тя е едно разочарование. Оплакала ви се е от моите методи на обучение. — Селина изрече последните думи като констатация, но замълча, сякаш очакваше отговор.

— Съобщи ми, че е била дрогирана, подложена на сексуално насилие и че е станала свидетелка на брутално убийство.

Селина се изкикоти или по-скоро измърка като котка.

— Ах, какво развнтено въображение е имала малката Алис! Жалко, че не успя да го използва, за да разшири миогледа си. А вие притежавате ли богато въображение, лейтенант Далас? — Селина едва забележимо махна с ръка и в облицованата с мрамор камина лумнаха пламъци.

Пийбоди стреснато подскочи и не успя да сдържи вика си, ала Селина и Ив не ѝ обърнаха внимание. Продължаваха да се взират една в друга. Първа наруши мълчанието домакинята, като иронично попита:

— Мога ли да ви наричам Ив?

— Не. Обръщайте се към мен с „лейтенант“. Не мислите ли, че е прекалено горещо, за да се пали камината? Доколкото ми е известно, подобни фокуси се правят вечер за забавление на гостите.

— Обичам топлината на камината... Имате железни нерви, лейтенант.

— Имам и една слабост — не понасям мошениците, наркопласъорите и убийците на деца.

— Нима ме обвинявате във всичко това? — Селина забарабани с пръсти по облегалката на канапето, очевидно притеснена от мълчанието на Ив. — Докажете го.

— Ще го докажа. Къде бяхте снощи между един и три?

— Тук, в ритуалното помещение, заедно с Олбан и един млад послушник, когото наричаме Лобар. Участвахме в сексуална церемония, която продължи от полунощ до ранни зори. Лобар е млад и... много жизнен.

— Искам да разговарям с двамата.

— Ще откриете Лобар всяка вечер между осем и единайсет в нашия клуб. Колкото до Олбан, той прекарва нощите тук или в клуба. Боя се, че си губите времето, лейтенант, освен ако не вярвате в магии. Съгласете се, че е невъзможно да съм била тук и да съм се чукала с двама привлекателни мъже и същевременно да съм причинила смъртта на горката Алис.

— Нима се мислите за магьосница? — Ив насмешливо погледна към огъня в камината. — Убедена съм, че това е само оптическа измама. Спокойно можете да получите лиценз за улична фокусница. Гарантирам ви, че ще изкарвате добри пари.

Селина се приведе и мускулите ѝ под прилепналата ѝ рокля заиграха. Очите ѝ горяха като огъня.

— Аз съм главната жрица на Господаря на мрака. Нашите привърженици са хиляди. Надарена съм с власт, която може да ви накара да се разтреперите.

— Не съм от страхливите, госпожо Крос — заяви Ив и доволно си помисли: „О, нашата домакиня си показва рогата. Господи, колко е честолюбива! Май улучих слабото ѝ място“. — Този път нямате работа с наивна осемнайсетгодишна девойка или с дядо ѝ, когото сте изплашили до смърт. Мога ли да знам кой от хилядите ви привърженици снощи се е обадил на Алис и ѝ е пуснал запис на заплашително заклинание?

— Нямам представа за какво говорите. Боя се, че започвате да ме отегчавате.

— Черното перо върху перваза на прозореца е подсилило ужаса на Алис. Едва ли е забелязала, че е изкуствено. Падате ли си по

домашни любимци-дроиди, госпожо Крос?

Селина бавно вдигна ръка и приглади дългата си коса, сетне промълви:

— Изобщо не обичам... домашните животни.

— Нима? Нито дори гарвани и черни котки?

— Не, въпреки легендата, че те са задължителни „атрибути“ за всички магьосници.

— Алис вярваше, че можете да се превъплъщавате в различни същества — каза Ив, взирайки се в лицето на Селина, която се усмихна. — Ще ни демонстрирате ли тази ваша способност?

Чернокосата жена отново забарабани с пръсти по гърба на креслото. Думите на Ив дълбоко я бяха засегнали, сякаш ѝ бе зашлевила плесница.

— Нямам никакво намерение да устройвам представление, за да ви забавлявам. Не съм длъжна да слушам обиди от една тесногръда глупачка.

— Нима ви обидих? Навярно сте искала да позабавлявате Алис, като сте я заплашвали по видеотелефона. Целта ви е била да я накарате да изпитва страх и несигурност дори в собствения си дом. Но защо? Нима е представлявала толкова сериозна заплаха за вас?

— За мен Алис е само свидетелство за моя провал.

— Видели са ви да продавате наркотици на Франк Воджински.

Внезапната смяна на темата накара Селина да премигне от изненада. Устните ѝ се извиха в усмивка, но очите ѝ останаха сериозни.

— Ако имахте доказателства затова, сега нямаше да разговаряме тук, а в полицията. Занимавам се с билколечение, за което имам разрешително, и често продавам напълно безобидни лекове и мазила.

— Тук ли отглеждате билките?

— Да. Освен това сама приготвям лекарствата.

— Ще ми покажете ли градината и лабораторията си?

— С удоволствие, стига да имате разрешително за обиск. Ала и двете отлично знаем, че нямате никакви доказателства, за да издействате въпросното разрешително.

— Права сте. Сега разбирам защо Франк е решил да действа на своя глава. — Ив стана и промълви: — Знаела сте, че той е по следите ви, но не сте предполагала, че може да проникне в дома ви. Изглежда

не сте видели това в кристалната топка. — Забеляза, че Селина започна да се задъхва от ярост и добави: — Питам се как ще реагирате на новината, че Франк е влизал в дома ви и че е описал всичко, което е открил тук.

— Нямайте никакви доказателства! — повторно извика Селина и скочи на крака. — Франк Воджински беше само един застаряващ глупак. Разбрах, че е ченге още първия път, когато се опита да ме проследи. Изобщо не е стъпвал в дома ми. Не ви е казал нищо, докато е бил жив, а сега е замлъкнал завинаги.

— Така ли мислите? Госпожо Крос, нима не вярвате, че мъртвите могат да говорят?

— А пък вие си въобразявате, че ще се хвана на глупавия ви блъф. — Чернокосата жена се опита да се овладее. Пищната ѝ гръд изпъваше роклята ѝ при всяко вдишване и издишване. — Алис беше малка глупачка, която си въобразяваше, че може да се позабавлява с тъмните сили, сетне да се върне към абсурдната бяла магия и в обятията на тесногръдите си родители. Тя заплати за невежеството си и за малодушието си. Но не загина от моята ръка. Нямам какво повече да ви кажа.

— Засега това е достатъчно. Да тръгваме. Пийбоди. — Отправи се към вратата и престолено небрежно отбеляза: — Огънят ви догаря, госпожо Крос. Скоро на мястото му ще остане само купчина пепел.

Селина не помръдна от мястото си. Неудържимо трепереше от гняв. Когато външната врата се затвори и охранителната система се включи, тя сви ръце в юмруци и изкрещя в изблик на ярост.

Тайната врата в стената се плъзна встрани и в стаята пристъпи висок мъж със златиста кожа и руси коси. Беше гол под широката черна роба, пристегнатата около кръста му със сребърен шнур. Мускулестите му гърди проблясваха като намазани с благовонно масло. Над сърцето му беше татуиран козел.

— Олбан! — Селина изтича към него и се хвърли на шията му.

— Успокой се, моя любов. — Гласът му беше плътен и мелодичен. На ръката, с която милваше Селин, носеше масивен сребърен пръстен с гравирани пентаграм. — Не бива да разстройваш душевното си равновесие.

— Майната му на равновесието! — Селина се разрида и заудря с юмруци по гърдите му като капризно дете, изпаднало в истерия. —

Мразя я! Ненавиждам я! Тя трябва да бъде наказана!

Мъжът въздъхна и я остави да крачи из стаята и да хвърля на пода всичко, което ѝ попаднеше под ръка. Знаеше, че гневът ѝ ще премине по-бързо, ако не се намесва.

— Искам я мъртва, Олбан! Мъртва, чуваш ли! Искам да бъде подложена на неописуеми мъчения и да моли за пощада, докато се гърчи от болка и кръвта ѝ изтича. Тя ме обиди. Предизвика ме. Още малко оставаше да ми се изсмее в лицето.

— Тази жена е неверница, Селина. Никога няма да получи прозрение.

Изтощена от гневния си пристъп, чернокосата се отпусна на канапето и прошепна:

— Винаги съм мразила ченгетата.

— Зная. — Олбан взе някаква бутилка с тясно гърло и наля в чаша гъста мътна течност. — Трябва да внимаваме с нея. Говори се, че била отличен професионалист. — Подаде ѝ чашата и добави: — Не се тревожи, все ще измислим нещо, нали?

— Разбира се. — Тя се усмихна и отпи от отварата. — И то нещо специално. Навярно Господарят ще пожелае да проявим по-голяма изобретателност. — Селина се засмя и отметна глава. Доскоро смисълът на съществуването ѝ беше борбата с полицията... сетне бе открила „друго забавление“. — Ще направим от нея вярваща, нали, Олбан?

— Да, скъпа моя.

Тя жадно отпи от чашата и почувства как съзнанието ѝ се замъглява и нервите ѝ се отпускат. Жадно впери поглед в мъжа и прошепна:

— Обладай ме.

Олбан легна върху нея, тя извърна глава и толкова силно захапа рамото му, че от раната бликна кръв.

— Искам да ми причиниш болка — прошепна му отново.

— С удоволствие.

Най-сетне задоволиха животинската си страст и уморени се отпуснаха на пода. Олбан мълчаливо лежеше до Селина. Знаеше, че сега тя ще възвърне силите си, ще се успокои и ще започне да разсъждава трезво.

— Довечера трябва да извършим ритуал. Събери цялото братство за Черна литургия. Необходима ни е сила, Олбан. Онази жена е сериозен противник и твърдо е решила да ни унищожи.

— Няма да успее. — Той нежно погали страната ѝ. — В края на краищата тя е само едно ченге без минало и с ограничено бъдеще. Все пак си права, че трябва да свикаме братството. Ще извършим церемонията и ще осигурим работа на лейтенант Далас. Скоро не ще има време да скърби за смъртта на малката Алис.

Думите му отново я възбудиха и очите ѝ помътняхха от страст.

— Кой ще умре?

— Любов моя, изборът е твой. — Повдигна я, проникна в нея и блажено въздъхна, когато мускулите ѝ го обгърнаха в желязна хватка.

— Здравата я вбесихте — заяви Пийбоди и тайно изтри потта, избила по челото ѝ, докато колата се отдалечаваше от сградата.

— Точно това целях. Сега знам, че тази вещица не умее да се контролира. Скоро ще ѝ дам нов повод да се нервира. Сериозно засегнах самочувствието ѝ. Навярно си въобразяваше, че ще се хванем на изтъркания фокус с огъня.

— Да бе. — Пийбоди престорено се усмихна. — Обаче номерът ѝ изобщо не мина.

Ив реши да не се заяжда с нея.

— Слушай, след като сме започнали да се срещаме с магьосници, предлагам да се отбием в „Спирит Куест“ и да разпитаме онази Изидида. — Не издържа на изкушението и добави със сериозен тон: — Тъкмо ще си купиш някакъв талисман или билки, които да те предпазват от злите сили.

Пийбоди неловко се размърда на седалката. В момента изобщо не я беше грижа дали изглежда глупава в очите на началничката си. Повече се страхуваше да не бъде урочасана. Ето защо промърмори:

— Май точно това ми е необходимо.

— След като поговорим с Изидида, ще хапнем по една пица с много чесън.

— Чесънът пропъжда вампирите.

— Брей, колко си била учена! Хрумна ми нещо — ще помолим Рурк да ни даде по една от неговите старовремски пушки и ще ги

заредим със сребърни куршуми.

— Сребърните куршуми служат за убиване на върколаците, лейтенант. — Пийбоди забели очи, развеселена от темата на разговор.

— Изобщо не сте подготвена да се опълчите срещу разни магии.

— Какво помага срещу магиите?

— Не знам — призна Пийбоди. — Но ще се постарая час по-скоро да науча.

ШЕСТА ГЛАВА

Ив не беше от жените, които смятат пазаруването за едно от малките удоволствия в живота. Мразеше да прелиства списания, не обичаше да зяпа витрините или да преглежда електронния каталог за поръчки. Стараеше се да не стъпва в бутиците в и около Манхатън. Потръпваше при перспективата да посети някой от модерните летящи супермаркети.

Навярно безразличното ѝ изражение беше подсказало на Изида, че жената, която току-що бе влязла в „Спирит Куест“ не е клиентка, а ченге.

Ив си помисли, че магазинът си го бива. Тя не се интересуваше от кристалите и колодите карти, от скулптурите и свещите, въпреки че всички стоки бяха подредени с вкус. Звучеше приглушена музика, а под грижливо насочените лампи кристалите и обработените скъпоценни камъни блестяха с всички цветове на дъгата. Магазинът ухаеше на борова гора.

Ив си каза, че макар двете жени да минават за магьосници, разликата във външния им вид е огромна. Селина беше бледа, слаба, с котешка грациозност. Изида бе екзотична амазонка с тъмночервени къдрици. Очите ѝ бяха черни, а скулите изпъкнали. Златистата ѝ кожа подсказваше смесения ѝ произход, лицето ѝ бе широко и като че беше издялано от камък. Беше много висока, но добре закръглена.

Облечена бе със снежнобяла широка роба, пристегнатата с колан, украсен с необработени скъпоценни камъни. На дясната си ръка носеше златна спирала, която се извиваше от лакътя ѝ чак до рамото. Пръстите ѝ бяха украсени с най-малко дузина пръстени.

— Добре дошла — произнесе Изида. Гърленият ѝ глас със странен акцент ѝ подхождаше. Устните ѝ се извиха в печална усмивка. — Ти си ченгето, за което говореше Алис.

Ив повдигна вежди и извади значката си. Каза си, че навярно външният ѝ вид издава професията ѝ. Пък и откакто се беше омъжила за Рурк, снимката ѝ непрекъснато се появяваше във вестниците.

— Лейтенант Далас. Да разбирам ли, че вие сте Изида?

— Точно така. Дошла си да поговорим. Извини ме. — Запъти се към вратата. Движеше се грациозно като атлетка. Обърна старомодната табела на „Затворено“, спусна щората върху горната остъклена част на вратата и дръпна резето.

Върна се и Ив забеляза, че очите ѝ горят, а изражението ѝ е мрачно. Жената проговори:

— Донесе сенки, които затъмниха светлината ми. Тя е прилепнала към теб... както прилепва отвратителна миризма. — Когато Ив недоверчиво присви очи, амазонката кимна. — Да, говоря за Селина. Един момент.

Приблужи се до полицата и се залови да пали восъчни свещи и конусообразни свещички тамян. Сетне обясни:

— За пречистване, за предпазване и защита от злото. Водиш със себе си сенки, Далас. — Тя се усмихна на Пийбоди. — Нямам предвид само сътрудничката ти.

— Дошла съм да поговорим за Алис.

— Зная. Мислиш си, че ти губя времето с моите глупави фокуси. Не ти се сърдя. Всяка религия трябва да дава отговор на въпросите и да бъде отворена за промени. Да седнем. — Посочи към ъгъла, където стоеше маса с гравирани странни символи. От двете ѝ страни беше поставен по един стол. — Отново се усмихна на Пийбоди. — Ще донеса стол и за теб.

— Не се притеснявайте. Ще постоя права. — Младата жена любопитно се оглеждаше, от време на време погледът ѝ с копнеж се приковаваше към някой изящен предмет.

— Моля те, огледай стоката ми — подкани я амазонката.

— Не сме дошли да пазаруваме. — Ив се настани на стола и хвърли смразяващ поглед към сътрудничката си. — Кога за последен път сте видяла или сте разговаряла с Алис?

— През нощта, когато тя загина.

— В колко часа?

— Мисля, че беше два сутринта. Алис вече бе мъртва — добави Изида и скръсти ръце. Ив забеляза, че амазонката има невероятно изящни пръсти.

— Нима твърдите, че сте я видяла, когато е била мъртва?

— Духът ѝ дойде при мен. Навярно си мислиш, че бърборя глупости, но това е самата истина. Събудих се внезапно. Тя стоеше тук, до леглото. Разбрах, че сме я загубили. Каза ми, че е изменила на себе си, на семейството си, на мен. Духът ѝ е неспокоен и дълбоко скърби.

— Алис е мъртва. Искам да разбера точно какво се е случило.

Изида взе гладък розов камък от масата и го стисна в дланта си.

— Дори аз, вярващата в прераждането, не мога да се примиря със смъртта ѝ. Беше толкова млада, толкова умна и любознателна. — Огромните ѝ черни очи се насълзиха. — Много я обичах, все едно, че ми беше по-малка сестра. Но не ми е било съдено да я спася в този живот. Но знам, че душата ѝ ще се върне, ще се прероди и че отново ще видя Алис.

— Всичко това е прекрасно, но предпочитам да говорим за онова, което се случва в настоящия живот.

Изида преглътна сълзите си и печално се усмихна.

— Навярно думите ми те отегчават. Разсъждаваш логично и прагматично. Искам да ти помогна, Далас. Заради Алис, заради мен и дори заради самата теб. Познавам те.

— Така и предположих.

— Не... не бързай. Срещали сме се и преди, но по друго време, в друго съществуване. — Тя разпери ръце. — В деня на погребението на дядо ѝ разговарях с Алис. Самообвиняваше се, беше решила да изкупи грешката си. За известно време се беше отклонила от правия път, бе позволила да я заблудят, ала имаше добро и честно сърце. Обичаше семейството си. И се страхуваше от онова, което Селина ще направи с... тялото и душата ѝ.

— Познавате ли Селина Крос?

— Срещали сме се.

— В този живот ли? — иронично попита Ив, което накара Изида отново да се усмихне.

— В този живот и в минали съществувания. За мен тя не представлява заплаха, но знай, че е много опасна. Съблазнява слабохарактерните, обърканите и онези, които са заплениени от нея.

— Тя твърди, че е магьосница.

— Лъже. — Амазонката изпъна рамене и вдигна глава. — Основната догма на нашата вяра, вярата на уика, гласи: „Ако не вредиш никому, направи необходимото“. А Селина използва жалките

си способности да призовава силите на мрака, възползвайки се от тяхната жестокост. И двете с теб добре познаваме злото. То има много лица, но винаги е еднакво грозно.

— Съгласна съм. Но защо е искала да причини зло на Алис?

— Защото е била в ръцете ѝ. Защото ѝ е доставяло удоволствие. Безсъмнено тя е виновна за смъртта на момичето. Няма да ти бъде лесно да докажеш вината ѝ. Ала няма да се откажеш. — Изида не откъсваше поглед от лицето на Ив. — Селина ще бъде изненадана и разгневена от упорството и от силата ти. Приемаш смъртта като лична обида, а когато умре млад човек, сякаш се откъсва частица от сърцето ти. Паметта ти е силна, но не си спомняш всичко. Не си била родена с това име, но постепенно си се превърнала в Ив Далас. Непокколебима си, когато защитаваш мъртвите, когато отмъщаваш заради тях... Знай, че той е трябвало да умре, за да живееш ти.

— Млъкни! — извика Ив.

— Защо споменът не ти дава покой? — Изида дишаше равномерно, тъмните ѝ очи бяха ясни като безоблачно небе. — Изборът ти е бил правилен. Загубила си невинността си, но си станала по-силна духом. Така е било съдено. Силата ще ти бъде необходима, докато свърши този цикъл. Вълк, глиган и сребърен нож. Огън, дим и смърт. Довери се на вълка, убий глигана и ще останеш жива. — Внезапно тя примигна, очите ѝ помътнях, притисна ръка до слепоочието си. — Съжалявам. Нямах намерение да... — Тихо изстена и притвори клепачи. — Ужасно... главоболие. Извини ме. — Олюлявайки се, тя се изправи и забърза към помещението в дъното на магазина.

— Боже мой, лейтенант! Тази работа не ми харесва. Имате ли представа за какво говореше тя?

„Той е трябвало да умре, за да живееш ти.“ Думите на Изида още отекваха в съзнанието на Ив. Потръпна, защото знаеше, че става дума за баща ѝ. Спомни си за студената тъмна стая и за кръвта върху ножа, който стискаше отчаяното момиченце.

— Изобщо не вярвам на подобни брътвежи — заяви тя и изпита гняв, когато усети, че дланите ѝ са влажни от пот. — Тези хора си въобразяват, че трябва да направят някой и друг фокус, за да привлекат вниманието ни.

— Учила съм в пражката школа на Кижински — намеси се Изида, която безшумно беше влязла в залата. — Там бях подложена и на различни тестове. — Остави чашката, която носеше и измъчено се усмихна, щом изпитата билкова отвара пооблекчи главоболието ѝ. — Имам диплома за медиум и я показвам на онези, които се интересуват от дипломи. Моля да ме извиниш, Далас, изгубих контрол, което досега не ми се е случвало. — Отново седна и приглади робата си. — Представям си какъв ад би настъпил, ако не мога да се контролирам, когато проникна в нечие съзнание. Не искам да чета чужди мисли. Освен това ми причинява болка — добави тя и отново разтърка слепоочията си. — Искам да ти помогна да изпълниш желанието на Алис, за да почива тя в мир. Лично съм заинтересована Селина скъпо да заплати за делата си. Ще направя всичко според възможностите си, стига да ми позволиш да ти помогна.

Ив не се доверяваше никому и се зарече обстойно да провери що за птица е тази странна жена. Засега щеше да я разпита най-подробно, за да получи необходимата ѝ информация.

— Разкажете ми всичко, което знаете за Селина Крос.

— Тя е лишена от съвест и от морал. Мисля, че наричат хората като нея социопати, но според мен думата е прекалено елементарна и... чиста. Тя е възплъщение на злото, на Сатаната. Селина е умна и умее да се възползва от човешките слабости. Не мога да кажа дали е надарена със свръхестествени способности.

— Кой е Олбан?

— За него не знам почти нищо. Селина упорито го крие. Предполагам, че е неин любовник, освен това навярно ѝ е полезен, иначе отдавна щеше да се... освободи от него.

— Ще ми кажете ли нещо повече за нейния клуб?

Изида иронично се усмихна и отговори:

— Не посещавам подобни... заведения.

— Но вероятно знаете за съществуването му.

— Чувала съм различни слухове... — Тя вдигна широките си рамене. — Говори се, че там се извършват странни церемонии, четат се Черни литургии, пие се кръв и се извършват жертвоприношения с хора. Изнасилвания, убийства на деца, призоваване на демони... — Тя въздъхна. — Признавам, че подобни обвинения се отправят към уиканите от онези, които не познават принципите ни и споменаването

на думата „магьосница“ извиква в съзнанието им прегърбени бабички с черни одежди.

— Алис твърдеше, че е видяла да убиват дете.

— Убедена съм, че е казала истината. Едва ли би могла да измисли такава страховита история. Когато дойде при мен, беше потресена до дъното на душата си. — Амазонката стисна устни и печално въздъхна. — Опитах се да ѝ помогна.

— Защо не я накарахте да съобщи на полицията за убийството?

— Алис сама трябваше да реши как да постъпи. — Изида упорити повдигна брадичката си и дори не потръпна под гневния поглед на Ив. — Искях да я предпазя от полудяване, да ѝ помогна да преодолее емоционалната криза. Детето вече бе мъртво; не биваше да допусна Алис да бъде сполетяна от същата съдба. — Очите ѝ се насълзиха. — До края на дните си ще съжалявам, че не постъпих по друг начин. И че в крайна сметка измених на момичето. Може би виновна е гордостта ми. Понякога се опияняваме от могъществото си, изпадаме в заблуждение. Въобразявах си, че съм достатъчно мъдра и силна, за да се справя със Селина. Оказа се, че съм се лъгала. Ето защо съм готова на всичко, за да изкупя вината си. Ще споделя с теб всичките си знания и могъществото, с което са ме дарили боговете.

— Засега искам само информация. Селина ни демонстрира част от възможностите си и фокусът ѝ направи огромно впечатление на Пийбоди.

— Глупости, просто се стреснах. — Младата жена враждебно изгледа Изида. Очевидно подозираше, че и амазонката ще ѝ покаже някой трик. Ала беше безкрайно учудена, когато Изида отметна глава и се засмя. Звукът напомняше подрънкването на сребърни звънчета сред гъста мъгла.

— Може би трябва да призова вятъра — кикотеше се тя и притискаше ръка към гърдите си. — Да повикам духа на някой мъртвец или да запаля огън с погледа си. Далас, убедена съм, че няма да ми повярваш, затова няма да изразходвам напразно енергията си. Но може би ще ти бъде интересно да посетиш някоя от сбирките на братството, които се провеждат в края на всяка седмица. Мога да го уредя.

— Ще си помисля.

— Мислено ми се подиграваш и все пак носиш на пръста си символ, който предпазва от злото.

— Моля?

— Венчалната ти халка, Далас. — Изида кротко се усмихна и посочи лявата ръка на Ив. — Върху нея е гравирен древен келтски символ за предпазване от злото.

Ив озадачено разгледа изящната гравюра върху златния пръстен.

— Не забелязвам нищо особено — само някаква рисунка.

— Символът е много специфичен и притежава способността да прогонва злите сили. — Изида развеселено повдигна вежди. — Ясно ми е, че не си знаела. Всъщност не би трябвало да се учудваш. В жилите на съпруга ти тече келтска кръв, а ти водиш опасен живот. Носиш на пръста си символа на любовта на Рурк към теб.

— Предпочитам фактите пред суеверията — заяви Ив и се изправи.

— Така и трябва да бъде — съгласи се амазонката. — И все пак запомни, че си поканена на някоя от нашите сбирки. Можеш да доведеш и Рурк. Както и тази млада жена. — Тя се усмихна на Пийбоди. — Ще приемеш ли един подарък от мен?

— Уставът ми забранява да приемам подаръци.

— Уставът трябва да се спазва. — Изида стана, приближи се до един остъклен шкаф и извади прозрачна купичка. — Предлагам да я купиш. В края на краищата загубих потенциални клиенти, докато разговарях с теб. Дължиш ми двайсет долара.

— Става. — Ив бръкна в джоба си за кредитни жетони. — Какво е това?

— Наричаме я купичка за тревоги. Поставяш в нея всичките си скърби, мъки и тревоги, след което никакви сенки не смущават съня ти.

— Направо невероятно. — Ив остави жетоните на тезгяха и изчака Изида да увие с хартия купичката.

Ив се прибра вкъщи рано, което ѝ се случваше доста рядко. Възнамеряваше да поработи на спокойствие в кабинета, който ѝ беше обзавел Рурк. Спря колата в края на алеята и си каза, че намръщената физиономия на Съмърсет не ще може да я нервира. А може би той

просто ще навире нос и ще се престори, че не я забелязва, както му беше обичай. Тя реши да отиде право в кабинета си. Разполагаше с няколко часа, през които трябваше да събере информация за Изида. Напомни си да се обади на доктор Майра и да поиска среща с нея. Интересно ѝ беше да чуе мнението на психиатърката за Селина Крос и Изида.

Когато влезе във фоайето, плановите ѝ за вечерта рухнаха.

От големия салон се носеше оглушителна музика, напомняща поредица от ядрени експлозии. Тя се олюля, притисна длани към ушите си и изкрещя.

Не беше необходимо да ѝ съобщават, че Мейвис е тук. Никой друг неин познат не би издържал пронизващите, виещи звуци. Когато застана на прага, музиката се усили още повече. Ив отново изкрещя, но виковете ѝ не повлияха нито на дистанционното управление на уредбата, нито на жената върху канапето.

Мейвис беше сама. Носеше къса пурпурна роба, а спираловидно навитата ѝ коса беше боядисана в същия цвят. Лежеше на канапето и спеше под оглушителния вой на музиката.

— Господи! — отчаяно извика Ив. Тъй като изключването на уредбата чрез устна команда се беше оказало невъзможно, тя прежали тъпанчетата си и протегна ръка към контролното табло в стената. — Изключи! Изключи! — крещеше и натискаше различни бутони. Музиката внезапно секна и Ив облекчено изстена.

Мейвис се размърда и отвори очи.

— Хей, как ти се струват!

— Какво? — Ив поклати глава, опитвайки се да прогони пищенето в ушите си.

— Това беше новата група, която открих днес. Казва се „Скандал“. Страхотни са.

— Моля?

Мейвис се изкиска, грациозно стана от канапето и се приближи до шкафа.

— Изглеждаш така, сякаш едно питие ще ти дойде добре дошло, Далас. Сигурно съм задрямала. Няколко ноци подред почти не съм мигвала. Исках да поговорим за една работа.

— Устните ти се движат — промърмори Ив. — На мен ли говориш?

— Хайде, не се занасяй. Музиката не беше толкова силна. Съмърсет ми каза, че няма нищо против да поостана. Не знаеше кога ще се прибереш.

Бог знае защо надутият иконом очевидно беше влюбен в Мейвис.

— Обзалагам се, че сега си е в стаята и съчинява оди за бедрата ти — промърмори Ив.

— Я не се занасяй с горкия човек. Той просто ме харесва. — Певицата подаде чашата на Ив. — Доколкото разбирам, Рурк не е вкъщи.

— Разбира се, че не е. Да не искаш да оглушиш и него?

— Радвам се, че го няма, защото трябва да обсъдя нещо с теб. И то насаме. — Тя седна, отпи от чашата си и потъна в мълчание.

— Какво се е случило? Да не си се скарала с Леонардо?

— Не, не. Никога не се караме. Не мога да му се разсърдя за нищо, той е такова сладурче. Замина за няколко дни за Милано.

— А ти защо не го придружи? — Ив седна и вдигна обутите си с ботуши крака върху безценната масичка за кафе.

— Назначиха ме в клуба „Даун енд Дърти“. Не мога да погледя мръсен номер на Крак, след като ми помогна.

— Хмм. — Ив се облегна назад и усети, че започва да се отпуска. Кариерата на Мейвис като изпълнителка (думата „певица“ не ѝ подходеше) набираше скорост. По пътя ѝ се бяха изпречили сериозни препятствия, но тя беше успяла да ги преодолее. — Мислех си, че няма да работиш задълго в бара. Нали имаш договор със звукозаписно студио?

— Ами... точно за договора става дума. След като открих, че Джес е използвал мен, теб и Рурк за мръсните си игрички, реших, че видеоматериалът, който беше заснел, никога няма да се използва.

— Клипът беше великолепен, Мейвис. Затова е направил впечатление на хората от студиото.

— Нима? — Дребничката певица отново скочи от мястото си и приглади пурпурната си коса. — Днес научих, че Рурк е собственик на компанията, която ми предложи договор. — Изгълта питието си на един дъх и нервно закрачи из салона. — Вярно, че с теб сме приятелки от сто години и ти благодаря за дето си накарала Рурк да ми помогне, но се чувствам кофти. Все пак искам да ти благодаря. — Тя се обърна и

с трагично изражение впери в Ив сребристите си очи. — И да ти съобщя, че ще откажа договора.

— Мейвис, нямам представа за какво говориш. Може би се опитваш да ми кажеш, че Рурк, който живее в тази къща, е продуцент на диска ти?

— Неговата компания „Иклектик“ издава всякакви дискове — от класически до рок музика. Това е най-могъщата компания в музикалния бизнес. Затова бях откачила от радост, когато ми предложиха договор.

„Типично за Рурк — да притежава и най-влиятелната звукозаписна компания“ — помисли си Ив.

— Никога не съм чувала за „Иклектик“, Мейвис. Повярвай ми, че не съм молила съпруга си за услуга.

Певицата примигна и приседна на най-близкия стол.

— Наистина ли? Да не ме баламосваш!

— Не съм го молила, а той не ми е казал нищо. Убедена съм, че щом ти предлагат договор, Рурк или шефът на компанията е убеден в таланта ти.

Мейвис замислено я изгледа. Беше се вживяла в ролята на жена, която прави безкористна саможертва, за да запази приятелството си с Ив. След миг промълви:

— Може би е искал да ми намери някакво занимание...

Ив повдигна вежди.

— Рурк е бизнесмен до мозъка на костите си. Щом ти предлага работа, значи е преценил, че ще му донесеш печалба. Съмнявам се, че е искал да ти направи услуга, но ако е така, ще трябва да докажеш, че си заслужила доверието му.

— Разбира се! — възторжено възкликна Мейвис. — Ще се скъсам от работа, ще видиш. — Широко се усмихна и добави: — Защо довечера не се отбиете в бара? Ще изпълня новите си песни, а Рурк ще се убеди, че новата му „инвестиция“ си струва парите.

— За съжаление ще ти откажа. Налага се служебно да посетя клуб „Атаме“.

Певицата се намръщи.

— По дяволите, защо ще ходиш там? Заведението е гадно.

— Посещавала ли си го?

— Не, но съм чувала само лоши неща за този клуб.

— Отивам там, за да разговарям с един човек. Мисля, че е замесен в случая, който разследвам в момента. — Замисли се и си каза, че ексцентричната певица положително има необикновени приятели. — Познаваш ли някоя магьосница, Мейвис?

— Ами... да. Когато работех в „Синята катерица“, няколко сервитьорки се увличаха от разните там магии. Самата аз се интересувах от магьосничество на времето, когато си изкарвах хляба с мошеничество.

— Вярваш ли в омагьосването и в гадателството?

Мейвис наклони глава и се замисли. След миг заяви:

— Това са пълни глупости.

— Господи, все успяваш да ме изненадаш с по нещо. Мислех, че си падаш по окултизма.

— Едно време се прехранвах със страхотен номер. Обявих се за медиум. Твърдях, че съм Ариел — преродена фея. Няма да повярваш колко нормални хора ми плащаха да се свържа с мъртвите им сродници или да им предскажа бъдещето.

За да демонстрира артистичните си способности, тя отметна глава, забели очи и долната ѝ устна леко провисна. Бавно повдигна ръце с обърнати нагоре длани и монотонно занарежда:

— Чувствам нечие силно присъствие... човекът търси... много е печален. — Гласът ѝ стана по-плътен и тя заговори с лек акцент. — Тъмните сили са се съюзили срещу теб. Спотайват се и чакат удобен момент да извършат ужасното си дело. Пази се от силите на злото.

Отпусна ръцете си и доволно се ухили.

— Казваш на наивника, че трябва безпрекословно да ти вярва, за да го предпазиш от въпросните зли сили. От него или от нея се иска само да сложи една хилядарка в плик и да го запечата. Разбира се, запечатването се извършва със специалния восък, който продаваш на будалите. После заравяш плика на потайно място по време на новолуние, като придружаваш церемонията с монотонно припяване. Обясняваш, че след един месец ще изкопаеш плика и ще го върнеш. Процедурата е унищожила лошите сили.

— Нима е толкова лесно да измамиш някого?

— В общи линии, да. В някои случаи се налага да проточиш работата, за да понаучиш това-онова за живота и роднините на

клиентите, за да ги шашнеш с разкритията си. Но общо взето е фасулска работа. Хората изпитват потребност да вярват в нещо.

— Защо?

— Защото понякога животът е гаден.

Когато остана сама, Ив се замисли върху думите на Мейвис и реши, че приятелката ѝ е права. Никога нямаше да забрави ужасяващото си детство и дългите години, през които с упорство се беше превърнала в Ив Далас, от която мнозина се възхищаваха. Сега живееше в истински палат с човек, който, бог знае защо, я обичаше. Този живот ѝ бе чужд, но тя се опитваше да се приспособи към него. Внезапно се отказа да работи и реши да излезе и да се наслади на великолепната есенна вечер.

По-голямата част от деня тя прекарваше в клаустрофобния си кабинет или по улиците, по които се движеха тълпи от хора. Все още не можеше да свикне с тишината и простора на имението на Рурк, намиращо се в сърцето на града. Градината около къщата напомняше добре поддържан парк, засаден с великолепни дървета, чиито листа есента беше обагрила в ярки цветове. Долавяше се уханието на ароматни цветя и слаба миризма на дим, типична за късните есенни дни.

Дори въздушните превозни средства сякаш заобикаляха имението и грохотът им не нарушаваше тишината. Нямаше ги аеробусите, от които надничаха любопитни туристи, въоръжени с бинокли. Светът, който Ив така добре познаваше, бе отвъд високите стени, в дебнещия мрак.

В тази приказна градина можеше поне за малко да забрави смъртта и насилието, които дебнеха по улиците на Ню Йорк. Тишината я успокояваше, тя вдъхваше с наслада чистия въздух. Докато вървеше по гъстата зелена трева, Ив машинално въртеше халката със странните символи.

Откъм северната страна на сградата се издигаше арка, покрита с пълзящи растения с яркочервени цветове. Под тази арка Ив и Рурк бяха изrekli думи, които ги бяха направили съпруг и съпруга. Бракосъчетанието беше тържествена церемония, ритуал, придружен с музика и цветя, който не се беше променил векове наред.

И други ритуали бяха издържали изпитанието на времето; хората ги изпълняваха и вярваха в тях. Ив внезапно си спомни за Каин и Авел. Единият е бил земеделец, другият пастир. И двамата предложили да извършат жертвоприношение. Едното било прието, другото отказано. „Навярно точно тогава са се зародили доброто и злото — каза си тя. — Защото те не могат да съществуват без взаимен баланс и предизвикателство.“

Едно и също се повтаряше от незапомнени времена. Учени и философи се опитваха да докажат несъстоятелността на ритуалите, но хората продължаваха да ги изпълняват; кадеше се тамян, раздаваха се нафори и се пиеше вино, което символизираше Христовата кръв.

И се принасяха в жертва невинни хора.

Ив се сепна и разтърка слепоочията си. Неволно се беше увлякла в безполезно философстване. Убийствата се извършваха от човешки същества, не от невидими сили. Правосъдието се раздаваше също от хора. В крайна сметка това беше най-справедливият баланс между доброто и злото.

Тя седна под арката и вдъхна аромата на кървавочервените цветя.

— Не мога да повярвам, че те намирам тук — проговори Рурк, който безшумно се беше приближил до нея. Седна на тревата и попита: — Нима общуваш с природата?

— Имах нужда от чист въздух. Днес прекарах почти целия ден в затворени помещения. — Тя се усмихна, когато Рурк галантно ѝ поднесе червено цвете. Повъртя го между пръстите си и хвърли поглед към съпруга си, който лежеше на тревата. Представи си ужаса на Съмърсет, когато видеше петната по скъпия и елегантен костюм. Черната коса на Рурк се спускаше до раменете му, от него лъхаше на скъп одеколон, а мускулестото му тяло беше олицетворение на мъжка сила. Внезапно Ив го пожела, но се постара да прикрие страстта си.

— Как мина денят ти?

— Сравнително добре. Мисля, че осигурих прехраната ни за ден-два.

Младата жена нежно вплете пръсти в косата му ѝ промълви:

— Не те вълнуват парите, нали? Изпитваш удоволствие от способността си да ги печелиш.

Той я погледна усмихнато и заяви:

— Грещиш, скъпа. Обичам парите... както и предизвикателствата в бизнеса. — Той протегна ръка, привлече я до себе си на тревата и жадно впи устни в нейните.

— Почакай! — извика тя, но Рурк се оказа по-бърз и легна върху нея. Жадно зацелува шията ѝ и усети как по тялото ѝ се разливат жарки вълни. — Искам да разговарям с теб.

— Добре. А пък аз междувременно ще те съблека. Още носиш оръжието си — отбеляза той, докато сваляше кобура ѝ. — Да не си намислила да убиеш някой представител на дивата природа?

— Знаеш, че това е противозаконно. Престани, Рурк — възкликна тя и го хвана за китката, когато ръката му докосна гърдите ѝ. — Искам да поговорим за нещо.

— А пък аз искам да те любя. Да видим кой от двама ни ще надделее.

Вече беше разкопчал ризата ѝ и Ив се разгневи на себе си, задето не беше успяла да овладее страстта си. Усети устните му върху най-чувственото място от тялото си и очите ѝ се премрежиха от екстаз. И все пак беше решена да не го остави да спечели толкова лесно.

Отпусна се, изстена, прекара пръсти през косата му, вкопчи се в раменете му и прошепна:

— Свали си сакото.

В мига, когато Рурк се повдигна, тя приложи хватка от любимите ѝ бойни изкуства и съпругът ѝ се озова по гръб. Ив притискаше коляно между краката му и лакътя си върху гърлото му.

— Трудно достижима си — промълви той, докато преценяваше възможностите си. Би могъл да отмести ръката ѝ, колкото до коляното... това бе риск, който не смееше да поеме. Без да откъсва очи от нейните, докосна гърдата ѝ. — Възхищавам се от жени, които притежават това качество.

— А пък ти си лесен. — Тя се задъха, когато пръстите му стиснаха зърното ѝ. — Възхищавам се от мъжете, които притежават това качество.

— Е, сега съм във властта ти. — Рурк разкопча панталоните ѝ и я накара да потръпне. — Не бъди груба с мен.

Тя се усмихна, отдръпна лакътя си от гърлото му и се подпря на ръце. Сведе глава и страстно го целуна. Чу как Рурк рязко си пое

въздух, усети как я притегля към себе си. Стенанието, което се изтръгна от гърдите му, я накара да потръпне.

— Махни си коляното — едва успя да каже той.

— Какво? — Ушите ѝ бучаха, страстта ѝ беше изпепеляваща.

— Коляното, скъпа. — Ив леко се повдигна, захапа ухото му и за малко не го лиши от мъжествеността му. — Хватката ти е много ефикасна.

— Извинявай. — Тя отмести коляното си и позволи на Рурк да я обърне по гръб. — Май се бях поувлякла.

— Няма страшно, само дето можеше да ме осакатиш за цял живот.

— Горкичкият. — Ив закачливо се усмихна и смъкна ципа на панталоните му. — Обзалагам се, че след малко ще ти стане по-добре.

Започна да го милва. Очите му помътнях, но той не ги откъсна от нейните, когато устните им отново се срещнаха. Целунаха се нежно, опитвайки се да потиснат изгарящата ги страст и силните си чувства.

Небето на запад беше обагрено в кървавочервено като цветовете на пълзящото растение, обвило арката над тях. Сенките на дърветата постепенно се удължаваха. Ив чуваше чуруликане на птици и шумоленето на листата, понесени от ветреца. Усещаше милувките на Рурк, които я караха да забрави ужаса и болката, царуващи в нейния свят.

„Тя дори не осъзнаваше, че има нужда от ласките ми“ — помисли си Рурк и продължи да я гали. Внезапно разбра, че също жадува за нежност. Моментът беше неописуемо романтичен. Той усети необикновена възбуда при мисълта, че постепенно подчинява на властта си тази силна жена.

Плъзна се в нея, без да сваля очи от лицето ѝ, и след секунди усети как тялото ѝ се загърчи от удоволствие.

Тя не притвори клепачи, сякаш беше хипнотизирана от погледа му, докато тръпнеше от наслада. Рурк ускори ритъма, тя го обгърна с бедрата си. Когато видя как тъмните му очи се премрежиха, придърпа главата му по-надолу и притисна устни към неговите, за да вдъхне стенанието му. Рурк тежко се отпусна върху нея, а тя силно го прегърна и му прошепна:

— Оставих се да ме прелъстиш.

— Хмм.

— Не исках да ти откажа, за да не те засегна.

— Благодаря ти. Забелязах, че доста стоически издържа изпитанието.

— В полицейската академия ни учеха, че ченгетата стоически трябва да понасят негодите.

Той протегна ръка и ѝ подаде значката, която беше паднала в тревата:

— Май си загубила най-важното, лейтенант.

Ив закачливо го плесна по гърба.

— Ставай. Тежиш цял тон.

— Ако продължаваш да ми говориш толкова мило, не гарантирам какво може да ти се случи. — Той се претърколи и се излегна по гръб. Забеляза, че синьото допреди малко небе е добило сивкав оттенък. — Гладен съм като вълк. Времето за вечеря отдавна мина.

— Забрави за малко стомаха си. — Ив седна на тревата и започна да се облича. — Получи онова, което искаше, приятелю. А сега ще поговорим.

— Можем да го направим, докато вечеряме. — Рурк въздъхна, когато съпругата му го стрелна с леден поглед. — Ако предпочиташ, ще поговорим тук. Проблеми ли имаш? — Той нежно докосна трапчинката на брадичката ѝ.

— Да речем, че искам да ти задам няколко въпроса.

— Питай. Може би случайно знам отговорите.

— Първо... — тя замълча и се втренчи в него. Съпругът ѝ беше полугол и кой знае защо ѝ напомни за доволен котарак. — Моля те, облечи се. Не искам да ме разсейваш. — Подхвърли му ризата, а той дяволито ѝ се усмихна. — Когато се прибрах, заварих тук Мейвис.

— Така ли? — Взе ризата и я облече, въпреки че цялата беше на петна от тревата. — Защо не я покани на вечеря?

— Бързаше. Тази вечер ще пее в „Даун енд Дърти“. Рурк, защо не си ми казал, че си собственик на „Иклектик“?

— Това не е тайна. — Обу панталоните си, после ѝ подаде кобура с оръжието. — Притежавам много компании.

— Много добре знаеш накъде бия. — Ив реши да прояви по-голямо търпение, тъй като въпросът беше деликатен. — От „Иклектик“ са предложили договор на Мейвис.

— Да, знам.

— Знам, че знаеш — сопна се тя и блъсна ръката му, когато Рурк се опита да я помилва по главата. — По дяволите, можеше да ме предупредиш, за да бъда подготвена, когато тя започне да ме разпитва.

— Защо да те разпитва? Договорът е стандартен. Мейвис трябва да си наеме агент или пълномощник, който да прегледа клаузите, но...

— Заради мен ли го направи? — Тя не откъсваше поглед от лицето му.

— Какво искаш да кажеш?

Този път Ив се вбеси.

— Заради мен ли предложи договор на Мейвис?

Рурк скръсти ръце и наклони глава.

— Нали не възнамеряваш да се откажеш от работата в полицията и да станеш театрален агент?

— Не, разбира се.

— В такъв случай въпросът не те засяга.

— Само не ми казвай, че харесваш песните на Мейвис.

— Изпълненията ѝ нямат нищо общо с пеенето...

— Ето, че си призна! — Тя гневно забодя пръст в гърдите му.

— Почакай, не съм свършил. Смятам, че Мейвис има талант и че необикновенният ѝ стил ще допадне на публиката. Целта на „Иклектик“ е да издирва комерсиални изпълнители.

— Искаш да ме убедиш, че предложението ти не е алтруистично, а съвсем делово.

— Разбира се. Не бих си позволил да назначавам некадърници в компанията си.

— Нищо чудно да ме заблуждаваш — заяви тя след секунда. — Способен си на това.

— Така си е. — Рурк доволно се усмихна при мисълта, че е един от малцината, които биха могли да я излъжат. — Така или иначе въпросът е приключен. Това ли е всичко?

— Не. — Ив се приведе и го целуна. — Каквато и да е причината да назначиш Мейвис, все пак ти благодаря.

— Няма за какво.

— Има и още нещо. Тази вечер трябва да отида в „Атаме“, за да разпитам един човек. — Забеляза как очите му гневно проблеснаха и

как стисна зъби. — Искам да ме придружиш. — Прехапа езика си, за да не се изсмее, когато очите му се разшириха от удивление.

— Не мога да повярвам на ушите си. Нима искаш да те придружа по време на служебна акция? Мислех, че цивилни лица не бива да научават тайните на полицията.

— Престани! Каня те със себе си първо, защото мисля, че ще ми помогнеш. И второ — опитвам се да спестя време. Известно ми е, че щяхме да спорим, докато наложиш волята си. Затова реших да те помоля да ме придружиш — така поне знаеш, че аз „командвам парада“.

— Умница! — Той я хвана за ръката и ѝ помогна да се изправи. — Но първо ще вечеряме. Днес не успях да обядвам.

— Позволи ми да ти задам още един въпрос. Защо върху венчалната ми халка е гравирани келтски символ, предпазващ от злите сили?

Той успя да прикрие изненадата си и невъзмутимо заяви:

— Не разбирам за какво говориш.

— Този път не успя да ме заблудиш — доволно заяви Ив, щастлива, че е забелязала реакцията му. — Една добронамерено разположена квартална магьосница ми разкри тайната.

— Ясно. — Рурк разбра, че е разкрит и реши да спечели време, като вдигна ръката ѝ и се престори, че разглежда халката. — Гравюрата е много изящна.

— Не ме мисли за глупачка, Рурк. Не можеш да излъжеш едно ченге. — Тя се приближи до него и се повдигна на пръсти, сетне впери поглед в лицето му. — Признай, че вярваш на тези бабини деветини.

— Въпросът не е в това дали вярвам или не — опита да се оправдае той, но разбра, че е направил още по-голяма грешка, когато забеляза замисленото ѝ изражение.

— Не може да бъде! — изненадано и развеселено възкликна Ив. — Никога не съм те виждала смутен. Запазваш самообладание в най-трудните ситуации, а сега пелтечиш като слаб ученик. Струва ми се странно. Знаеш ли, много си сладък.

— Не съм смутен — промълви той, а наум си каза: Точната дума е „съкрушен“. — Само че... не знам как да се изразя... Обичам те — изтърси ненадейно и думите му накараха Ив да престане да се киска. — Ежедневно рискуваш живота си, а аз не искам да те загубя — не

мога да си представя съществуването си без теб. — Докосна халката и добави: — Този пръстен ще те предпазва от злото.

— Колко си романтичен. Но не ми казвай, че действително вярваш в магии, урочасване и какво ли още не.

Тон вдигна глава и очите му проблеснаха в падащия мрак. Ив си помисли, че в този миг съпругът ѝ прилича на вълк. Внезапно си спомни думите на Изиди, че трябва да се довери на вълка.

— Твоят свят е сравнително малък, скъпа — промълви той. — Не казвам, че е безопасен, но е... ограничен. Никога не си виждала исполин да танцува, не си усещала силата на древните скали. Не си докосвала изображението на Огам, издялано в ствола на някое дърво, вкаменило се през изминалите хилядолетия, нито си чувала странният шепот в мъглата, стелеща се над свещената земя.

Онемяла от учудване, тя поклати глава, сетне попита:

— Това ирландски магии ли са?

— Всяка раса и култура има своите легенди и предания. Ти си най-земният човек, когото познавам. Понякога честността ти те прави дори брутална. А пък аз съм водил... разнообразен живот. Имам нужда от теб, от почтеността ти. Ще използвам всякакви средства, за да осигуря безопасността ти. — Вдигна ръката ѝ и допря устни до венчалната халка. — Да речем, че взимам всякакви предпазни мерки.

— Добре — замислено изрече Ив и си каза, че за пръв път се сблъсква с непознат аспект от характера на съпруга си. — Но искам да знам дали имаш някоя тайна стая, където танцуваш гол и пееш?

— О, имах — закачливо отговори той, — но я превърнах в работен кабинет.

— Отлична идея. Е, приключих с въпросите. Хайде да вечеряме.

— Слава богу! — възкликна Рурк, хвана я за ръка и я поведе към къщата.

СЕДМА ГЛАВА

Еlegantната обстановка в клуб „Атаме“ сякаш целеше да прикрие покварата, както корумпиран политик се прикрива зад невинна усмивка. След като се огледа, Ив реши, че би предпочела да прекара вечерта в долнопробен бар, където вони на прокиснала бира и на пот.

Барът си е бар и собствениците му не се опитват да го представят за изискано заведение.

Разположени на два реда въртящи се балкони от черно стъкло обкръжаваха централния салон и даваха възможност на посетителите, настанили се там, да наблюдават всяко кътче на залата. Централният бар имаше формата на петолъчна звезда и край всеки „лъч“ бяха поставени високи столчета, наподобяващи уголемени части на човешкото тяло.

Две жени с много къси поли седяха разкрячени върху огромни пениси, боядисани в телесен цвят, и неудържимо се кикотеха. Младеж с бръсната глава мина покрай тях и опипа гърдите им през прилепналите блузи.

Стените бяха огледални и сякаш пулсираха от отразените червени светлини. Някои от масите около дансинга бяха обградени с полупрозрачни паравани, пред които се виждаха съвокупляващи се двойки; всички бяха покрити с черен лак и приличаха на тъмни езерца.

Оркестърът, разположен на подиума, изпълняваше твърд рок. Ив се питаше какво би казала Мейвис, ако видеше силно гримираните лица на музикантите, татуировките на гърдите им и черните им кожени панталони, украсени отпред със сребърни шипове. Навярно щеше да бъде очарована и щеше да възкликне, че са „супер“.

— Ще седнем ли, или първо ще огледаме заведението? — прошепна ѝ Рурк.

— Ще се качим на един от балконите. Каква е тази отвратителна миризма?

Двамата стъпиха на авто ескалатора и Рурк отговори:

— Мирише на канабис и на тамян. Също и на пот.

Тя поклати глава, долавяше странен полъх.

— Сетих се. Така мирише прясната кръв.

Рурк също беше разпознал мириса, затова побърза да обясни:

— В подобни заведения нарочно пускат чрез климатичната инсталация такава миризма. Придава по-голям колорит.

— Каква прелестна идея!

Озоваха се на втория етаж. Тук нямаше маси и столове. Подът беше застлан с плътни килими, по които бяха разхвърляни възглавници. Върху тях се излягаха клиентите, докато отпиваха от чашите с предпочитаното питие. Някои посетители се облягаха върху лъскавия парапет и търсеха с поглед подходяща партньорка, с която да се уединят в някоя от специалните стаи.

На този етаж имаше дванайсет такива стаи. Върху тежките им черни врати бяха поставени табелки с надписи. На една пишеше „Гибел“, на друга „Левиатан“, а на трета „Адски мъки“.

Ив много ясно си представяше какъв тип хора могат да бъдат съблазнени от подобни надписи.

Огледа се и забеляза как някакъв мъж с очи, замъглени от алкохола, зацелува бедрото на компаньонката си, сетне пъхна ръка под миниполата ѝ. Жената се изкикоти. Ив си помисли, че има право да ги арестува за непристойно поведение на обществено място.

— Няма смисъл — прошепна ѝ Рурк, който беше прочел мислите ѝ. Ако някой го наблюдаваше отстрани, щеше да види човек, леко отегчен от обстановката. Ала всъщност беше готов да атакува или да се защитава в зависимост от ситуацията. — Имаш много по-интересни задачи, отколкото да изпратиш в ареста разгонена двойка от Куинс^[1].

Докато наблюдаваше как мъжът дърпа самозалепващия се цип на панталоните си, Ив разсеяно попита:

— Как позна, че живеят в Куинс?

Преди той да успее да ѝ отговори, над разгорещената двойка се приведе млад, привлекателен мъж, чиято руса коса стигаше чак до голите му рамене. Прошепна нещо, което накара жената отново да се закиска, да го притегли към себе си и прилепи към страната му влажните си устни.

— Защо не се присъединиш към нас? — възкликна тя. Акцентът ѝ издаваше, че действително е от Куинс. — Ще си направим тройка.

Ив повдигна вежда, когато забеляза с каква лекота човекът от охраната се освободи от прегръдките на жената и я изведе навън, заедно със залитация ѝ партньор.

— Определено бяха от Куинс — самодоволно заяви Рурк.

— А този младеж си знае работата. Ще ги заведе в някоя от стаите, сетне ще прибавят цената ѝ към сметката им. — Дочу се пронизителен женски смях. Русокосият служител се върна в залата и заключи вратата след себе си. — Така всички са доволни.

— Онези селяндури от Куинс едва ли ще бъдат щастливи утре сутринта. Навярно цената на специалните стаи е непосилна за тях. Или пък греша. — Огледа посетителите, които бяха на най-различна възраст. Някои изглеждаха толкова млади, че навярно бяха влезли в клуба, използвайки подправена лична карта. Ала дрехите, бижутата им и стегнатите им тела, поддържани чрез гимнастика и пластични операции, подсказваха, че повечето от клиентите са състоятелни.

— Струва ми се, че за тези хора парите не са проблем. Забелязах поне пет скъпоплатени компаньонки.

— Според мен са най-малко десет.

Ив повдигна вежда.

— А охранителите са дванайсет на брой и са въоръжени с портативни нервнопаралитични устройства.

— И аз ги изкарах толкова. — Рурк я прегърна през кръста и я поведе към перилата. Дансингът на долния етаж беше претъпкан, двойките сластно извиваха тела. Бурен смях отекваше в огледалните стени.

Оркестрантите се бяха превърнали в актьори. Двете вокалистки бяха привързани с кожени ремъци към сребърни вериги. Отекваха удари на барабан. Танцьорите се спуснаха към жените и ги заобиколиха като тълпа, жадна да линчува набеелязаната жертва. Някакъв мъж от публиката пристъпи напред и прие, когато го поканиха да съблече прозрачните роби на жените, които отдолу бяха голи, само върху гърдите и върху чатала им бяха прикрепени блестящи звезди.

Зрителите започнаха да припяват и да вият от възторг, когато непознатият намаза телата на жените с благовонно масло, а пък те се гърчеха, пищяха и молеха за пощада.

— Това граничи със забранено от закона — прошепна Ив.

— Законът не забранява театралните изпълнения — промърмори Рурк, докато наблюдаваше как мъжът налага с кадифен камшик едната певица.

— Подобни „представления“ поощряват извършването на унижителни актове. — Ив заскърца със зъби, когато един от музикантите заудря плесници на другата вокалистка, а гласовете им се сляха в страстен дует. — Предполага се, че през третото хилядолетие жените не са експлоатирани и подлагани на унижения, но истината е съвсем различна. Какво искат тези хора?

— Разнообразие. И го постигат, като задоволяват най-долните си страсти. — Рурк нежно разтри врата ѝ. Ив знаеше какво е да бъдеш вързана и малтретирана. В това нямаше нищо забавно. — Не е необходимо да гледаш, скъпа.

— Защо ли го правят? — промълви тя. — Защо една жена се съгласява на подобно унижение? Защо не изрита онзи тип така, че да се задави с топките си?

— Защото тя не прилича на теб. — Рурк нежно я целуна по челото, хвана я за раменете и я обърна с гръб към парапета, където се бяха струпали зрители, жадни да не пропуснат нищо от представлението.

Двамата се качиха един етаж по-горе, където ги посрещна жена с прозрачна черна рокля.

— Добре дошли във владението на Господаря. Имате ли резервация?

Внезапно целият този цирк омръзна на Ив, тя извади значката си и заяви:

— Не ме интересува онова, което продавате тук.

— Предлагаме само добра кухня и отлични вина — отвърна жената, без да даде вид, че се е притеснила от присъствието на полиция. — Тук се спазват всички законови разпоредби, лейтенант. Огледайте се и сами ще се убедите. Но ако искате да разговаряте със собственичката...

— Вече се срещнах с нея. Трябва ми някой си Лобар. Къде мога да го открия?

— Той не обслужва това ниво. — Жената, на чиито изискани маниери би завидял всеки оберкелнер, дискретно поведе Ив обратно към стълбите. — Моля, върнете се в централния салон, където ще ви

посрещнат и ще ви предложат маса. Ще се свържа с Лобар и ще му съобщя за вас.

— Добре. — Ив впери очи в привлекателната млада жена. — Защо го правите? — попита и извърна поглед към един от екраните, на които се виждаше как привързват към мраморна колона някаква съпротивляваща се девойка. — Що за професия е това?

Младата жена погледна към полицейската значка на Ив, усмихна се, сетне промълви: „Що за професия е това?“ и с плавна походка се отдалечи.

— Атмосферата започва да ми действа на нервите — призна Ив, докато слизаха към централния салон. — Трябва да запазя самообладание.

Оркестърът продължаваше да свири, този път някаква бърза мелодия. Но сцената беше празна, а на стената зад нея беше спуснат огромен екран. След секунда Ив разбра каква е функцията на монитора. Клубът нямаше лиценз за показване на секс на живо, но тази пречка беше преодоляна чрез видеокамера.

На екрана се виждаха двете певици, заедно с човека от публиката и още един гол мъж, който носеше маска, изобразяваща глава на глиган.

— Ама че гадост! — възкликна Ив, извърна глава и съзря искрящи червени очи на сантиметри от себе си, които принадлежаха на някакъв младеж.

— Позволете да ви покажа масата ви. — Младежът се усмихна и зъбите му проблеснаха в полумрака. Двата му кучешки зъба бяха дълги и заострени като на вампир. Черната му коса стигаше до кръста, краят на всеки кичур беше обагрен в червено. Той отвори вратата на едно сепаре и влезе пръв.

— Аз съм Лобар — заяви и отново се усмихна. — Очаквах ви.

Ив го огледа и си каза, че щеше да бъде красив, ако не бяха вампирските зъби и сатанинските червени очи. Хрумна й, че този Лобар прилича на голямо дете, маскирано по случай Хелюин. Навярно наскоро беше навършил пълнолетие или пък беше още по-млад. Гладките му гърди не бяха окосмени, ръцете му бяха тънки като на момиче. Но очите му бяха на възрастен; в тях сякаш се беше събрала цялата поквара на света.

— Седни, Лобар.

— Дадено. Ще ме черпиш едно питие — обърна се той към Ив. — Трябва да си платиш, защото искаш да разговаряме преди работното ми време да е изтекло. — Натисна някакво копче на таблото с менюто, сетне обърна стола си така, че да наблюдава екрана. — Имате късмет — тази вечер представлението е страхотно.

— Сценарият е доста посредствен — сухо отбеляза Ив. — Между другото, имаш ли лична карта?

Устните му се разтегнаха в неприятна усмивка, той протегна ръце и заяви:

— Не я нося. Да не мислиш, че имам джобове по тялото си?

— Какво е истинското ти име?

Усмивката му помръкна и той се намръщи като капризно дете.

— Казвам се Лобар. Всички ме наричат така. Слушай, не съм длъжен да отговарям на въпросите ти, но все пак го правя.

— О, ти си образец на примерен гражданин. — Ив изчака, докато Лобар взе питието си от прореза за сервиране. „Пак започнаха с фокусите“ — помисли си, когато видя как от бокала със сивкава течност внезапно изригна дим. — Интересува ме какво знаеш за Алис Лингстром.

— Почти нищо, освен че беше голяма тъпачка. — Отпи от бокала и продължи: — Известно време се навърташе в нашите среди, после реши, че сме много лоши за добродетелна девойка като нея. Обаче хич не ми пукаше за тази Алис. Господарят няма нужда от лигли като нея.

— Кой е Господарят ти?

Лобар отново отпи от бокала, усмихна се и гордо заяви:

— Сатаната.

— Вярваш ли в него?

— Разбира се. — Младежът се приведе и протегна към Ив ръката си с дълги нокти, покрити с черен лак. — А той вярва в теб.

— По-спокойно, малкият — промърмори Рурк. — Има опасност да останеш еднорък до края на живота си.

Лобар презрително изсумтя, но отдръпна ръката си и с ирония се обърна към Ив:

— Виждам, че си довела твоето куче пазач. Твоето богато куче. Знаем кой си. — Той извърна червените си очи към Рурк. — Обаче пет пари не даваме. Тук нямаш никаква власт. Нито ти, нито твоето ченге.

— Не съм негово ченге — кротко се намеси Ив и стрелна предупредителен поглед към съпруга си. — Принадлежа само на себе си. Колкото до властта... Имам право да те задържа и да те затворя в ареста. — Тя многозначително се усмихна и огледа гладките му гърди и зърната му, украсени с блестящи метални халки. — Момчетата от участъка с удоволствие ще се позабавляват с теб. Много е сладък, нали, Рурк?

— Съгласен съм, ако харесваш момченца, които приличат на стажант-сатани. Хей, Лобар, сигурно имаш зъболекар с голямо въображение. — Той запали цигара. Можеше да си го позволи, защото се намираха в сепаре и по този начин не нарушаваше закона.

— Дай и на мен — обади се младежът.

Рурк вдигна рамене и постави цигара на масата. Когато Лобар я взе и очаквателно го погледна, Рурк се усмихна и иронично произнесе:

— Нима искаш огънче? Мислех, че от върховете на пръстите ти ще изскочат пламъчета.

— Не си хабя таланта за такива като теб. — Дръпна от цигарата и се обърна към Ив: — Слушай, не мога да ти помогна по отношение на Алис. Казах, че почти не я познавах и това е самата истина. Алис не беше мой тип. Беше прекалено комплексирана и непрекъснато задаваше тъпи въпроси. Трескал съм я няколко пъти, но това беше част от ритуала. Нищо лично, нали разбираш?

— Може би си я... „треснал“ и в нощта, когато е загинала.

Младежът отново жадно смукна от цигарата. Никога не беше пушил истински тютюн и главата му се замая.

— Изобщо не съм я виждал през онази нощ. Участвах в малка церемония заедно със Селина и Олбан. Извършихме сексуалните ритуали, после се чукахме почти до сутринта. — Дръпна от ароматната цигара, сякаш пушеше първокласна марихуана, после бавно изпусна дима през ноздрите си. — Селина обича да я чукат двама мъже, също и да ги наблюдава, докато се самозадоволява. Насити се едва призори.

— Значи тримата сте били заедно през цялата нощ. Никой ли не е излизал, дори за няколко минути?

Лобар сви мършавите си рамене.

— Когато правиш групов секс, останалите не могат да те чакат. — Многозначително впери поглед в гърдите ѝ и добави: — Искаш ли да опиташ?

— Не се опитвай да ме сваляш, Лобар. Май забравяш, че съм ченге. Освен това харесвам истински мъже, не кльоцави момченца с идиотски грим. Кой се е обадил на Алис и е пуснал записа?

Лобар отново се нацупи — очевидно беше засегнала самочувствието му. Каза си, че ако бе дошла сама, щеше да ѝ покаже това-онова. Мръсницата си остава мръсница, независимо дали е ченге или не.

— Не знам за какво говориш. Алис беше нищожество. Никой не се интересуваше от нея.

— Дядо ѝ се е опитвал да я спаси.

— Чух, че и той бил гушнал босилека. — Червените му очи злобно проблеснаха. — Беше дърт смотаняк, който не става дори за квартален полицай, а само седи на бюро и се занимава с бумага. Хич не ми пука за дядо ѝ...

— Но все пак ти е известно, че е бил полицай — прекъсна го тя. — Откъде знаеш каква е била професията му?

Лобар разбра грешката си и нервно угаси цигарата си в пепелника.

— Сигурно съм чул да го споменават. — Широко се усмихна и дългите му кучешки зъби зловещо проблеснаха. — Възможно е Алис да ми го е казала, докато съм я оправял.

— Значи не си толкова добър в леглото, щом ти е разказвала за дядо си, докато си я „оправял“.

— Казах, че съм го чул отнякъде и толкоз! — Гневно вдигна чашата си и отпи голяма глътка. — Защо го правиш на въпрос? И без това му беше време да пукне.

— Виждал ли си го някога? Идвал ли е тук?

— В бара идват много хора. Не съм виждал никакво дърто ченге. — Той махна с ръка. — Всяка нощ тук е фрашкано с клиенти. Откъде да знам кой влиза или излиза? Селина ме е натоварила със задачата да усмирявам пияниците, не да следя посетителите.

— Клубът очевидно има голям успех. Слушай, Селина още ли пласира наркотици? Може би е и твой доставчик.

Лобар злобно я изгледа и тържествено обяви:

— Вярата ми дава сили. Няма нужда да се друсам.

— Участвал ли си в жертвоприношения на хора? Убивал ли си дете в името на твоя Господар?

Лобар изгълта на един дъх питието си.

— Мразя подобни намеци. Хора като теб изкарват сатанистите чудовища.

— Хора като нас — промърмори Рурк и хвърли насмешлив поглед към боядисаната коса на Лобар и халките върху зърната на гърдите му. — Очевидно сме предубедени, след като е ясно като бял ден, че ти си само един... вярващ човек.

— Слушай, в тази страна все още има свобода на вероизповеданията. Поклонник съм на Сатаната... и не се срамувам да го кажа. Искате да ни натрапите вашия Бог, но ние отказваме да го приемем. Не приемаме нито него, нито идиотските му заповеди. Сигурен съм, че ние ще властваме в Ада. — Отмести стола си и стана. — Нямам какво повече да ви кажа.

— Както искаш — промълви Ив, вперила поглед в очите му. — Все пак си помисли, Лобар. Двама души вече са мъртви. Следващият може би си ти.

Устните му потрепнаха, после той здраво ги стисна.

— Или пък ти! — извика и изскочи от сепарето.

— Какъв симпатичен младеж — обади се Рурк. — Според мен ще бъде истинска придобивка за Пъкъла.

— Сигурна съм, че рано или късно ще попадне точно там. — Ив се огледа и пъкна празния бокал в чантата си. — Искам да науча нещо повече за него. Ще поискам информация от домашния ни компютър.

— Добре. — Рурк стана и й протегна ръка. — Но преди това непременно ще вземем душ. Имам усещането, че след престоя ми тук върху кожата ми се е напластила отвратителна слюз.

— Робърт Алан Матиас — прочете Ив на монитора. — Преди шест месеца е навършил осемнайсет. Роден е в Канзас Сити. Син е на Джонатан и Илейн Матиас, и двамата принадлежащи към Баптистката църква.

— Син на проповедник — обади се Рурк. — Децата на свещениците често са склонни да отричат Христовата вяра. Изглежда, че малкият Боби е типичен пример за това.

— Ето и полицейското му досие. Робърт е бил истински малолетен престъпник. Кражби, влизане с взлом, нападения. Още

преди да навърши тринайсет, четири пъти е бягал от дома си. На петнайсет откраднал кола и получил условна присъда, тъй като бил малолетен. Родителите му обявили, че се отказват от него и той бил настанен в държавен пансион, където се опитал да изнасили една преподавателка. След този случай прекарал доста време в психиатрията.

— Прекрасен младеж — промърмори Рурк. — Знаех си, че ненапразно ми се иска да извадя червените му очички, които все се стрелкаха към гърдите ти.

Ив машинално прекара ръка по гърдите си, сякаш да изтрие полепнала мръсотия, сетне продължи:

— Диагнозата на психолозите е точно такава, каквато би очаквал. Пациентът Робърт Матиас е социопат, не може да се контролира, настроението му рязко се променя. Изпитва ненавист към родителите си и към хората с някаква власт, особено към жените. Изпитва едновременно страх и омраза към представителките на женския пол. Притежава висок коефициент на интелигентност и склонност към насилие. Безскрупулен е и проявява изключителен интерес към окултните науки.

— Господи, защо това чудовище е на свобода?

— Защото законът повелява да бъде освободен, когато навърши осемнайсет. Ще го приберат на „топло“ само ако извърши някакво нарушение. Дотогава може да прави каквото си пожелае. — Тя тежко въздъхна. — Лобар е опасен, но нямам право да го арестувам. Освен това потвърждава показанията на Селина.

— Навярно го е предупредила какво да говори.

— И все пак засега тя има алиби... докато успее да го опровергая. Имам адреса му и непременно ще разпитам съседите. Възможно е да науча нещо интересно. Само да се добера до някакви факти, ще притисна малкия Боби. Сигурна съм, че ще пропее.

— Ами ако удариш на камък?

— Ще продължа да търся. — Тя потърка очите си. — Не се безпокой, ще се справим с него. Рано или късно ще си покаже рогата — ще пребие някого, ще поиска да изнасили някоя жена, или ще настъпи по мазола влиятелна особа. Тогава ще го тикнем в затвора.

— Работата ти е тежка и неприятна, скъпа.

— Общо взето си прав — съгласи се тя, обърна се и попита: — Уморен ли си?

— Зависи. — Рурк погледна към монитора. Представи си как Ив ще работи цяла нощ, търсейки необходимата ѝ информация, ровейки се в мръсотията на престъпния свят. Потисна въздишката си и попита: — Какво искаш?

— Теб. — Ив се изчерви, когато забеляза как съпругът ѝ иронично повдигна вежда. — Знам, че е късно и че си имал тежък ден. Мислех си, че ако се любим... ще се пречистим от покварата, полепнала по телата ни. — Тя смутено се обърна и впери поглед в екрана. — Глупаво е, нали?

Рурк си каза, че все още не беше свикнала да иска каквото и да било, а на глас изрече:

— Предложението ти едва ли може да се нарече романтично. — Сложи ръце на раменете ѝ и започна да я масажира. — Но изобщо не е глупаво. — Нареди на компютъра да се изключи, завъртя стола и подаде ръка на съпругата си:

— Да си лягаме.

— Рурк! — Тя го прегърна и се притисна към него. Необяснимо защо видяното в клуба я беше изплашило. И все пак докато Рурк беше до нея, нямаше от какво да се страхува. — Обичам те. — Нежно се усмихна и го погледна в очите. — Все по-лесно ми е да го изрека. Май започва да ми харесва.

Той се засмя и я целуна по брадичката, сетне прошепна:

— Ела в леглото и отново ми го кажи.

Ритуалът беше древен, предназначението му — злокобно. Загърнати с наметала, скрили лицата си зад маски, членовете на братството се събраха в тайното помещение. Долавяше се силната миризма на прясна кръв. Високите пламъци на черните свещи потрепваха и по стените танцуваха сенки, сякаш пълзяха паяци, преследващи жертвите си.

Тази вечер Селина беше избрала тя да бъде олтар. Лежеше гола, между разкрачените ѝ бедра стоеше запалена свещ, а върху гърдите ѝ беше поставена купичка с кръв от животно, убито при жертвоприношение. Хвърли поглед към сребърния съд, преливащ от

банкноти и кредитни жетони, с които членовете на братството бяха заплатили за честта да принадлежат към него. Сега тяхното богатство ѝ принадлежеше. Господарят я беше спасил от мизерията и я беше довел тук. Дал ѝ бе власт и ѝ бе позволил да живее в охолство. Беше готова да продаде душата си заради могъществото и богатството.

Тази нощ я очакваше допълнително удоволствие. Тази нощ някой щеше да умре и в нея да се влее силата от разкъсаната плът и от пролятата кръв. Селина знаеше, че присъстващите не ще си спомнят какво се е случило. Беше прибавила наркотици към виното, смесено с кръв и знаеше, че тези хора ще сторят и ще кажат всичко, което им заповядаше Господарят.

Само на нея и Олбан бе известно, че *той* е поискал да извършат жертвоприношение в името на безопасността му. Двамата с радост бяха приели.

Присъстващите я заобиколиха. Все още носеха маски и ритмично се полюшваха, хипнотизирани от наркотика, дима и от монотонното пеене. До главата ѝ стоеше Олбан с маска на глиган, в ръката си стискаше ритуалния нож атаме.

— Прекланяме се пред единствения Господар — произнесе той със звънкия си и мелодичен глас.

А членовете на братството отговориха:

— Сатаната е единственият господар.

— Каквото принадлежи нему, принадлежи и на нас.

— Аве, Сатана.

Олбан взе купичката и впери поглед в очите на Селина. Извади меч и последователно го вдигна към четирите посоки на света, за да извика владетелите на ада, които носеха странни имена. Присъстващите шепнешком ги повтаряха. В почернял от дим казан, поставен върху мраморна колона, гореше огън.

Селина започна да стене.

— Унищожи враговете ни.

„Унищожи ги“ — мислено повтори тя.

— Донеси болести и страдания на онези, които ни мислят зло.

„Неописуеми страдания“ — помисли си Селина и закрещя, щом Олбан я докосна.

— В твоето име вземаме онова, което желаем. Смърт на слабите. Щастие на силните духом.

Той отстъпи една крачка и макар да имаше право пръв да обладае жената олтар, направи знак на Лобар и промълви:

— Заслужаваш награда за верността си. Вземи тази жена. Дай ѝ удоволствие и я накарай да страда.

Младежът се поколеба. Нали първо трябваше да извършат жертвоприношението. Трябваше да заколят козата. После погледна към Селина и съзнанието му, замъглено от наркотиците, сякаш престана да функционира. Виждаше пред себе си само жената. Мръсницата, която предизвикателно го наблюдаваше със студените си очи.

Хрумна му, че сега е моментът да ѝ докаже мъжествеността си. Няма да ѝ позволи да го унижава и да му се подиграва като миналия път.

Сега ще ѝ покаже кой от двама им е по-силен.

Съблече робата си и пристъпи към жената олтар.

[1] Бедняшки квартал в Ню Йорк. — Б.пр ↑

ОСМА ГЛАВА

Когато чу звънеца, Ив се опита да запуши ушите си, сетне изруга и възкликна:

— Нали не е дошло време да ставаме? Та ние току-що си легнахме?

— Това е сигналът на алармената система.

— Какво? — Тя седна в леглото. — Нашата алармена система ли?

Рурк утвърдително кимна, докато обуваше панталоните си. Ив машинално посегна първо към оръжието, после към дрехите си и отново попита:

— Нима някой се опитва да проникне в дома ни?

— Очевидно. — Гласът му беше много спокоен. В спалнята цареше мрак и на лунната светлина, проникваща през прозореца на тавана Ив виждаше само силуета на съпруга си. Внезапно забеляза очертанията на пистолет в ръката му.

— По дяволите, откъде го взе? Мислех, че всички оръжия са под ключ. Господи, Рурк, много добре знаеш, че огнестрелните оръжия са забранени. Остави го.

Той невъзмутимо зареди пистолета си, който беше истинска реликва, сетне отсече:

— Няма!

— Да те вземат мътните! — Ив сграбчи комуникатора си и по навик го пхна в задния джоб на джинсите си. — Не бива да използваш това чудо. Аз ще се справя сама. Обади се в полицията и им съобщи, че имаме „неканен гост“.

— Няма — повтори Рурк и тръгна към вратата.

Ив тичешком го настигна и извика:

— Ако застреляш някого с пистолета, ще се наложи да те арестувам.

— Добре.

— Рурк! — Хвана го за ръката, когато той понечи да отвори вратата. — Има правила как да постъпваш в подобни случаи и тези правила не са измислени току-така. Обади се в полицията.

Рурк беше вбесен при мисълта, че някой се е осмелил да проникне в собствения му дом и да застраши живота на любимата му. В момента пет пари не даваше, че съпругата му е служителка на полицията.

— Няма ли да се почувстваш глупаво, лейтенант, ако алармената система е повредена?

— Нищо твое не се поврежда — промърмори тя и думите ѝ го накараха да се усмихне, въпреки че изобщо не му беше до смях.

— Много благодаря за комплимента. — Рурк отвори вратата и се сблъска със Съмърсет.

— Изглежда, че някой е проникнал в имението.

— Разбра ли къде се намира?

— Петнайсети участък, югозападен квадрант.

— Включи видеокамерите и охранителната система на къщата. С Ив ще проверим навън. — Той машинално прокара ръка по гърба ѝ. — Добре, че съм женен за ченге.

Ив изпод око погледна към пистолета му. Дори да опиташе, едва ли би успяла да му го вземе. Пък и щеше да отнеме прекалено много време.

— Ще си поговорим по този въпрос — процеди през зъби. — Не се шегувам.

— Знам.

Двамата слязоха по стълбата. Алармата беше престанала да звъни.

— Не са успели да влязат в къщата — промълви Рурк и огледа вратата към огромна тераса. — Сградата се охранява с друга система. Но са се прехвърлили през стената.

— Което означава, че могат да бъдат навсякъде из имението.

Гъстите облаци закриваха луната и в градината цареше пълен мрак. Ив огледа високите дървета и гъстите декоративни храсти. Помисли си, че са идеално скривалище за нападателя. Не се чуваше нищо, освен шумоленето на листата.

— Налага се да се разделим. За бога, не стреляй, освен ако животът ти не е в опасност. Обикновено крадците не са въоръжени.

Но и двамата знаеха, че обикновени крадци не биха се осмелили да проникнат в дома на Рурк.

— Пази се — прошепна ѝ той и се стопи като дим сред сенките.

Ив си каза, че не бива да се страхува за него. Съпругът ѝ беше напълно способен да се справи с положението. Опитвайки да се ориентира по луната, която от време на време изплуваше от облаците, младата жена тръгна на запад, сетне започна да се движи в кръг.

Тишината беше призрачна. Ив не чуваше дори шума от стъпките си, който беше заглушаван от гъстата трева. Зад нея се издигаше къщата, обгърната от мрака — разкошна сграда от камък и стъкло, която в момента се охраняваше само от слаботелесния Съмърсет.

Тя неволно се усмихна при мисълта какво ще се случи, ако нищо неподозиращият крадец застане лице срещу лице със сноба иконом.

Достигна стената и я огледа. Каменният зид беше висок два метра и половина и широк около метър. По него минаваше електрическа инсталация, която би причинила много неприятни преживявания на всеки, който се опиташе да прескочи стената. През два метра бяха монтирани охранителни камери и прожектори. Ив тихо изруга, когато забеляза, че лъчите на камерите са обагрени в червено. Това означаваше, че са изключени. Тя отново изруга, извади оръжието си и тръгна в обратна посока.

Рурк се придвижваше безшумно, използвайки прикритието на дърветата. Беше купил имението преди осем години и беше построил къщата така, че да задоволява всичките му изисквания. Лично беше надзиравал монтирането на алармената система. Дори в буквалния смисъл това беше първият му дом, където беше решил да заживее за постоянно след толкова години на странствания. Докато претичваше под сенките на дърветата, в душата му бушуваше ярост, предизвикана от факта, че някой се е осмелил да нападне неговата „крепост“.

Нощта беше студена. Бе тихо като в гробница. Рурк се питаше дали си има работа с някой особено нахален крадец. Или пък положението бе много по-сериозно. Ами ако в дома му беше проникнал истински професионалист, нает от конкурент? Рурк знаеше, че по пътя към могъществото и богатството си беше спечелил много врагове. Още повече, че повечето му сделки доскоро бяха незаконни.

Възможно беше нападателят да търси Ив. Тя също имаше врагове. Опасни врагове. Рурк се озърна и се поколеба. Сетне си каза,

че не бива да се безпокои заради нея. Едва ли имаше друг човек способен да се грижи за себе си.

Ала точно този момент на колебание, това инстинктивно желание да бди над съпругата си, му донесе успех. Докато стоеше неподвижен сред сенките, дочу някакъв звук. Стисна още по-здраво пистолета, отстъпи още крачка и зачака.

Човекът се беше привел и се движеше бавно. Когато приближи, Рурк чу, че непознатият диша на пресекулки. Не виждаше лицето му, ала забеляза, че е слаб и не особено висок. Не забеляза оръжие, затова пъкна пистолета в джоба на панталоните си, представяйки си колко ще се затрудни Ив, ако ѝ се наложи да обяснява защо съпругът ѝ е нападнал крадеца със забранено оръжие. Подготви се за ръкопашна хватка и се приведе. Когато непознатият мина покрай него, Рурк скочи, обви ръка около шията му и замахна със свободния си юмрук, готов да си отмъсти. Внезапно осъзна, че е сграбчил не мъж, а някакво момче, което извика:

— Пусни ме, гад такъв! Ще те убия.

„При това невъзпитано и много изплашено момче“ — помисли си той. Борбата беше неравностойна. След броени секунди притисна момчето към ствола на едно дърво.

— Как прескочи стената? — попита го.

Младежът все още дишаше на пресекулки и едва преглъщаше. Беше преbledнял като платно.

— Ти си Рурк. — Престана да се съпротивлява и се опита да се усмихне. — Имаш много добра система за сигурност.

— И аз така си мислех, но ти доказа обратното — заяви Рурк и си помисли: „Не е крадец, но със сигурност не му липсва смелост“. — Как успя да влезеш?

— Ами... — Младежът млькна и очите му се разшириха. — Внимавай!

Рурк се обърна, без да освобождава хватката си.

— Залових натрапника, лейтенант.

— Виждам. — Тя отпусна оръжието си и изчака сърцето ѝ да успокои ритъма си. — Боже мой, та това е само едно хлапе... — Внезапно присви очи. — Дори го познавам.

— В такъв случай не е зле да ни представиш един на друг.

— Казваш се Джейми, нали? Джейми Лингстром, братът на Алис.

— Имаш набито око, лейтенант. Хайде, кажи му да престане да ме души.

— Не бързай толкова. — Ив прибра оръжието си в кобура и се приближи. — Защо ти е хрумнало да се вмъкваш посред нощ в чужда къща? За бога, ти си внук на полицаи! Да не искаш да те изпратят в поправителен дом?

— В момента не аз съм големият ти проблем, лейтенант Далас. — Въпреки усилията да запази самообладание, гласът му потрепна. — Отвън до стената има мъртвец. Истински — добави и се разтрепери.

— Ти ли го уби, Джейми? — спокойно попита Рурк.

— Не, мой човек. Не съм го пипнал. Беше там, когато дойдох. — Джейми отново преглътна и с ужас си помисли, че ще повърне. — Ще ви го покажа.

Ив си каза, че може би момчето е измислило историята с трупа, за да избяга. Затова каза:

— Добре. Да вървим. Но ако се опиташ да избягаш, приятел, ще използвам оръжието си.

— Какъв е смисълът да бягам, след като положих толкова усилия да вляза? Последвайте ме. — Краката му се подкосяваха и той се надяваше Рурк и Ив да не го забележат.

— Интересно ще ми бъде да науча как успя да влезеш? — попита Рурк, докато вървяха към портала. — Как успя да обезвредиш алармената система?

— Ами... обичам да се занимавам с електроника. Нещо като хоби. Имаш страхотна система. Най-добрата.

— Доскоро и аз си мислех същото.

— Навярно не съм прекъснал всички аларми. — Джейми опита да се усмихне. — Знаехте, че съм тук.

— Как обезвреди системата? — повтори Рурк.

— С това. — Младежът извади от джоба си устройство с размерите на човешка длан. — Това е приспособление за заглушаване на радиосигнали. Работих върху него цели две години. Разчита повечето системи. — Джейми разтревожено изгледа Рурк, който взе устройството и го разгледа. Приведе се и посочи: — Когато се натисне този бутон, уредът сканира чиповете и изработва точно копие на

програмата. След това я разчита стъпка по стъпка. Отнема известно време, но действа почти безотказно.

Рурк внимателно разгледа устройството, което беше с размерите на електронна игра, произвеждана от собствената му компания. Всъщност кутията изглеждаше доста позната.

— Изработил си уред за заглушаване на радиовълните, използвайки най-обикновена електронна игра. Уред, който ти е помогнал да обезвредиш алармената система.

— Е, накрая се провалих! — гневно промълви Джейми. — Навярно съм пропуснал нещо, може би резервната хранваща верига. Системата ти е върхът. Искам да я разгледам.

— За нищо на света — измърмори Рурк и пъкна устройството в джоба си. Когато стигнаха до портала, той изключи алармата и отвори вратите сам, докато младежът надничаше през раменете му.

— Жестоко — заяви Джейми. — Не знаех, че мога да вляза от тук. Затова реших да се прехвърля през стената. Наложих се да използвам стълба.

Рурк затвори очи и промълви:

— Стълба ли? Покачил си се по стълба. Колко интересно. А как избягна камерите?

— О, те не бяха проблем. Изключих ги от разстояние. Устройството действа в обсег от десет метра.

— Лейтенант! — Рурк сграбчи младежа за яката. — Искам да си получи заслуженото.

— След малко. Първо ще ми обясни къде е трупът, който твърди, че е видял.

Самоуверената усмивка на момчето помръкна. То отново пребледня и измънка:

— Тръгнете наляво.

— Не го пускай, Рурк. Остани тук.

— Държа го здраво — отговори той и си помисли, че за нищо на света няма да я остави сама. Повлече младежа след себе си, а щом срещна гневния поглед на Ив, отвърна престолено невинно: — Домът ни е общ, следователно заедно трябва да го браним.

Тя тихо изруга и тръгна в посоката, показана ѝ от момчето. Не ѝ се наложи да върви дълго. Трупът не беше скрит, а сякаш бе оставен на показ.

Мъртвецът беше гол и бе привързан към дървена рамка с формата на звезда. Или по-точно — на обърнат пентаграм. Гърлото на трупа беше прерязано, главата лежеше върху окървавения тротоар. Изцъклените очи се вираха в небето. Ръцете и краката бяха разтворени. В центъра на гръдния кош се виждаше дупка по-голяма от човешки юмрук.

Ив се съмняваше, че патологът ще намери там сърцето на мъртвеца.

Дочу зад себе си задавен звук, обърна се и видя как Рурк пусна момчето и застана пред него, за да му спести ужасяващата гледка. Промълви една-единствена дума:

— Лобар.

— Да. — Ив се приведе над мъртвеца. Онзи, който бе изтръгнал сърцето му, беше забил с нож в слабините му бележка, която гласеше:

*„Поклонник на сатаната
Убиец на деца
Дано отидеш в ада.“*

— Моля те, Рурк, заведи Джейми в къщата. — Ив погледна към разтегателната стълба, която беше облежната на стената. — И махни това чудо. Предлагам засега да повериш момчето на Съмърсет. Не мога да напусна местопрестъплението. — Изражението ѝ беше невъзмутимо. Изглеждаше спокойна и делова — истинско ченге. — Ще ми донесеш ли чантичката с принадлежностите?

— Да. Хайде, Джейми.

— Знам кой е този. — Очите на момчето отново се наляха със сълзи и то упорито запремигва, за да не се разплаче. — Той е един от гадовете, които убиха сестра ми. Проклет да е!

Гласът му издайнически се разтрепери и Рурк го прегърна през раменете.

— Да влезем в къщата и да оставим лейтенант Далас да си върши работата. — Хвърли последен поглед към съпругата си, после нарами стълбата и поведе Джейми обратно през портала.

Ив извади комуникатора си.

— Диспечер, тук лейтенант Ив Далас.

— Приемам, лейтенант Далас.

— Рапортувам за извършено убийство. Необходима ми е помощ.
— Съобщи къде се намира и пхна комуникатора в джоба си. Обърна се и огледа широката, тиха улица, сетне се втренчи в потъналия в мрак парк. Небето на изток постепенно просветляваше, звездите гаснеха една подир друга.

Професията на Ив непрекъснато я сблъскваше с убийства и смърт. Ала този път някой беше донесъл смъртта в дома ѝ. Тя се зарече, че който и да е виновникът, скъпо ще си плати.

Дочу стъпки и видя Рурк да се приближава. Носеше не само чантичката ѝ с принадлежностите, но и протърканото ѝ кожено яке. Подаде ѝ ги и промълви:

— Призори става доста хладно.

— Благодаря. Как е Джейми?

— Двамата със Съмърсет се оглеждат враждебно. Очевидно антипатията им е взаимна.

— Хлапето започва да ми става все по-симпатично. Прибирай се, докато помежду им не е започнала битка. — Тя извади специалния запечатващ спрей и напръска ръцете и обувките си. — Съобщих за убийството и чакам подкрепление.

— Няма да мръдна от тук — заяви Рурк.

Тъй като очакваше точно тези думи, Ив реши да не спори с него, а заяви:

— Тогава ми помогни и заснеми местопрестъплението! — Извади от чантичката записващото устройство, подаде му го и хвана ръката му между дланите си. — Извинявай, че ти се сопнах така.

— Няма защо да се извиняваш. Прекалено умна си да се обвиняваш за нещо, за което не носиш отговорност. Лобар не е бил убит тук, нали?

— Не. — Като се убеди, че Рурк ще замести Пийбоди до пристигането ѝ, тя отново се приближи до трупа. — Прерязана е вратната вена и кръвта е бликнала като от фонтан. Навярно смъртта е настъпила именно поради загуба на кръв. Останалите удари са нанесени след това. Ако убийството е било извършено тук, щяхме да газим в локви кръв. Включи ли записващото устройство?

— Да.

— Идентифицирах убития. Нарича се Робърт Матиас, по прякор Лобар. Бял, от мъжки пол, осемнайсетгодишен. При първоначалния оглед беше установено, че убийството е извършено с остър нож или подобен инструмент, с който е прерязано гърлото. — Опитвайки се да запази хладнокръвие, тя извади джобно фенерче, огледа раната на гърдите и продължи да диктува: — Нанесени са още няколко удара със същото оръжие, един от които е в гръдната област. Сърцето на жертвата е било изтръгнато и не беше открито при огледа. Искам няколко кадъра в едър план — обърна се тя към Рурк. Взе от чантичката още няколко измервателни инструмента и продължи: — Разрезът на гърлото е с дължина 15,07 сантиметра и дълбок приблизително 5,2 сантиметра. — Бързо и сръчно тя измери и останалите рани. — В слабините на убития е забит нож с черна орнаментирана дръжка. Използван е за прикрепване на бележка, чийто текст очевидно е въведен на компютър.

Дочу воя на сирени и се обърна към Рурк:

— Униформените пристигат. Ще обградят местопрестъплението. Дойдоха много бързо — очевидно в тази част на града движението не е било натоварено.

— Слава богу — обади се Рурк.

— Трупът е бил привързан с кожени ремъци към дървена рамка с формата на пентаграм. Малкото количество кръв на местопрестъплението говори, че жертвата е била убита на друго място. Следва да се направи оглед на периметъра. Трупът е открит около четири и трийсет сутринта от лейтенант Ив Далас и Рурк.

Обърна се и се приближи до първата полицейска кола, която спря до тротоара.

— Незабавно оградете местопроизшествието със специалния параван. Блокирайте улицата в двете посоки. Не допускайте никакви зяпачи, нито представители на проклетите медии. Ясно ли е?

— Да. — Двамата униформени полицаи побързаха да слязат от колата и да извадят паравана от багажника.

— Предстои ми много работа — обърна се тя към Рурк. Взе записващото устройство от него и го подаде на един от полицаите. — Прибери се вкъщи и наглеждай хлапака — добави, докато наблюдаваше как двамата униформени монтират паравана. — Кажми му

да се обади на майка си, но не го пускай да си отиде, преди да разговарям с него.

— Бъди спокойна. Ще отложат всичките си ангажименти. Ще бъда на твое разположение през целия ден.

— Това е най-доброто разрешение. — Изгаряше от желание да го помилва, но когато понечи да го прегърне, се досети, че ръцете ѝ са окървавени. — Няма да е зле, ако го занимаваш с нещо, за да отклониш мислите му от случилото се. По дяволите, Рурк, никога не съм виждала подобна жестокост.

— Ритуално убийство — промълви той и нежно докосна страната ѝ. — Но кой го е извършил?

— Предполагам, че ще ми се наложи да разпитам доста вещици — тежко въздъхна Ив и се намръщи, когато забеляза как Пийбоди бързо крачи по улицата. — Къде е колата ти, полицай?

Както винаги по униформата на Пийбоди нямаше и гънка, ала младата жена беше зачервена и се задъхваше.

— Не притежавам кола, лейтенант. Използвам градския транспорт. Най-близката спирка е на четири пресечки от тук. — Изглежда гневно Рурк, като че носеше вина за неволите ѝ. — Богатите хора не използват обществените превозни средства.

— Поискай да ти дадат служебен автомобил! — нареди ѝ Ив и се обърна към Рурк: — Ще дойдем при теб веднага, щом свършим. — После каза на Пийбоди: — Трупът е зад паравана. Вземи записващото устройство от униформения. Като гледам как треперят ръцете му, едва ли ще заснеме всичко както трябва. Искам раните да бъдат заснети от различни ъгли. Напръскай ръцете и обувките си със запечатващ спрей. Съмнявам се, че „метачите“ ще намерят някакви улики, но не бива да оставяме своите отпечатъци. Ще огледам трупа, за да определя кога е настъпила смъртта. Патологът вече пътува насам.

Рурк я проследи с поглед, видя я да влиза зад паравана и осъзна, че вече е забравила за него.

Когато влезе в къщата, завари очевидно раздразненият Съмърсет да инструктира Джейми.

— Да не си посмял да мръднеш от тук. Не пипай нищо. Ако счупиш каквото и да било или изцапаш някоя тапицерна, ще ми

опиташ ръката.

Джейми продължи да крачи из малкия салон, който според Съмърсет бе за прием на хора от по-долна класа, и непрекъснато вдигаше и оглеждаше ту една, ту друга статуетка или украсение. Когато икономът свърши лекцията си, момчето подигравателно изрече:

— Леле, виж как треперя. Много ме изплаши, дъртак такъв.

— Държиш се все по-невъзпитано — отбеляза Рурк, когато влезе в салона. — Жалко, че не са те научили да проявяваш уважение към възрастните.

— Жалко, че ти не си научил твоето куче пазач да бъде любезно към гостите.

— Човек, който поврежда алармената система и прониква с взлом в дома ми, не е мой гост.

Внезапно младежът изостави „геройската“ си поза и посърна под пронизателния поглед на Рурк.

— Искях да се срещна с лейтенант Далас — промълви. — Обаче тайно, без да знае никой.

— Следващият път опитай да се свържеш с нея по видеотелефона — иронично изрече Рурк. — Свободен си, Съмърсет. Аз ще се заема с нашия... гост.

— Както желаете. — Икономът смразяващо изглежда Джейми и с достойнство напусна салона. Движеше се така, сякаш беше глътнал бастун.

— Откъде го изкопа този досадник? — попита момчето и се тръсна на един стол. — Може би от моргата?

Рурк приседна на ръба на канапето и запали цигара. Вдъхна с наслада дима и промълви:

— Съмърсет може да излапа на закуска запъртък като теб. Повярвай ми, виждал съм да го прави.

— Друг път! — недоверчиво възкликна момчето, но все пак неспокойно погледна към вратата. В този дом всичко беше много странно и необикновено, ето защо не биваше да подценява икономата. — Като заговори за закуска, изведнъж огладнях. Часове наред не съм сложил зальк в устата си.

Рурк издуха дима и иронично промърмори:

— Сега пък искаш да ти бъда бавачка и да те нахраня.

— Ами... и без това сме вързани тук. Няма да е зле поне да похапнем.

„На малкия не му липсва смелост“ — с възхищение си помисли Рурк. Само едно дете би имало апетит, след като е видяло обезобразения труп навън.

— Какво ще желаеш за закуска? Палачинки, омлет или овесена каша с мляко?

— Предпочитам пица или сандвич. — Джейми подкупващо се усмихна. — Майка ми напълно е откачила на тема здравословно хранене и все ми пробутва безвкусни боклуци.

— Не мога да повярвам, че в пет сутринта ти се яде пица.

— Това е най-готината храна по всяко време на деня или нощта.

— Може би си прав — замислено промълви Рурк и с учудване осъзна, че е гладен. — Да хапнем по една пица.

Докато вървяха по коридора, украсен с великолепни картини, Джейми отбеляза:

— Все едно, че съм в музей. Хей, не искам да те обидя, тук всичко е прекрасно. Сигурно си въшлив с пари.

— Сигурно.

— Чувал съм да казват за теб, че всичко, с което се захванеш, ти носи купища пари.

— Нима?

— Говори се още, че си се занимавал с тъмни сделки. Предполагам, че след като си се оженил за ченге, вече спазваш законите.

— Основателно предположение — измърмори Рурк и отвори вратата към просторната кухня.

— Майчице! Това е върхът! Да не би да имаш и хора, които да приготвят ястията?

— И това се е случвало. — Рурк развеселено наблюдаваше как момчето любопитно оглежда супермодерните кухненски уреди. — Но не и тази сутрин. — Приблужи се до големия автоготвач и попита: — Какво искаш? Пица или сандвич?

Джейми се ухили.

— И двете. Сигурен съм, че ще изпия пет литра пепси.

— Като начало ще се задоволиш с една кутийка. — Рурк програмира автоготвача и застава пред хладилника. — Седни, Джейми.

— Дадено. — Докато се настаняваше на тапицираната скамейка в трапезарията бокс, момчето не откъсваше поглед от домакина.

След кратко колебание Рурк поръча две кутийки пепси, после се обърна към Джейми:

— Не е зле да се обадиш на майка ти. Ако искаш, използвай онзи видеотелефон.

— Няма да ѝ се обадя. — Пъхна ръце под масата и потърка длани в панталоните си. — Няма смисъл. Дадох ѝ успокоителни. Нали знаеш — довечера е поклонението пред ковчега на Алис.

— Ясно. — Рурк реши да смени темата. Подаде напитката на Джейми и извади горещата пица от автоготвача. Постави я на масата, сетне извади и сандвича.

— Супер! — възкликна момчето, грабна сандвича и отхапа огромен зальк. — Хей, човече, та това е истинско месо! — извика с пълна уста.

Рурк едва сдържа усмивката си и учтиво попита:

— Може би предпочиташ соеви наденички? Или зеленчукови кюфтета?

— Как не! — Джейми избърса устата си с опакото на дланта си и доволно се ухили. — Кльопачката си я бива. Благодаря.

Рурк взе две чинии и докато разрязваше пицата, промърмори:

— По всичко личи, че проникването с взлом в чужд дом се отразява благотворно на апетита ти.

— Грещиш, непрекъснато съм гладен. — Без капчица смущение младежът сложи в чинията си най-голямото парче пица. — Мама твърди, че е от прекалено бързия ми растеж, обаче аз си знам, че просто обичам да се храня. Както вече споменах, тя изпада в паника при мисълта за нездравословно хранене, затова понякога тайно си похапвам нещо готино. Нали знаеш какви са майките...

— Всъщност не знам. Но ти вярвам. — Помисли си, че никога не е бил толкова млад и невинен като Джейми. Взе си най-малкото парче и развеселено наблюдаваше как момчето с апетит поглъща останалата храна.

— Всички родители са еднакви. — Джейми сви рамене. — Не съм виждал баща ми от няколко години. Сега той живее в Европа. В комуната „Морнингсайд“ в покрайнините на Лондон.

— Чувал съм за това място. Там всичко било идеално подредено.

— Така е. Адски е скучно. Дори растежът на тревата е програмиран. Обаче на баща ми и на онази лисичка, третата му жена, там май им харесва. — Вдигна рамене и отпи от кутийката с пепси. — Всъщност никога не се е интересувал от мен и от сестра ми. Поведението му измъчваше Алис. Ама на мен хич не ми пукаше.

„Лъже“ — помисли си Рурк. Очевидно момчето беше дълбоко засегнато. Невероятно беше, че родител може да нарани така детето си.

— Майка ти не се ли е омъжила повторно?

— Не. Беше смазана от мъка, когато татко ни напусна. Оттогава са изминали десет години, но тя все още ме мисли за дете. Необходими ми бяха няколко месеца да я убедя да ми разреши да се явя на изпит за шофьорска книжка. Хей, да не си помислиш, че се оплаквам от мама. Тя е много готина, обаче... — Замълча и се втренчи в чинията си, сякаш се питаше как се е озовала пред него. — Не заслужава всички тези неприятности. Грижи се за всички, обича ни, а ѝ се случват само лоши неща. С дядо бяха много близки. Той умря, а сега и Алис е мъртва. Беше доста особена, но...

— Но ти беше сестра и ти я обичаше.

— Не трябваше да умира. — Джейми вдигна очи, които бяха изпълнени с гняв. — Когато открия онези, които ѝ причиниха зло, ще ги убия.

— Мери си думите, Джейми — обади се Ив, която току-що беше влязла в кухнята. Под очите ѝ имаше сенки, бе пребледняла от изтощение. Въпреки старанието да не се изцапа, върху панталоните ѝ имаше няколко кървави петна. — Съветвам те да се откажеш от налудничавите си идеи за отмъщение и да оставиш разследването на полицията.

— Сестра ми беше убита.

— Това все още не е доказано. — Ив се приближи до автоготвача и си поръча кафе. Сетне, преди момчето да успее да ѝ възрази, добави: — И без това здравата си загазил, поне престани да ми пречиш.

— Замълчи — прошепна му Рурк, когато момчето отново понечи да проговори.

В кухнята се възцари напрегната тишина. Пийбоди, която беше влязла заедно с Ив, огледа момчето и почувства, че сърцето ѝ се свива от умиление. Та нали собственият ѝ брат беше на същата възраст. Усмихна се принудено и се опита да разведри атмосферата.

— Винаги съм мечтала да закувам пица. Останало ли е едно парче?

— Заповядай на масата. — Рурк с жест я покани да седне до него. — Джейми, това е полицай Пийбоди.

— Дядо ми споменаваше за теб. — Момчето любопитно и изпитателно я изгледа.

— Така ли? Мисля, че никога не съм го виждала. Но бях чувала за него. Всички колеги бяха дълбоко опечалени, когато научиха за смъртта му.

— Дядо те споменаваше. Веднъж ми каза, че Далас те формирала.

— Пийбоди е ченге — намеси се Ив, — не бучка глина. — Взе последното парче пица и недоволно измърмори: — Изстинала е.

— И така е страхотна. — Пийбоди намигна на момчето. — Студената пица е най-хубавата закуска.

— Яж, докато можеш. — Следвайки собствения си съвет, Ив повторно си отрязва от парчето. — Очаква ни дълъг ден. — Впери поглед в Джейми и добави: — Всъщност неприятностите вече започнаха. Нямам право да запиша показанията на този юнак или да го разпитам в отсъствието на негов настойник или юридически съветник. Разбираш ли, момченце?

— Не съм малоумен и не съм момченце. Мога да...

— Замълчи! — прекъсна го тя. — И без да имаш адвокат мога да те тикна в ареста за малолетни престъпници, задето си прескочил оградата. Ако Рурк реши да подаде оплакване...

— Слушай, Ив... — започна Рурк.

— И ти мълкни! — сопна му се тя, изнервена от умората. — Това не е някаква игра. Извършено е жестоко убийство. Репортерите вече са наобиколили местопрестъплението. Очевидно са „надушили“ кръвта. Не ще успееш да излезнеш от собствения си дом, защото ще се нахвърлят върху теб.

— Голямо чудо. Това изобщо не ме притеснява.

— Но мен ме тревожи и то много. Не искам да смесвам работата и личния си живот! — Мълкна и извърна очи. Внезапно осъзна причината за безпокойството си, което сякаш я разяждаше. Домът ѝ беше окървавен и то по нейна вина.

Успя да се овладее.

— Е, засега това няма значение. — Обърна се към Джейми и продължи: — А ти, драги мой, ще трябва да дадеш обяснение за стореното. Тук ли ще говориш или ще отидем в полицейското управление, след като се обадя на майка ти?

Момчето не проговори, а я изгледа преценяващо. Ив си спомни, че я беше погледнал по същия начин, когато му бе съобщила за смъртта на сестра му. Изглеждаше някак пораснал и лицето му беше безизразно. След миг промълви:

— Знам кой е мъртвецът. Казва се Лобар и е един от мръсниците, които убиха сестра ми. Видях го със собствените си очи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В очите на Джейми горяха гневни пламъчета. Без да откъсва поглед от лицето му, Ив подпря дланите си на масата и се приведе.

— Нима твърдиш, че си видял как Лобар е убил сестра ти?

Лицето на момчето се изкриви, сякаш те предъвкваше думите и му се струваха горчиви.

— Не, не съм го видял. Но знам, че беше един от тях. Видях го с Алис. Видях... всички. — Брадичката му потрепери и гласът му прегракна, което напомни на Ив, че момчето е едва шестнайсетгодишно. Ала очите му бяха като на възрастен. — Една нощ се промъкнах в онзи апартамент.

— В кой апартамент?

— На вампирката Селина и на онзи педераст Олбан. — Вдигна рамене, но жестът съвсем не беше безгрижен. — Наблюдавах едно от дяволските им представления. — Когато взе кутийката с пепси, ръката му трепереше.

— Нима са ти разрешили да наблюдаваш церемонията?

— Глупости! Дори не подозираха, че съм там. Да допуснем, че се бях самопоканил. — Хвърли поглед към Рурк и добави: — Алармената им инсталация далеч не е свършена като твоята.

— Това ме радва.

— Очевидно имаш навик да се промъкваш в чуждите домове, Джейми — намеси се Ив. — Навярно възнамеряваш да станеш професионален крадец.

— Не. — Той дори не се усмихна. — Искам да бъда ченге. Като теб.

Ив тежко въздъхна и потърка челото си, сетне заяви:

— Ченгета, които имат навик да влизат с взлом в чужди къщи, обикновено свършват в затвора.

— Имам оправдание — онези бяха хванали сестра ми.

— Искаш да кажеш, че са я задържали против волята ѝ, така ли?

— Въздействаха върху съзнанието ѝ, което на практика беше като да я задържат насила.

„Въпросът е деликатен“ — помисли си Ив. Не можеше да „превърти обратно лентата“ и да попречи на момчето да влезе в онзи апартамент. Хрумна ѝ, че дядото на Джейми беше полицай с отлична репутация и все пак се бе опитал да стори същото. Ала внукът беше успял.

— Ще направя компромис, защото харесвах и уважавах дядо ти. Няма да съобщя за стореното от теб. Официално никога не си бил тук. Никога не си влизал в къщата. Ясно ли е?

— Да. — Той отново сви рамене. — Както кажеш.

— А сега ми разкажи какво видя там. Не преувеличавай и не си измисляй.

Момчето леко се усмихна.

— Дядо все това ми повтаряше.

— Разбрахме се. Щом искаш да бъдеш полицай, научи се да рапортуваш.

— Добре. Хей, ти си супер! По онова време Алис беше започнала да се променя. Държеше се странно, бягаше от лекции, намекваше, че ще се откаже от следването. Мама беше полудяла от тревога. Мислеше си, че Алис е влюбена в някое момче, но аз знаех истинската причина. И то не от сестра ми. Тя беше престанала да разговаря с мен. — В този момент самообладанието го напусна и тъжните му очи се насълзиха. Поклати глава, въздъхна и продължи: — Но аз познавах сестра си. Когато беше влюбена, ходеше като отнесена и не чуваше нищо. Ала този път се държеше по-различно. Хрумна ми, че е започнала да взима наркотици. Знаех, че мама се е оплакала на дядо и че той е разговарял с Алис, но без да постигне какъвто и да било резултат. Затова реших сам да се заема с тази работа. Проследих я няколко пъти. Казвах си, че се упражнявам за бъдещата си професия. Нито Алис, нито онези хора разбраха, че са под наблюдение. Обикновено хората не забелязват хлапетата, а дори да ги видят, ги смятат за безобидни глупци.

Ив не откъсваше поглед от лицето му.

— Според мен ти изобщо не си безобиден.

Устните му се разтегнаха в неприятна усмивка. Не беше глупав и бе осъзнал, че думите на младата жена изобщо не са ласкателни.

— И така, проследих Алис до онзи клуб... „Атаме“. Първият път се наложи да изчакам отвън. Бях изненадан, че примерната ми сестра посещава подобно заведение. Тя влезе в клуба около десет и излезе след два часа, придружавана от тримата вампири. — Отново се ухили, щом видя иронично повдигнатите вежди на Ив. — Добре, ще използвам полицейски термини. Обектът напусна заведението в компанията на трима души: двама мъже и една жена. Вече знаеш как изглеждат, затова ще кажа само, че по-късно разбрах имената им: Селина Крос, Олбан и Лобар. Тръгнаха пеш към източната част на града, сетне влязоха в голяма жилищна сграда, собственост на Селина. Забелязах как включиха осветлението в стаята на последния етаж. Прецених възможностите и реших да вляза в сградата. Обезвреждането на алармената инсталация не представляваше особен проблем... Ще ми отпуснете ли още една кутийка пепси?

Рурк безмълвно пусна празната кутийка в уреда за преработване на отпадъци и подаде на момчето нова.

— Във фойето цареше мъртвешка тишина — продължи Джейми. — Беше тъмно. Носех джобно фенерче, но не го включих. Качих се на последния етаж и успях да изключа камерите, както и механизма, който се задейства при притискането на дланта към пластината. Ключалките бяха съвсем обикновени. Навярно онези типове са смятали, че никой не може да обезвреди охранителната система. Влязох в апартамента и направо се шашнах — беше празен. По дяволите, бях ги видял да влизат и да включват осветлението, но в жилището нямаше никого. Проверих всички помещения. Видях много необикновени предмети, долових странна миризма. Не беше на тамян и на боклуците дето ги продават в магазините на онези от „Свободна ера“, а някак... по-особена. В една от спалните се натъкнах на скулптура на човек със свинска глава и огромен, възбуден член... — Той се сепна и се изчерви. Внезапно се беше досетил, че ченгетата, които го разпитваха, бяха жени. — Извинете.

— Няма нищо. Случвало ми се е да виждам възбудени членове — продума Ив. — Продължавай.

— Ами... докато се оглеждах, в спалнята ненадейно влезе единият от мъжете. Помислих си, че ми е спукана работата, ала той не ме забеляза. Отвори някакво чекмедже, извади нещо и се отдалечи, без изобщо да погледне към мен. — Джейми поклати глава и потръпна,

сякаш отново изживяваше ужасяващото си приключение. — Озовах се в коридора в мига, в който човекът минаваше през тайна врата в стената. Дотогава си мислех, че подобни врати могат да се видят само в старите видеофилми. Изчаках няколко минути и последвах непознатия.

Ив притисна длани към слепоочията си и изпъшка:

— Господи, ти не си с всички си.

— Защо не? През онази нощ късметът ми работеше. Озовах се на площадката на тясно каменно стълбище. Дочух някаква музика. Всъщност не беше музика, а гласове, монотонно напяващи странна мелодия. Тук миризмата бе по-силна. Изкачих се по стъпалата и видях стая наполовина на тази. Стените ѝ бяха облицовани с огледала, на пода бяха поставени запалени свещи, имаше и скулптури, подобни на скулптурата в спалнята. Помещението беше задимено. Усетих, че главата ми се замайва и се помъчих да не вдишвам дима.

Джейми млъкна и се загледа в кутийката с пепси. Едва сега осъзна колко трудно ще му бъде да опише видяното в онази стая.

— Сред стаята се издигаше нещо като подиум. Върху дървото бяха гравирани думи, които не успях да разчета. Алис лежеше на подиума. Беше гола. Онези тримата стояха до нея и пееха. После... започнаха да ѝ правят... нещо. — Отново преглътна. По мъртвешки бледите му страни бяха избили червени петна. — Използваха уреди като онези, които се продават в секс магазините... и Алис позволяваше на мъжете да се гаврят с нея, докато мръсницата Селина ги наблюдаваше отстрани. А пък Алис изобщо не се съпротивляваше...

Ив машинално се пресегна и силно стисна ръката му.

— Почувствах, че не мога да остана нито миг повече. Повдигаше ми се от отвратителната гледка, от дима, от песента на чудовищата. Избягах... — Вдигна поглед и Ив забеляза, че очите му са насълзени. — Сестра ми не би позволила да се гаврят с нея, ако не я бяха омагьосали. Не беше уличница! Беше почтено момиче!

— Знам. Сподели ли с някого какво си видял?

— Не. — Момчето избърса сълзите си с opakото на дланта си. — Това окончателно щеше да съсипе мама. Исках да изненадам Алис и да ѝ съобщя, че знам всичко. Бях направо вбесен. Ала не го направих. Навярно защото се срамувах, че съм я видял гола. След няколко дни отидох в клуба.

— Как влезе?

— С фалшива лична карта. В подобни заведения хич не им пука, че изглеждаш дванайсетгодишен, щом в личната ти карта е упомената друга възраст. Охранителната им система е отлична. Поставили са камери навсякъде. Видях как Алис и онзи гадняр Лобар се качиха на третия етаж, където не пускат всекиго. Разбира се, не можех да ги последвам, но реших, че там има стая. Подобна на онази в апартамента на Селина. След това дни наред кроях планове как да вляза в клуба, когато не работи с клиенти. Но най-неочаквано Алис се отказа от тримата си „приятели“ и отиде да живее при жената на име Изиди. Сетне си намери собствено жилище и започна работа в магазина. И никога повече не стъпи в клуба, нито в апартамента на Селина. Реших, че е осъзнала с какви опасни хора се е свързала. Тя дори започна да разговаря с мен.

— Разказа ли ти подробности за Селина и двамата мъже?

— Не. Повтаряше, че е направила фатална грешка, че трябва да изкупи вината си и да прочисти съзнанието си. Усецах, че е изплашена до смърт, но знаех, че е разговаряла с дядо, затова реших да я оставя на спокойствие. Мислиш ли, че онези хора са убили и дядо?

— Нямаме доказателства за това. Не желая да обсъждаме неговата смърт — добави Ив, когато момчето впери печалните си очи в нея. — Предупреждавам те, че трябва да запазиш всичко в тайна. Да не си посмял отново да отидеш в клуба или в онзи апартамент. Ако го сториш, непременно ще науча и ще те принудя да носиш специална гривна, което означава, че ще бъдеш под непрекъснато наблюдение.

— Трябва да предприема нещо. Убити са най-близките ми хора.

— Вярно е. Но щом искаш да станеш полицай, трябва да знаеш колко важно е да разсъждаваш безпристрастно.

— Дядо ми е бил безпристрастен — промълви Джейми. — А сега е мъртъв.

Ив не знаеше какво да му отговори. Изправи се и заяви:

— В момента най-големият проблем е как тайно да те изведем от тук. Представителите на медиите не бива да те виждат. Лошото е, че са обградили портала.

— Има изход — намеси се Рурк. — Ще се погрижа за всичко.

Ив кимна.

— Трябва да се преоблека и да отида в полицейското управление.
— Погледна многозначително към Джейми и нареди на Пийбоди: — Ти ще ме заместваш тук.

— Слушам, лейтенант.

— Намекна, че трябва да ме държиш под око — кисело изрече момчето, щом Ив и Рурк излязоха от кухнята.

— Не се притеснявай. — Младата жена дружелюбно се усмихна.
— Искаш ли още една кутийка пепси?

— Може.

Тя му подаде напитката и си наля чаша ароматно кафе, сетне попита:

— Кога реши, че искаш да станеш ченге?

— Мечтая за това откакто се помня.

— Какво съвпадение — аз също.

Двамата заобсъждаха тънкостите на полицейската работа.

Докато се преобличаха в спалнята, Рурк се обърна към съпругата си:

— Намислил съм начин да изведа незабелязано Джейми.

— Как ще го сториш?

— С минихеликоптера. И без това се канех да се поупражнявам в пилотиране.

— Този район е забранен за лични хеликоптери.

Рурк се изкиска, но щом забеляза гневния й поглед, се престори, че кашля. После промърмори:

— Дори вкъщи говориш като полицай.

Тя кисело се усмихна и си облече чиста риза.

— Моля те, отведи го право в дома му. Хлапето има късмет, че не са убили и него.

— Джейми е безкрайно изобретателен и много умен. — Рурк любопитно разглеждаше изобретението на младежа. — Питам се какво би излязло от мен, ако на неговите години имах подобна играчка.

— Не можеш да отречеш, че си постигнал големи успехи благодарение на други свои умения.

— Права си. — Той пхна устройството в джоба си. Щеше да го предостави за анализ на инженерите от своята компания за електронни

уреди. — За съжаление малцина от днешните младежи проявяват склонност към изобретенията. Ако хлапето се откаже от мечтата си да работи в полицията, когато порасне, с удоволствие ще го назнача в някоя от моите компании.

— Да не си посмял! Ще го поквариш.

Рурк сложи елегантния си златен часовник и промълви:

— Поведението ти спрямо него беше безупречно. Беше строга и едновременно нежна — все едно, че му беше майка.

— Моля? — смаяно премигна тя.

— Умееш да разговаряш с деца. — Рурк дяволито се усмихна. — Питам се кога...

— Без излишни приказки, приятелю — прекъсна го тя и сложи кобура си. — Сега отивам в управлението. Ще напиша рапорта си и ще съобщя на Уитни всички факти, които съзнателно съм пропуснала. Името на Джейми няма да фигурира в официалния доклад. Сигурна съм, че ако се наложи, с него ще измислите някаква правдоподобна история за пред майка му.

— Никакъв проблем — иронично заяви Рурк.

— Има и още нещо. Предварителният оглед показва, че Лобар е бил убит към три и половина сутринта, приблизително един час, след като напуснахме клуба. Трудно е да се прецени колко време е лежал пред вратата на имението, но предполагам, че Джейми го е открил само петнайсетина минути, след като са го захвърлили там. Едва ли убийците са се навъртали на улицата, но ако случайно са забелязали момчето, то е обречено. Искам да бъде под наблюдение, но без разрешението на Уитни не мога да поверя наблюдението на полицай.

— Искаш ли да възложи задачата на мой служител?

— Не. Молбата ми е лично да се заемеш с това. — Тя се обърна към огледалото и разреса косата си с пръсти. — Извини ме, че те занимавам със служебните ми проблеми.

Рурк се приближи до нея, обърна я и обгърна лицето ѝ с длани.

— Не очаквам и не искам да се промениш. Онова, което те тревожи, безпокои и мен.

— Наскоро ти едва не загина заради мен. — Тя силно стисна ръката му. — Сам си си виновен, че не мога без теб.

— Точно така. — Наведе се и нежно я целуна. — Мечтаех да чуя тези думи. Тръгвай, лейтенант, дългът те зове.

— Слушам. — Когато стигна до вратата, Ив се обърна и заяви: — Дано не науча от службата по контрол на движението, че съпругът ми е нарушил закона, като е излетял със своя минихеликоптер.

— Няма. Прочут съм с щедрите подкупи.

Ив искрено се разсмя, сетне с Пийбоди се отправиха към портала, където ги очакваха любопитните репортери.

Още преди да седне в колата, тя чу бръмченето на двигател. Вдигна рамене и погледна към небето. Видя как малкият хеликоптер с кабина от матово стъкло кръжи във въздуха, след което сребристите витла се завъртяха по-бързо и вертолетът изчезна от погледа ѝ.

— Майчице! Страхотна машина! На Рурк ли е? — Пийбоди проточи шия, опитвайки се да разгледа хеликоптера. — Бива си го.

— Млъквай, Пийбоди.

— Никога не съм летяла с частен вертолет. В сравнение с този полицейските машини изглеждат като останки от праисторическата епоха.

— Едно време ти се подчиняваше на заповедите ми, а сега човек не може да ти затвори устата.

— Това време отмина, лейтенант — усмихнато заяви сътрудничката ѝ. — Възхитена съм от начина, по който разговаряхте с хлапето.

Ив забели очи.

— Знам как да разпитвам свидетел, който желае да ми помогне.

— Не всеки би могъл да намери правилния подход към един юноша. Днешните младежи са брутални и едновременно уязвими. А Джейми е бил свидетел на сцени, които биха потресли дори възрастен.

— Знам — отвърна Ив и си помисли, че на годините на Джейми също беше видяла ужасяващи гледки. Може би заради това разбираше момчето и му съчувстваше. — Подготви се, Пийбоди. Лешоядите ни очакват.

Репортерите се бяха скупчили пред портала. Носеха миникамери и записващи устройства и напрегнато наблюдаваха подвижната врата.

Пийбоди измърмори:

— Дано да изляза добре на кадрите.

— Съмнявам се, защото най-хубавото в теб е задникът ти, а в момента не се вижда.

— Благодаря за комплимента. Знаете, че се опитвам да отслабна. — Тя престана да се усмихва и придоби делово изражение. — Не виждам Надин сред тези акули.

— Бъди спокойна, със сигурност е тук. — Ив натисна копчето на дистанционното управление, чрез което се отваряше порталът. — Фарст не би пропуснала подобна сензация.

Вратата се отвори миг преди предницата на автомобила да се вреже в нея. Репортерите заобиколиха колата, насочиха камерите си към двете жени, докато се надпреварваха да задават въпроси. Неколцина по-смели или по-непредпазливи представители на медиите навлязоха в имението. Ив включи мегафона и заяви:

— Убийството се разследва. На обяд ще дадем пресконференция. Всички репортери, позволили си да навлязат в частното имение, ще бъдат дадени под съд и няма да им бъде предоставена никаква информация. — Отново натисна копчето на дистанционното и затварящата се врата едва не смаза краката на журналистите, които панически побягнаха. — По дяволите, къде са униформените полицаи, които оставих да охраняват портала?

— Навярно пишещите братя са ги изхрускали на закуска. — Пийбоди се втренчи в репортера, който беше прилепил лице към предното стъкло. — Този е истински красавец, лейтенант. Дано не го обезобразите.

— Зависи от самия него — отвърна Ив и продължи да кара през тълпата. Някой отскочи в последния момент и изруга. След миг се дочу глухо тупване и силен писък.

— Печелите десет точки — отбеляза Пийбоди, която се стараеше да не издаде какво удоволствие изпитва от гледката. — Постарайте се да пометете онази жена дето краката ѝ започват от сливиците. Това ще ви донесе още пет точки.

Ив рязко изви волана и репортерът, който беше легнал върху предното стъкло, полетя встрани.

— Не успяхте! — възкликна сътрудничката ѝ. — Е, човек не може да има всичко в този живот.

Ив поклати глава, натисна педала за газта и промълви:

— Пийбоди, понякога се безпокоя за душевното ти здраве.

Искаше ѝ се час по-скоро да разговаря с Уитни, но не се изненада, когато видя, че Надин я чака до ескалатора в полицейското управление.

— Изглежда, че тази нощ си имала доста работа, Далас.

— Така е, а сега съм още по-заета. В дванайсет на обяд ще има пресконференция.

— Хайде, кажи ми нещо повече, нали сме приятелки. — Надин скочи редом с Ив върху движещото се стъпало. Не беше висока жена, но бе изключително пъргава, ловка и пробивна. Благодарение на тези свои качества беше сред най-известните репортерки в града, прочули се с предаванията си на живо. — Някоя интересна подробност, която да съобщя по новините в десет.

— Извършено е убийство. Въздържам се от официално идентифициране на мъртвеца, докато не бъде разпознат от сродниците му.

— Значи самоличността му ти е известна. Имаш ли представа кой е прерязал гърлото му?

— Някой, който е разполагал с остър нож — сухо отбеляза Ив.

— Чудесен отговор, няма що. — Фарст присви очи. — Носи се слух, че на местопрестъплението била открита някаква бележка и че става въпрос за ритуално убийство.

„Някой се е раздрънкарал“ — каза си Ив, а на глас изрече:

— Без коментар.

— Почакай! — Надин я хвана за ръката, когато се озоваха на първия етаж. — Знаеш, че ако ме помолиш, няма да разгласявам информацията. Само ми позволи да ти помогна.

Ив знаеше, че не може да се вярва на обещанията на журналистите, ала Надин беше заслужила доверието ѝ. Освен това репортерката действително можеше да ѝ помогне.

— Ако убийството е било ритуално (това е лично мое мнение и не бива да ме цитираш), следващата ми стъпка ще бъде събиране на сведения за съществуващите култове.

— Доколкото знам, броят им е доста голям, Далас.

— Тогава се захващай за работа. — Издърпа ръката си от хватката на Надин и подхвърли: — Странно, думата „култ“ вероятно е корен на „окултен“. Или пък е само съвпадение.

— Може би. — Репортерката се прехвърли на другия ескалатор.
— Ще ти съобщя всичко, което науча.

— Успяхте да я пратите за зелен хайвер — възхитено изкоментира Пийбоди.

— Да се надяваме, че действително се е хванала на въдицата. Отивам при Уитни. От теб искам да направиш списък с имената на всички полицаи, които бяха на местопрестъплението. Ще поговоря с всеки един от тях за служебната тайна.

— Горките! — ухили се Пийбоди. — Не им завиждам.

— И аз — промърмори Ив и тръгна към асансьора.

Уитни я прие веднага. Когато влезе в кабинета му, Ив забеляза, че очевидно и той не беше мигнал през изминалата нощ. Изчака я да седне и без излишни предисловия заговори:

— Хората от отдела за вътрешна сигурност искат официално разследване на Воджински. До края на работното време трябва да им дам официален отговор.

— Рапортът ми хвърля светлина по случая. — Тя извади някакъв диск от чантата си. — Няма абсолютно никакви доказателства, че сержант Воджински е вземал наркотици. Събраната от мен информация показва, че той се е занимавал с проследяването на Селина Крос. Причината за това е била от личен характер, но колегите от отдела за вътрешна сигурност навярно ще я уважат. Разполагам със запис на показанията на Алис. Според мен е била дрогирана... след което е била изнасилвана. Била е член на секта, създадена от Селина Крос и от Олбан. Когато решила да напусне сектата, онези двамата започнали да я заплашват. Девойката се изплашила и се доверила на Франк.

— Но защо се е отказала от сектата?

— Твърди, че е наблюдавала ритуалното убийство на дете.

— Какво?! — Уитни скочи и сви ръцете си в юмруци, докато кокалчетата на пръстите му побеляха. — Била е свидетелка на убийство, съобщила е за това на Франк, а той не е докладвал, така ли?

— Не му е съобщила веднага, сър. Навярно защото не е имала никакви доказателства в подкрепа на твърденията си. Аз също не разполагам с информация за случилото се. Ала Алис беше убедена, че

е присъствала на убийството. Страхуваше се, че ще убият и нея. Освен това се чувстваше отговорна за смъртта на дядо си. Беше убедена, че е загинал, тъй като се е заел с частно разследване на Селина Крос. Твърдеше, че въпросната Селина отлично е познавала всички видове химическа дрога и че е отровила Франк.

— Нямаме никакви доказателства, че сержант Воджински е бил убит.

— Все още не. Алис беше сигурна, че ще бъде следващата жертва и действително загина същата нощ, когато даде показания. Твърдеше още, че Селина Крос можела да се преобразява.

— Моля?

— Убедена бе, че онази Крос умее да се превъплъщава в различни същества. Например във врана.

— Вярвала е, че Крос може да се превърне във врана и да лети, така ли? Господи, момчетата от отдела за вътрешна сигурност ще се спукат от смях като им го кажа.

— Не твърдя, че е вярно, ала Алис беше твърдо убедена в необикновените способности на Крос. Беше изплашена млада жена, която тези типове подлагаха на неопикуем тормоз. В нощта на смъртта ѝ открих гарваново перо на перваза на прозореца ѝ, а на видеотелефонния секретар бяха записани заплашителни послания. Не греша, сър. Онези хора действително са я измъчвали, Франк само се е опитвал да защити членовете на семейството си. Може би подходът му не е бил правилен, но той беше добър полицаи и умря, без да опетни полицейската значка.

— Ще се погрижа честта му да остане неопетнена. — Уитни заключи диска и заяви: — Засега това ще остане при мен.

— Ами Фийни?

— Не сега, лейтенант.

Ив стисна зъби. Нямаше да му позволи да ѝ се сопва като на непослушно дете.

— Сър, позволете да ви напомня, че не открих никаква връзка между частното разследване на сержант Воджински и капитан Фийни. Липсват доказателства, че последният е подправял сведения, за да помогне на Франк.

— Нима мислиш, че Фийни ще остави уличаващи го улики?

Ив го погледна право в очите и отговори:

— Щях да разбера, ако беше виновен. Той е сломен от смъртта на своя приятел и на кръщелницата си, а ние го залъгваме с официалната версия. Смятам, че има право да научи истината.

Уитни си помисли, че ще бъдат засегнати чувствата на най-близките му колеги, но нямаше друг избор.

— Нямам право да се съобразявам с чувствата му, лейтенант. Хората от отдела ще ме подкрепят. Искам разговорът ни да остане напълно поверителен. Знам, че ти е трудно, но трябва да се справиш сама.

Въпреки че сърцето ѝ се късаше от мъка, младата жена кимна.

— Каква е връзката между невероятната история, която ми разказа, и тялото, открито тази сутрин пред дома ти?

Ив преглътна мъката си и делово докладва:

— Мъртвецът се нарича Робърт Матиас, по прякор Лобар. Осемнайсетгодишен, принадлежащ към бялата раса. Смятам, че смъртта е настъпила след прерязване на гърлото му, но по тялото му имаше и други рани. Бил е член на сектата на Крос. Снощи го разпитах на работното му място — в клуб „Атаме“, собственост на Крос.

— Прави ми впечатление, че щом разговаряш с някого, той веднага бива убит, Далас.

— Лобар беше единственият, който можеше да потвърди алибито на Селина и Олбан за нощта, когато загина Алис. — Тя отвори чантата си. — Младежът не е бил заклан на улицата пред дома ми, а е бил оставен там в инсценировка на ритуално убийство. — Постави една от фотографиите на бюрото на Уитни, сетне продължи: — Най-вероятно е бил убит с ножа, който беше забит в слабините му. Нарича се „атаме“ — ритуален нож. Предполага се, че поклонниците на уика притъпяват острието и го използват само за символично белязване. — Извади нова снимка, на която в близък план беше фотографирано писмото. — Ако съдим по текста, убийството е било извършено от противник на Църквата на Сатаната.

— Църквата на Сатаната — замислено повтори Уитни. При вида на обезобразения труп не беше изпитал отвращение, а странна умора. През дългите години в полицията беше видял безброй подобни фотографии. — Очевидно някой враг на сатанистите е очистил младежа.

— Или пък са искали да ни накарат да повярваме точно в това. Все пак не изключвам подобна възможност.

Командирът вдигна поглед от снимката.

— Подозираш, че Крос има пръст в убийството. Мислиш ли, че е екзекутирала единствения човек, който потвърждава алибито ѝ?

— Селина е способна да убие собственото си дете. Смятам, че е много умна. И че е умопобъркана. Възнамерявам да се консултирам с Майра по този въпрос. Има и още нещо. Убедена съм, че убийството ѝ е доставило особено удоволствие. Смята, че ми е натрила носа и ме предупреждава да не си го пъхам в нейните работи. Лобар повече не ѝ е бил необходим, след като е потвърдил алибито ѝ.

Уитни кимна и ѝ подаде фотографиите.

— Разпитай я отново. Също и Олбан.

— Слушам, сър. — Тя прибра снимките в чантата си и промълви:
— Искам да поговорим по един... деликатен въпрос.

— Казвай.

— Ще ви съобщя нещо, което не съм включила в официалния рапорт. Позволих си да променя някои факти. В доклада си пиша, че с Рурк сме били събудени от алармата, която вероятно се е включила, когато са облегли трупа на стената. Истината е, че мъртвецът беше открит от Джейми Лингстром.

Командирът смаяно я изгледа и сякаш онемя. След няколко секунди прошепна:

— Господи, само това ми липсваше. Разкажи ми всичко.

Ив накратко описа какво се бе случило, след като с Рурк бяха събудени от алармената система. Завърши с онова, което сутринта Джейми беше споделил с нея.

— Не знам до каква степен трябва да се доверите на хората от отдела за вътрешна безопасност. Показанията на Джейми потвърждават думите на Алис, че Франк се е опитвал да уличи Крос.

— Ще скрия каквото мога. — Той уморено потърка слепоочията си. — Първо загина внучката на Воджински, а сега и внукът му е в опасност.

— Мисля, че успех да го сплаша и да го убедя да не предприема нищо на своя глава.

— Далас, от личен опит знам, че момчетата на неговата възраст не се плашат лесно.

— Съгласна съм. Затова ми се иска да бъде поставен под наблюдение и да го охраняват. Позволих си сама да уредя този въпрос.

Командирът повдигна вежда.

— Може би е по-точно да се каже, че Рурк го е уредил.

Младата жена скръсти ръце и заяви:

— Момчето ще бъде под наблюдение.

— Засега ще оставя нещата в твои ръце. — Облегна се на стола и промърмори: — Май спомена за някакво портативно устройство, измайсторено от хлапето, с което то успяло да обезвреди системата за сигурност на крепостта, наречена твой дом.

— Да, изобретението му е гениално.

— Къде е уредът? Надявам се, че не си му го върнала.

— Да не съм луда! — възкликна Ив и се почувства така, сякаш я бяха плеснали през ръцете. — Дадох го на Рурк. — Внезапно осъзна какво е казала в гнева си и потръпна.

— Дала си го на Рурк, така ли? — Уитни не успя да се въздържи и гръмко се разсмя. — Това е върхът. Сама си пуснала вълка в кошарата. — Забеляза гневно присвитите ѝ очи и сподави смеха си. — Е, не ме гледай така. Опитвах се да се пошегувам.

— Много смешно! Ха-ха-ха! Ще ви го върна.

— Не искам да те засегна, Далас, но можем да се обзаложим. Залагам стотачка на Рурк. Знай, че високо оценявам помощта, която съпругът ти оказва на полицията.

— С ваше разрешение няма да му предам думите ви, защото ще се възгордее. — Ив разбра, че разговорът е приключил и се изправи. — Сър, Франк е бил невинен. Хората от отдела по безопасност ще го потвърдят. Много по-трудно е да се установи дали е починал от естествена смърт или е бил убит. Необходима ми е помощта на капитан Фийни.

— Отлично знаеш, че ще се справиш и сама. Разбирам чувствата ти, но засега разследването ще остане поверително. Нищо чудно един ден да заемеш мястото ми — продължи той и забеляза смайването на младата жена. — Ще се наложи да взимаш трудни решения. Знай, че е еднакво неприятно както да предприемаш непопулярни мерки, така и да ги изпълняваш. Дръж ме в течение.

— Слушам, сър. — Когато излезе от кабинета на Уитни, Ив си каза, че не би искала да бъде на негово място и да поема на плещите си

цялата отговорност.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първата ѝ работа беше да уведоми по видеотелефона родителите на Лобар. След като приключи разговора, тя се замисли. Беше смаяна от реакцията им. Лицето на жената бе останало безизразно, сякаш ѝ съобщаваха за смъртта на непознат, не на собствения ѝ син. Благодарни учтиво на Ив, не зададе никакви въпроси и пожела ковчегът с тленните останки на младежа да бъде изпратен в родния му град. После добави, че ще му устроят прилично погребение.

На Ив ѝ хрумна, че биха сторили същото за любимото си куче.

Питаше се какво ги е направило толкова безчувствени и дали изобщо са обичали сина си. Какво изпитваха? Защо майката на Алис беше сломена от скръб, а тази жена не беше проронила нито една сълза, научавайки за смъртта на детето си.

Какви ли чувства са вълнували собствената ѝ майка, когато я е родила? Дали е била щастлива или е изпитвала облекчение, че се е освободила от съществуването, което месеци наред е носила в утробата си?

Нямаше никакви спомени за нея, никога не бе почувствала женска ласка. Кошмарното ѝ детство беше свързано единствено с баща ѝ, който непрекъснато пътуваше и я държеше заключена в мизерни стаи. Бащата, който системно я изнасилваше. Споменът за него не избледняваше, въпреки че години наред несъзнателно се беше опитвала да го заличи от паметта си.

„Може би на определени хора е съдено да се борят с живота сами, без помощта на родители“ — каза си и тежко въздъхна.

Все още обзета от мрачни мисли, тя позвъни на доктор Майра. Успя да накара секретарката на психиатърката да ѝ запише час за следващия ден, макар жената да твърдеше, че графикът е запълнен. Грабна чантата си и се обади на Пийбоди да я чака на входа на управлението.

Когато паркира пред сградата на Селина, забеляза, че лицето на сътрудничката ѝ е напрегнато. Развеселено си помисли, че навярно Пийбоди се страхува от магическите способности на Селина Крос.

Небето внезапно притъмня, заваля студен дъжд. Леденият вятър свистеше из улиците, наподобяващи планински каньони, и щипеше лицата на двете жени.

Някакъв човек с черен чадър тичаше по отсрещния тротоар, сетне влезе в магазин, на чиято врата беше изрисуван ухилен череп, под който се мъдреше надпис „Чудодейни лекове“.

— Подходящ ден за посещение при служителката на Сатаната — промърмори Пийбоди. Опитваше се да не издава страха си, но непрекъснато опипваше стръкчето вълшебна билка в джоба си. Майка ѝ беше заявила, че тази билка предпазва от черна магия. Безстрашната Пийбоди очевидно беше повярвала в съществуването на магьосници.

Докато чакаха да ги пуснат в сградата, дъждът заваля още по-силно. Сребристи мълнии, оброчени с червено, прорязваха небето.

Ив погледна изпод око сътрудничката си и хладно се усмихна.

— Права си. Все едно, че сме попаднали в ада.

Този път ги посрещна Олбан. Протегна към Ив изящната си ръка и тя забеляза големият сребърен пръстен.

— Приятно ми е да се запознаем, лейтенант Далас. Аз съм Олбан, приятелят на Селина. В момента тя медитира. Не искам да я прекъсвам.

— Нека си медитира. Като начало ще поговоря с теб.

— Заповядайте, седнете. — Изисканите му маниери странно контрастираха с черния му кожен гащеризон, под който се виждаха голите му гърди. — Мога ли да ви предложа чаша чай, за да се сгреете? Каква невероятна промяна на времето, нали?

— Не искам чай — рязко отвърна Ив. Би предпочела голяма доза наркотик пред пиене, приготвено в това свърталище на Дявола.

Днес жилището изглеждаше още по-тайнствено. В стаята цареше полумрак, плющенето на дъжда наподобяваше на съскане на змии, а вятърът злоецо свистеше из улиците. А Олбан с красивото си лице на поет и с тяло на дъвен бог, беше олицетворение на паднал ангел.

— Интересува ме къде си бил между три и пет сутринта? — обърна се към него тя.

— Между три и пет ли? — Той примигна, сякаш не беше разбрал въпроса ѝ. — Ами... бях тук. Мисля, че се прибрахме малко преди два часа. Днес още не сме излизали.

— Говориш в множествено число. Кого, освен себе си, имаш предвид?

— Селина, разбира се. Имахме сбирка на братството, която свърши около три. Приключихме по-рано от обикновено, тъй като Селина се почувства зле. По принцип след сбирките устройваме прием или извършваме скромни ритуал.

— Но не сте го сторили снощи.

— Не. Вече споменах, че Селина се почувства зле, затова си легнахме рано. Рано според нашите стандарти — усмихнато добави той. — Ние сме нощни птици.

— Кой присъства на сбирката?

Усмивката му помръкна и изражението му стана сериозно, сякаш стотици пъти го беше упражнявал пред огледалото.

— Лейтенант, всеки има право да изповядва определена религия. Но въпреки че живеем в третото хилядолетие, членовете на нашето братство са подложени на гонения. Ето защо предпочитам да запазя имената им в тайна.

— Един от вашите „братя“ снощи е бил зверски убит.

— Не. — Той бавно се изправи и се подпря на облегалката на стола, сякаш се страхуваше да не падне. — Знаех си, че се е случило нещо ужасно. Селина едва не изпадна в умопомрачение. — Пое си дълбоко въздух, като че се подготвяше за трагичната вест. — Кого са убили?

— Лобар — изрече Селина, която безшумно беше влязла в стаята. Беше бледа като платно, под очите ѝ имаше сенки. Черната ѝ коса беше разпусната и покриваше едрите ѝ гърди. — Бил е Лобар. Току-що го видях в дима от тамян. Олбан, помогни ми. — Тя притисна длан към челото си и залитна.

— Много артистично, няма що — измърмори Ив, а Олбан се спусна към Селина и я притисна до гърдите си. — Слушай, Селина, престани с фокусите си. Твърдиш, че си видяла убийството в дима. Може би трябва да позволиш и на мен да погледна, за да разбера кой е прерязал гърлото на Лобар.

— Не ще видиш нищо, освен собственото си невежество — промълви чернокосата магьосница и подпирайки се на ръката на любовника си, отиде до канапето. Отпусна се върху възглавниците и прошепна: — Размина ми, Олбан.

— Любов моя. — Той се наведе и целуна ръката ѝ. — Ще ти донеса нещо за успокояване на нервите.

— Много ти благодаря. — Селина го проследи с поглед и сведе глава. Едва сдържаше тържествуващата си усмивка; сякаш още веднъж изживяваше наладата от жертвоприношението, от пролятата кръв.

Само двамата с Олбан бяха изпитали удоволствието в мига, когато бяха предложили Лобар на Господаря.

Само тя знаеше какво чувство за могъщество я бе обзело, когато беше убила младежа със собствената си ръка. Споменът я накара да потръпне от наслада. Ах, как я беше погледнал Лобар в мига на прозрение, колко студен беше ритуалният нож! А после кръвта беше бликнала като горещ фонтан.

Идваше ѝ злорадо да се изкиска, представяйки си реакцията на Ив, когато е видяла трупа, положен пред собствения ѝ дом. За миг притисна длан към устните си, сякаш едва сдържаше риданията си. Хрумна ѝ, че Олбан е истински гений, за да измисли подобно коварно представление.

Наслаждавайки се на ролята си, заговори с изтощен глас:

— Ясновидството е благодат или истинско наказание. Мисля, че ненапразно ми е дадено да виждам онова, което остава скрито за другите, но понякога видяното ми причинява неопишуема скръб. Едва ли ще прежаля загубата на Лобар.

— Май се поувлече — иронично подметна Ив.

Селина рязко вдигна глава и в очите ѝ проблесна омраза.

— Не се подигравай с чувствата ми, Далас. Въпреки че съм надарена със свръхестествена сила, аз също имам сърце, което може да бъде сломено. Аз също като теб кървя! — Със светкавична бързина тя заби нокти в дланта си. Дълбоките драскотини се наляха с тъмночервена кръв.

— Демонстрацията не беше необходима — спокойно изрече Ив. — От Лобар също беше изтекла доста кръв.

— Гърлото му... Да, точно това видях в дима. — Селина протегна ръка към сребърната чаша, която ѝ поднесе Олбан. — Ала имаше и още нещо... — Отпи от чашата и възкликна: — Тялото беше обезобразено... осакатено... О, как ни мразят!

— За кого говориш?

— За слабите духом, за поклонниците на бялата магия.

Извади от джоба си парче черен плат и го подаде на любовника си. Той вдигна наранената ѝ ръка, целуна я, сетне сръчно я превърза. Селина изобщо не го погледна, а продължи да говори:

— Онези, които мразят нашия Господар и изповядват религията на глупците.

— Мислиш ли, че Лобар е бил убит от религиозни фанатици?

— Безсъмнено. — Тя изпи успокоителното и остави чашата на масичката. — А ти как смяташ?

— За разлика от теб храня известни съмнения, но за съжаление извършвам разследването по стереотипния начин. Не мога да повикам Дявола и да се посъветвам с него. Лобар е бил тук миналата нощ, нали?

— Да, тръгна си към три. Скоро щеше да бъде сред посветените... — Чернокосата въздъхна и прокара дългите си нокти, лакирани в червено, по ръката на Олбан. — Но преди да си отиде, съедини тялото си с моето.

— Твърдиш, че снощи си правила секс с него.

— Да. Сексът играе важна роля в нашите ритуали. Снощи Лобар беше моят избраник. — Отново потръпна от наслада, представяйки си как беше прерязала гърлото на младежа. — Навярно някой ми е подсказал да избира точно него.

— Може би ти го е подсказало едно птиченце? Или по-точно една голяма черна птица. — Ив иронично повдигна вежда и се обърна към Олбан: — Разбирам, че нямаш нищо против да наблюдаваш, докато други мъже правят секс с... приятелката ти. Повечето мъже са ревнивци и изпитват омраза към съперниците си.

— Ние не вярваме в моногамията. Смятаме, че по този начин се ограничават правата ни. Плътската любов е удоволствие, а ние не се въздържаме от удоволствията. Доколкото ми е известно, законът не ни забранява да правим секс в лицензираните клубове или в частен дом, лейтенант. — Той се усмихна. — Сигурен съм, че и вие не живеете като монахиня.

— Харесва ли ти да наблюдаваш съвокупление, Олбан?

Красавецът повдигна вежди и попита:

— Това покана ли е? — Като дочу смеха на Селина, той се обърна и я хвана за ръката. — Струва ми се, че си по-добре.

— Скръбта се забравя, нали, Селина? — заядливо попита Ив.

— Така и трябва. Животът продължава. Ще търсиш извършителите на злодеянието и може би ще ги заловиш. Ала нашият Господар ще им изпрати много по-страшно наказание, отколкото можеш да си представиш.

— Изобщо не се интересувам от Господаря ти. Тук съм, за да разследвам брутално убийство. След като призна, че си била близка с починалия, може би ще ми позволиш да огледам жилището ти.

— Ще ти разреша само ако имаш заповед за обиск. — Очите на Селина бяха замъглени от успокоителното, ала гласът ѝ бе пронизителен. — По-голяма глупачка си, отколкото предполагах, щом си въобразяваш, че съм замесена в убийството на Лобар. Той беше наш съмишленик. Беше ни верен. Нашите закони забраняват да причиняваме зло на членовете на братството.

— Снощи разговарях насаме с него. Подсказа ли ти димът какво ми е съобщил Лобар?

Очите на Селина потъмняха и тя извърна поглед.

— Блъфове ти не минават пред мен, Далас. Уморена съм, Олбан. Изпрати гостите. — Тя се отдалечи с грациозната си походка.

— Не можем да ви помогнем, лейтенант. Селина има нужда от почивка. — Той проследи с поглед любовницата си. Изглеждаше искрено разтревожен. — Трябва да се погрижи за нея.

— Хубавичко те е дресирала, а? — презрително попита Ив и се изправи. — А умееш ли да правиш фокуси?

Олбан печално поклати глава.

— Предан съм на Селина, защото се прекланям пред способностите ѝ, пред могъществото ѝ. Готов съм вярно да ѝ служа. — Изпрати Ив и Пийбоди до фоайето и отвори вратата. — Искаме да вземем тялото на Лобар, щом разрешите и да извършим нашата погребална церемония.

— Родителите му изявиха същото желание, а те са с предимство.

Когато излязоха на улицата, дъждът валеше като из ведро. Ив едва изчака вратата да се затвори зад тях и се обърна към сътрудничката си:

— Какво знаем за този Олбан?

— Почти нищо. — Пийбоди побърза да се качи в колата и моментално се почувства по-добре. Глупаво беше да се надява, че никога повече няма да стъпи в зловецата сграда и все пак ѝ се искаше

надеждата ѝ да се сбъдне. Най-странното е, че този човек няма друго име, освен Олбан.

— Сигурна съм, че ако се поразровим, ще открием по-подробни сведения за него — измърмори Ив, докато барабанеше с пръсти по волана. Внезапно си спомни как навремето беше проучвала друг съмнителен човек и не бе открила почти нищо, освен че единственото му име е Рурк. — Опитай се да намериш още нещо — посъветва сътрудничката си и подкара автомобила. Пийбоди послушно включи портативния си компютър, а Ив замислено отбеляза: — Странно, в този участък няма никакво движение. — Зави зад ъгъла и моментално попадна в улично задръстване, причинено от проливния дъжд. Минувачите забързано вървяха по тротоарите или търсеха подслон във входовете. Двама конкуриращи се улични търговци се криеха под раздърпаните платнени навеси на сергиите си и си разменяха враждебни погледи.

— Сякаш всички инстинктивно избягват да минават от тук. — Пийбоди неспокойно се озърна, сякаш очакваше да види, че ги преследва чудовище. — Около онази сграда витае нещо зловещо.

— Глупости! Това е съвсем обикновена постройка.

— Съгласна съм, ала знам, че понякога сградите заприличват на обитателите си.

Някаква кола зави иззад ъгъла, шофьорът натисна клаксона, за да предупреди пешеходците, забързани да пресекат улицата. Някои го изругаха, други използваха неприлични жестове, един от минувачите дори го заплю.

От вентилационните шахти излизаха облаци пара и се смесваха с вонящия дим от подвижен грил, чийто собственик с мъка си пробиваше път през тълпите изнервени от дъжда пешеходци. След като се бе изкачил до първото ниво, най-близкият уличен ескалатор внезапно блокира, хората върху него залитнаха и заругаха.

От преминаващия над улицата въздушен туристически автобус се разнесе весела мелодия. Певецът описваше колко хубаво е да се живее в големия град.

Пийбоди дълбоко си пое въздух, сякаш искаше да се пречисти от атмосферата в дома на Селина. Внезапно се почувства щастлива, че е в сърцето на арогантния и пренаселен Ню Йорк, който така добре познаваше. Обърна се към Ив и доразви теорията си за сградите.

— Жилището на Рурк е типичен пример за онова, което ти казах. Къщата е великолепна, елегантна и всява респект, едновременно е някак секси и доста загадъчна. — Тя се взираше в монитора на портативния компютър, затова не забеляза, че Ив развеселено я изгледа. — А пък домът на родителите ми е светъл, уютен и в стаите понякога цари безпорядък.

— Питам се как ли изглежда твоето жилище, Пийбоди?

— Като място за временно пребиваване. Лейтенант, имам затруднения със хранването... — Преди да се е доизказала, Ив се приведе и удари с юмрук таблото на колата. На екрана се появи неясно изображение. — Сега е малко по-добре — заяви Пийбоди и поиска информация за Олбан.

Олбан. Друго име неизвестно. Роден на 3-22-2020 в Омаха, Небраска. Номер на личната му карта 3166-ЛПТ-99. Родители — неизвестни. Семейно положение — неженен. Не е известно какво работи. Не разполагаме с данни за финансовото му състояние.

— Интересно. Изглежда, че живее на гърба на Селина. Компютър, искам полицейското му досие.

Няма такова.

— Какво образование е получил?

Нямаме сведения.

— Нашият човек добре е прикрил следите си или някой му е помогнал да го стори — замислено промълви Ив. — Невъзможно е да бъдеш на четирийсет години и в полицейския компютър да няма данни за теб. Очевидно Олбан има влиятелни приятели.

Хрумна ѝ, че точно сега най-много се нуждае от Фийни. Компютърният гений положително щеше да открие повече информация. Ала не ѝ оставаше друг избор, освен отново да потърси помощта на съпруга си и да го забърка още повече в тази зловеща история.

Спря колата пред магазина „Спирит Куест“ и се намръщи, когато видя, че е затворен.

— Изтичай да погледнеш, Пийбоди. Може би собственичката е вътре.

— Имате ли чадър?

Ив повдигна вежда.

— Какво, шегуваш ли се?

Сътрудничката ѝ мъченически въздъхна и изскочи от колата. Зашляпа през големите локви, приведена под проливния дъжд, сетне надникна през витрината. Обърна се, отрицателно поклати глава и направи кисела физиономия, когато Ив ѝ направи знак да провери в апартамента, намиращ се над магазина. Тежко въздъхна и се закатери по нестабилната метална стълба. След няколко минути се върна и докладва:

— Никой не ми отвори, когато позвъних. Жилището не разполага с охранителна система, ако не се смята китката магическа билка над вратата.

— Що за „охрана“ е това?

Пийбоди бръкна в джоба си и извади стръкчето от същата билка.

— И аз имам подобна „охрана“. Майка ми твърди, че предпазва от злото.

— Не мога да повярвам, че носиш по джобовете си някакви треволяци, полицай.

— Не бях суеверна, но откакто се запознах със Селина, повярвах в черната магия. Искате ли да ви дам стръкче от билката?

— Не, благодаря. Мисля, че оръжието ще ме предпази по-ефикасно от злото. — Ив се огледа. — Да влезем в отсрещното кафене. Може би там ще ни кажат защо съседният магазин е затворен по никое време.

— А може би предлагат и прилично кафе. — Пийбоди кихна два пъти. — Ако изстина, ще се самоубия. От горчив опит знам, че пипна ли грип, няма да оздравея няколко седмици.

— Защо не пъхнеш в джоба си някой треволяк, дето ще те предпазва от микроби? — подигравателно попита Ив, слезе от колата, закодира ключалките и заедно с Пийбоди влязоха в кафене „Оле“.

Заведението беше обзаведено в мексикански стил. Ярките цветове правеха залата да изглежда слънчева дори в този мрачен ден. Ив си помисли, че в сравнение с великолепната вила на Рурк, намираща се в Мексико, кафенето изглежда жалко. Все пак изкуствените цветя и биковете от папиемаше му придаваха известен колорит.

Дали поради дъжда или заради приятната обстановка, но кафенето беше препълнено. Докато оглеждаше салона, Ив забеляза, че

повечето клиенти не си бяха поръчали мексикански ястия, а седяха само на чаша кафе.

— Доколкото знам, приближава финалът за националната купа по бейзбол, нали, Пийбоди?

Сътрудничката ѝ отново кихна.

— По бейзбол ли? Не си падам по този спорт, но мисля, че сте права.

— И още как. Струва ми се, че днес ще се играе решаващият мач и че залозите са доста високи.

Пийбоди усещаше, че главата ѝ започва да се замайва, което ѝ подсказваше, че няма да се размине с настинката, ала все пак разбра намека на Ив.

— Нима мислите, че това тук е незаконно бюро за залагания?

— Почти съм убедена. Възнамерявам да се възползвам от „откритието“ си. — Приблужи се до бара и направи знак на сервитьора — нисък, мургав човек с уморени очи.

— Тук ли ще се храните или искате храна за вкъщи? — забързано попита той.

Ив се канеше да каже, че не иска нищо, но се смили, когато чу как Пийбоди подсмърча.

— Едно кафе за госпожицата. Аз ще се задоволя с отговори на няколко въпроса.

— Ето кафето. — Човекът наля мътна течност в чашка, голяма колкото напръстник. — Не желая да отговарям на никакви въпроси.

— Все пак не е зле да ги изслушаш.

— Госпожо, не виждате ли, че заведението е претъпкано? Работата ми е да сервирам, не да разговарям с клиентите. — Постави чашата на бара и понечи да се отдалечи, но Ив го хвана за китката.

— Какви са залозите за днешния мач?

Той стреснато се озърна и внезапно забеляза униформената Пийбоди. Втренчи се в Ив и промърмори:

— Не разбирам за какво говорите.

— Но разбираш, че ако с моята приятелка останем тук няколко часа, доходният ти бизнес ще отиде по дяволите. Честно казано, изобщо не ми пука с какво се занимаваш. Обаче мога да ти подлея вода. — Без да пуска ръката му, тя извърна глава и се втренчи в двамата мъже, които седяха на бара. След секунди те станаха и си

излязоха, очевидно решили да пият кафето си на друго място. — Слушай, приятел, за кратко време ще прогоня всичките ти клиенти.

— Какво искате? Сигурно не знаете, че давам необходимото на вашите колеги.

Ив пусна ръката му. Не беше изненадана, но думите му я разгневиха. Неприятно ѝ беше да чуе, че има подкупни ченгета.

— Няма да си пъхам носа в далаверите ти, ако не ме нервираш. Какво знаеш за отсрещния магазин?

Човекът видимо си отдъхна като разбра, че полицията не се интересува от него. Настроението му се повиши дотолкова, че наля още едно кафе на Пийбоди. Сетне грабна парцал и избърса плота.

— За магьосницата ли питате? Тя не стъпва тук. Не си пада по кафето, ако се сещате какво имам предвид.

— Днес магазинът е затворен.

— Така ли? — Мургавият погледна през витрината. — Хм, доста необичайно.

— Кога я видях за последен път?

— По дяволите! — Той се почеса по врата. — Чакайте да си помисля. Май я видях вчера, когато затваряше магазина. Да, точно така. Тя затваря в шест, а пък аз по това време миех витрините. В този град е истински подвиг да поддържаш витрините чисти. Мръсотията сякаш се напластява върху тях.

— Сигурно. И тъй, съседката ти затвори в шест. Какво се случи после?

— Ами... заедно с онзи, дето живее с нея, тръгнаха по улицата. Не се качиха на никакво превозно средство.

— А днес виждал ли си я?

— Като се замисля, май не съм. Нали знаете, жилището ѝ е над магазина. Аз живея в другия край на града. Убеден съм, че личният живот не бива да се смесва с деловите отношения.

— Някой от нейните хора посещава ли кафенето?

— Не. Обаче клиентите ѝ се отбиват тук. А пък моите прескачат до магазина ѝ да си купят талисмани и амулети. Със съседката се разбираме. Не ми създава проблеми. Дори купих от нея подаръка за рождения ден за съпругата ми. Красива гривничка с цветни камъни. Цената ѝ беше доста солена, но жените си падат по лъскавите дрънкулки. — Захвърли парцала и се престори, че не чува, когато

някакъв клиент си поръча кафе. — Хей, да не би съседката да е сгазила лука? Според мен това е невъзможно. Жената е доста странна, но е напълно безобидна.

— Какво ще кажеш за момичето, което доскоро е работело в магазина? Русокоса девойка на около осемнайсет.

— Онази дето приличаше на привидение ли? Виждах я всеки ден. Беше много смешна. Все се озърташе, като че очакваше да я нападнат в гръб.

„Точно това се е случило“ — помисли си Ив.

— Благодаря за информацията. Ако видиш Изиди да се прибира, обади ми се. — Тя му подаде картичката си заедно с няколко кредитни жетона за кафето.

— Разбира се. Ама не искам да ѝ навредя. Бива си я, макар да е магьосница. Хей, сетих се още нещо — извика той и Ив се обърна. — Като заговорих за вещици, внезапно си спомних, че преди няколко вечери, точно като затварят, видях нещо шантаво.

— Какво?

— Ами... някакъв човек. Е, може да беше и жена. Не моя да кажа с точност, защото човекът беше загърнат с черна мантия с качулка. Стоеше неподвижно на тротоара и се взираше в магазина. Честно да ви кажа, тръпки ме побиха. За да не мина покрай него, извървах двойно по-голямо разстояние до автобусната спирка. Обаче най-странното бе, че по едно време се обърнах, а тротоарът беше празен. Нямахше никой, освен някаква котка. Шантава работа, нали?

— Да — замислено промълви Ив.

Докато вървяха към колата, Пийбоди отбеляза:

— Странното е, че и аз видях котка на улицата, когато беше убита Алис.

— Нищо чудно, този град гъмжи от бездомни животни — отговори Ив. Внезапно си спомни за черната котка, която Рурк беше прогонил. Опита се да пропъди зловещия образ и се обърна към сътрудничката си: — По-късно отново ще потърсим Изиди. Искам да разговарям със съдебния лекар преди пресконференцията. — Докато разкодираше заключващия механизъм на колата, Пийбоди отново кихна. — Тъкмо ще го накарам да ти предприеме нещо против настинка.

По-младата жена избърса носа си с опакото на дланта си и заяви:

— Предпочитам да се отбия в някоя аптека. Нямам никакво желание да бъда лекувана от доктора на мъртъвците.

Пийбоди се прибра вкъщи да се лекува с таблетките, които ѝ струваха малко състояние, а Ив се затвори в кабинета си и прочете заключението на патолога, извършил аутопсията на Лобар.

Установи, че при огледа на трупа правилно е определила часа на настъпване на смъртта и какво я е причинило. Иронично си помисли, че едва ли би могла да пропусне широкия разрез на гърлото и „кратера“ в гръдния кош на мъртвеца. Най-странното бе, че в кръвта му патологът беше открил следи от халюциноген, стимулант и вещество, което притъпява съзнанието.

Следователно Лобар беше умрял сексуално задоволен и дрогиран. Някои хора биха заявили, че предпочитат да умрат по този начин. Но едва ли биха се съгласили да им прережат гърлото.

Взе запечатаното в прозрачно пликче оръжие и го разгледа. Изобщо не беше очаквала по него да има отпечатъци и очакванията ѝ се сбъднаха. Огледа и черната дръжка, но която бяха изписани странни символи и букви. Ножът изглеждаше старинен, очевидно беше ценен, но това едва ли щеше да ѝ помогне да открие притежателя му. Острието беше късо, следователно оръжието не подлежеше на регистриране.

Все пак трябваше да поразпита из антикварните магазини, в онези, които се продаваха ножове и дори в магазините с магьоснически принадлежности. Това щеше да ѝ отнеме няколко седмици, а резултатът щеше да е съмнителен.

До пресконференцията оставаха двайсет минути, затова Ив реши да поработи още малко. Точно беше въвела в компютъра описанието на оръжието, когато Фийни влезе в кабинета ѝ.

— Чух, че тази сутрин са те събудили доста грубичко.

— Да. — Прилоша ѝ не от спомена за обезобразения труп, а при мисълта, че ще трябва да внимава какво говори пред Фийни. — Не бих искала да ми се случва втори път.

— Трябва ли ти помощ? — Той тъжно се усмихна. — Искам да се затрупам с работа, за да забравя мъката си.

— Засега се справям, но ще ти се обадя, ако закъсам.

Ирландецът се приближи до тясното прозорче, сетне закрочи обратно към вратата. Ив си помисли, че дългогодишният ѝ приятел

изглежда уморен до смърт и много тъжен.

— Какво по-точно се случи, Далас? Познаваше ли убития?

— Не съвсем — отвърна тя и си каза: „Господи, какво да правя!“

— Веднъж ми се наложи да го разпитвам във връзка с едно разследване. Изобщо не му мигна окото. Имах чувството, че премълчава нещо. А сега никога не ще го науча. — Тя тежко въздъхна; мразеше се заради лицемерието си. — Мисля, че го е сторил някой, който е имал зъб на мен или на Рурк. За разлика от другите ченгета не мога да запазя в тайна адреса си.

— Това е цената, която трябва да заплатиш задето си се омъжила за известен човек. Щастлива ли си? — внезапно попита той, обърна се и внимателно я изгледа.

— Разбира се. — Ив се питаше дали изражението ѝ не издава колко виновна се чувства.

— Радвам се да го чуя. — Фийни отново закрачи из тясното помещение. Извади от джоба си поредното пликче със захаросани бадеми, сетне го прибра, без да си вземе от любимото лакомство. — Полицаяте рядко имат солидни семейства и нормален живот, Франк беше изключение.

— Знам.

— Довечера ще се състои поклонението пред Алис. Ще дойдеш ли?

— Ще се опитам.

— Сърцето ми се къса, Далас, повярвай ми. В момента жена ми е при Бренда, която е напълно съсипана. Не можах да издържа и дойдох на работа. Обаче не успявам да се съсредоточа.

— По-добре си върви у дома. — Тя стана и докосна ръката му. — Прибери се вкъщи. Защо не заминете със съпругата ти за няколко дни? И без това е време да си вземеш полагаемата отпуска. Откъсни се за малко от службата, опитай се да забравиш трагичните събития.

— Ще си помисля. — Под помътнелите му очи се бяха образували торбички от провиснала кожа. — Ала къде да отида, за да избягам от действителността?

— Слушай, хрумна ми нещо. Рурк има вила в Мексико, страхотна е... — Знаеше, че бърбори несвързано, но отказваше да се предаде. — Природата е приказна, а вилата е напълно обзаведена. —

Успя да се усмихне и добави: — Ще уредя всичко с Рурк. Замини за Мексико, вземи и семейството си...

— Семейството ли? — повтори Фийни и откри, че идеята му допада. — Ами... може да те послушам. Напоследък все нямам време за жена ми. Ще си помисля и ще ти съобщя решението си. Благодаря за предложението.

— Няма защо да ми благодариш. И без това с Рурк рядко използваме вилата. — Обърна се с гръб към него и смотолев: — Извини ме. Трябва да се подготвя за пресконференцията.

— Разбира се. — Ирландецът измъчено се усмихна. — Знам, че това е любимото ти занимание. Ще ти се обадя какво съм решил.

— Непременно — измърмори тя и впери поглед в монитора, докато Фийни излезе. Повтаряше си, че е изпълнила заповедта на Уитни, че е постъпила правилно.

Тогава защо се чувстваше като предателка?

ЕДИНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив все пак успя да отиде на поклонението. Благодарна беше на Рурк, че предложи да я придружи. Само преди няколко дни беше стояла в същата ритуална зала, усещайки същите миризми, беше заобиколена от почти същите хора.

— Ненавиждам траурните церемонии — прошепна тя.

— Предполага се, че действат успокояващо на опечалените близки.

Ив погледна към Бренда, която бе подкрепяна от майка си и от сина си. По лицето ѝ се стичаха сълзи, очите ѝ бяха разфокусирани — очевидно беше под въздействието на транквиланти.

— Така ли мислиш? — иронично прошепна тя.

— Да, убеден съм — прошепна Рурк и стисна леденостудената ѝ ръка. — Поне на някои хора действа успокояващо.

— Когато удари моят час, не желая никакво поклонение. Искам да бъда изгорена без всякакви излишни церемонии.

Рурк почувства как ледена ръка стиска сърцето му.

— Не говори така.

— Извинявай. Подобни ритуали неизменно ми навяват мрачни мисли. — Внезапно забеляза Изида и тихо възкликна: — Ето магьосницата, която търсех.

Рурк проследи погледа ѝ и видя внушителна жена с яркочервена коса и семпла бяла роба. Стоеше до прозрачния ковчег заедно с човек, който беше с цяла глава по-нисък от нея и носеше семпъл бял костюм. Дватама се държаха за ръце.

— Кой е придружителят ѝ?

— Не го познавам. Може би е член на сектата ѝ. Да отидем да се запознаем с него.

Прекосяха залата и застанаха до Изида и непознатия. Ив погледна към Алис, която сякаш беше заспала в прозрачния ковчег. Изглеждаше така, като че смъртта ѝ беше донесла мечтаното успокоение.

— Тя не е тук — прошепна Изида. — Душата ѝ още търси покой, надявах се... надявах се вече да го е намерила. Съжалявам, че не си ме открила днес, Далас. Решихме да не отваряме магазина и по този начин да почетем паметта на скъпата Алис.

— Не беше и вкъщи, нали?

— Събрахме се на друго място, за да изпълним нашия ритуал. Собственикът на кафенето ми съобщи, че си ме търсила. — Тя леко се усмихна. — Беше много разтревожен от факта, че ме е търсила полицията. Съседът ми има добро сърце, въпреки че изглежда сприхав. — Отстъпи една крачка и представи човека до себе си. — Това е Час — моят приятел.

Ив едва успя да прикрие изненадата си. За разлика от ефектната Изида непознатият беше направо невзрачен. Оредяващата му коса беше русолява. Беше слаб, с тесни рамене и с къси крака. Облото му лице би изглеждало грозно, ако не бяха прекрасните му тъмносиви очи. Когато се усмихна, изражението му беше толкова благо, че Ив също се усмихна.

— Съжалявам, че се запознаваме при такива печални обстоятелства. Изида ми разказа за теб. Беше убедена, че си смела жена, която не се спира пред никакви трудности, за да постигне целта си. Сега се убеждавам, че както винаги е била права.

Ив примигна от изумление. На баритоновия му глас биха завидели много оперни певци. Усети, че наблюдава движението на устните му, представяйки си, че Час е кукла на вентрилоквист. Гласът изобщо не подходдаше на недодяланото му тяло и на невзрачното му лице.

— Трябва да говоря с двама ви. Спешно е. — Тя се озърна. Питаше се дали е удобно незабелязано да напусне ритуалната зала, сетне си каза, че трябва да прояви малко търпение. — Това е съпругът ми Рурк.

— Да, знам. — Изида му подаде ръка. — Срещали сме се и преди.

— Нима? — Рурк се усмихна и в очите му проблеснаха закачливи пламъчета. — Може би грешиш. Никога не забравям красива жена.

— Запознахме се в друго време, на друго място — промълви тя, без да откъсва поглед от лицето му. — В друг живот. Веднъж ти ме

спаси от смърт.

— Постъпил съм мъдро.

— Точно така. И великодушно. Може би някой ден ще се завърнеш в Корк, ще видиш как сред поляната танцува камъче... и ще си спомниш. — Свали сребърния си кръст и му го подаде. — Тогава ми даде талисман, подобен на този келтски кръст. Нещо ме накара да го сложа онази вечер. Сега знам, че не е било случайно — кръгът се затваря.

Рурк с изненада установи, че сребърният кръст сякаш пари ръката му и събужда странни, далечни спомени, които предизвикваха смътно чувство на страх. Пъхна го в джоба си и благодари на Изиди.

— Някой ден ще ти се отплатя заради благородния жест — промълви магьосницата и се обърна към Ив: — Готова съм да разговаряме, когато пожелаеш. А ти, Час?

— Винаги съм на разположение за лейтенант Далас. Ще присъстваш ли на нашата церемония, лейтенант? Ще ни бъде много приятно. Церемонията ще се състои вдругиден през нощта. Имаме къщичка в северната част на щата, където необезпокоявано извършваме ритуалите си дори на открито, когато времето е хубаво. Надявам се, че... — Внезапно млъкна и забележителните му очи потъмняха. Вцепени се, сякаш се приготви да се отбранява, сетне прошепна: — Този човек не е от нашето братство... Враг е...

Ив се огледа и забеляза мъж с тъмен костюм. Лицето на непознатия беше бледо като на затворник и обрамчено от дълга черна коса. Жълтеникавият му тен и скъпият му костюм подсказваха, че е болнав и много богат.

Запъти се към ковчега, но когато видя хората, застанали около него, рязко се обърна и забързано излезе.

— Ще поговоря с него — заяви Ив.

Рурк я настигна на вратата.

— Идвам с теб.

— Предпочитам да останеш вътре.

— Няма.

Тя ядно го изгледа.

— Пречиш ми да работя.

— И през ум не ми е минавало.

Непознатият почти тичаше по коридора към изхода. Когато Ив го настигна и докосна рамото му, той възкликна:

— Какво искате? — Обърна се, отвори входната врата и изскочи навън. — Не съм направил нищо.

— Нима? Тогава защо изглеждате толкова гузен? — Тя го сграбчи за ръкава, за да не му позволи да избяга. — Моля, покажете ми личната си карта.

— Не съм длъжен.

— Всъщност не е необходимо — намеси се Рурк, който беше успял да го огледа. — Господинът се нарича Томас Уайнбърг и е собственик на прочутата „Уайнбърг Файненшъл“. В момента разговаряш с прочута личност, лейтенант. С трето или четвърто поколение банкиер.

— Пето — високомерно заяви Уайнбърг и пренебрежително изгледа Рурк, който според неговите стандарти беше новобогаташ, натрупал състоянието си по нечестен начин. — Не съм сторил нищо, за да бъда насилствено спиран от полицаи и от мошеник на дребно.

Ив се озърна, сетне каза на Рурк:

— След като аз съм ченге, излиза, че господинът има предвид теб, когато спомена за дребен мошеник.

— Яд го е на мен, защото не ползвам услугите на неговата банка. — Рурк злобно се усмихна. — Прав ли съм, Томи?

— Нямам какво да ти кажа.

— В такъв случай предлагам да си поговорим. Закъде си се забързал?

— Аз... имам среща. Бях забравил... Много съм закъснял.

— Следователно не ще бъде фатално, ако се забавиш още няколко минути. Близък ли си със семейството на покойната?

— Не.

— Ясно. Искал си през тази дъждовна вечер да убиеш времето си, посещавайки траурна зала. Чух, че напоследък ергените много си падали по подобни забавления.

— Ами... оказа се, че съм сбъркал адреса...

— Лъжеш. Какво търсиш тук? Или по-точно — кого?

— Аз... — Очите му се разшириха от ужас, когато Изиди и Час излязоха на улицата. — Не се доближавайте до мен!

— Извинявай, Далас. Притеснихме се от забавянето ти. — Изида се втренчи в банкера и промълви: — Аурата ти е тъмна и мътна. В ръцете ти е съсредоточена сила, която не можеш да контролираш. Всичко ти се струва на шега, не си истински вярващ. Ако не се отклониш от пътя, по който си поел, ти си обречен.

— Не се доближавай до мен! — Уайнбърг отстъпи назад, опитвайки да се изтръгне от хватката на Ив.

— Изида не ти е сторила нищо. Какво знаеш за смъртта на Алис, господин банкер?

— Нищо! — прегракнало изкрещя той. — Веднага ме пуснете и престанете да ме разпитвате. Сбърках входа, това е всичко. Имам важна среща. Нямаме право да ме задържате.

Ив знаеше, че не може да го арестува, но реши да блъфира.

— Нищо не ми пречи да те закарам в полицейското управление и да се позабавлявам с теб, докато адвокатът ти успее да те измъкне.

— Нямам никаква вина — отново извика банкерът и се разрида като дете, с което предизвика отвращението на Ив. — Пуснете ме. Нямам нищо общо с това.

— За какво говориш?

— Мислех, че ще правим само секс. Нямах представа, че ще убият някого... Кръв... кръвта бликаше като от фонтан. Мили боже! Кълна се, че не знаех какво ще се случи.

— Обясни какво си видял.

Банкерът продължаваше да хлипа. Когато Ив понечи да го хване по-здраво, той я удари с лакът в корема. Младата жена политна назад, блъсна Рурк и двамата паднаха на тротоара.

По-късно Ив щеше да се проклينا задето го беше помислила за мухльо, способен само да циври. Ала в този момент мислеше само как да го настигне. Залитайки се изправи на крака и се опита да си поеме въздух. Повтаряше си, че не бива да остави мръсника да избяга. Посегна към оръжието си, но в този миг видя как Уайнбърг тичешком влезе в подземния гараж и се изгуби сред стотиците автомобили.

— По дяволите! — задавено възкликна тя, сетне извика на Рурк, който профуча край нея: — Не влизай в гаража! Не си въоръжен, а той може би има пистолет! Ако искаш да ми помогнеш, незабавно се обади в полицията.

— Няма да позволя на някакъв смотан банкер да ме удари и да се измъкне безнаказано — извика в отговор Рурк и изчезна в подземието. Ив тихо изруга и изтича след него.

Огромното хале беше ярко осветено, ала банкерът не се виждаше никъде, само ехото от стъпки отекваше от металните стени. Доверявайки се на инстинкта си, тя тръгна наляво и изкрещя:

— Уайнбърг, предай се. Обвинен си в нападение на полицаи. Ако излезеш доброволно, ще издействам намаляване на присъдата ти. — Приведе се и се запромъква между колите, като надничаше под всяка. След няколко секунди извика: — По дяволите, Рурк, престани да се движиш, за да се ориентирам къде е онзи тип. — Стъпките внезапно заглъхнаха. Тя наостри уши и се затича към рампата. Очевидно Уайнбърг се опитваше да се изкачи на другия етаж. Ив изтича нагоре по стълбата, дочу стъпки след себе си, рязко се обърна и извади оръжието си.

— Трябваше да се досетя — промърмори, когато Рурк пробяга край нея, сетне му извика: — Ако Уайнбърг продължава да се изкачва, ще го заловим. Слава богу, че не му е хрумнало да спре и да се скрие. Дори цял взвод полицаи не би го открил.

Рурк я изчака да се изравни с него, спря за миг и обясни:

— Изплашен е до смърт. Нормалната реакция на всеки изплашен човек е да избяга и да се скрие от преследвачите си.

Двамата с Ив отново хукнаха нагоре по стълбата и той почувства странно въодушевление.

Внезапно престанаха да чуват ехото от стъпките на Уайнбърг. Младата жена се вкопчи в ръката на съпруга си и го накара да спре, сетне затаи дъх и се послуша.

— Какво е това? — прошепна. — По дяволите, какъв е този звук?

— Напомня монотонно припяване.

— Господи! — извика Ив, сърцето ѝ лудо затуптя. Отново се втурна нагоре, в този миг се разнесе писък, който смрази кръвта ѝ. Струваше ѝ се, че нечовешкият вой никога няма да стихне. Ала след миг настъпи тишина. Без да спира, тя извади комуникатора си. — Тук лейтенант Далас. Имам нужда от помощ. Намирам се в подземния гараж на Четирийсет и девета улица и Второ авеню. Повтарям... по дяволите!

— Тук диспечерска служба. Повторете съобщението, лейтенант Далас.

Ив безмълвно се взираше в човека, който лежеше сред локва кръв. От гърдите му стърчеше нож с резбована дръжка. Още щом видя широко отворените му, изцъклени очи, разбра, че е мъртъв.

Очевидно Уайнбърг беше попаднал право в ръцете на враговете си.

Тя отново заговори с микрофона:

— Незабавно изпратете подкрепление. Извършено е убийство. Възможно е престъпникът или престъпниците все още да се намират в гаража. Изпратете всички свободни коли на адреса, който ви дадох. Искам да блокират всички входи и изходи. Открийте сътрудничката ми. Нека дойде тук и да ми донесе чантичката с необходимите уреди и инструменти.

— Прието. Колите вече пътуват към местопрестъплението. Край на съобщението.

— Трябва да огледам гаража — обърна се Ив към съпруга си.

— Разбирам.

— Не нося резервното си оръжие, иначе щях да ти го дам. Искам да останеш при трупа.

Рурк погледна към мъртвеца и внезапно му дожаля за него.

— Уайнбърг няма да избяга.

— Искам да останеш тук — повтори Ив, — ако убийците решат да се върнат. И не се прави на герой.

Рурк кимна.

— Ти също.

Тя погледна за последен път към мъртвия banker и уморено промълви:

— По дяволите. Трябваше да го държа по-здраво.

Сетне се отдалечи, като надничаше под всяка кола. Предчувстваше, че усилията ѝ ще се окажат напразни.

Рурк и друг път беше наблюдавал как работи съпругата му, ала сега отново беше смаян от ефикасността ѝ и от отношението ѝ към мъртвите. Питаше се дали тя го осъзнава и как е възможно да

извършва оглед на бездиханния мъртвец, след като сърцето ѝ се свива от жалост към него.

Досега не се беше осмелил да ѝ зададе този въпрос и едва ли някога щеше да го стори.

Ив нареди на Пийбоди да заснеме трупа от различни ъгли, сетне отпрати униформения стажант полицай, който очевидно едва се сдържаше да не повърне.

Рурк продължи да я наблюдава. Тя се приближи до мъртвеца, който лежеше в огромната локва кръв под яркото, безмилостно осветление. За поклонението беше сложила елегантен черен костюм и обувки с високи токове. Без да се притеснява, че ще съсипе прекрасния си тоалет, тя коленичи до трупа и извади оръжието, с което беше извършено убийството. Запечати го в специалното пликче, но преди това Рурк успя да го разгледа. Дръжката беше тъмнокафява, вероятно беше изработена от рог. Ала оръжието беше подобно на онова, използвано при умъртвяването на Лобар. Беше атаме — ритуален нож.

— Лоша работа — промълви някой и Рурк се обърна, Фийни незабелязано се беше приближил до него. Действително изглеждаше много изтощен и отслабнал. Ив ненапразно се безпокоеше за него. Ирландецът продължи: — Знаеш ли някакви подробности? Чух, че Далас разговаряла с този човек на улицата, после той побягнал в гаража, където бил убит.

— Значи знаеш почти всичко. Познавах го — казваше се Уайнбърг. Докато бяхме на улицата, ми се стори много нервен. Очевидно е имал основание да се страхува от нещо. — Рурк реши, че разговорът взема опасна насока и побърза да смени темата. — Надявам се да приемеш предложението на Ив и да заминеш на почивка в Мексико.

— Ще го обсъдя с жена ми. Благодаря за поканата. — Той сви рамене. — Далас сигурно няма нужда от мен. Трябва да се прибирам вкъщи. — Но преди да си тръгне, той отново огледа местопрестъплението. Въпреки умората, ирландецът си оставаше полицай до мозъка на костите си. — Представи си, да убият човек под носа ни. Ножът досущ прилича на оръжието, с което е бил прободен мъртвецът пред дома ти, нали?

— Онзи нож беше с черна дръжка. Метална, ако се не лъжа.

— Така ли? — Фийни нерешително го изгледа, после въздъхна. — Е, време е да се прибирам. — Запъти се към Ив, но спря на известно разстояние от нея, за да не остави отпечатъци от обувките си. Тя вдигна глава и разсеяно го погледна, докато бършеше от кръв ръцете си, защитени със специален гел. Фийни безмълвно впери очи в нея, сетне си тръгна. Ив го проследи с поглед, нервно прокара пръсти през късата си коса, нареди да отнесат мъртвеца и се приближи до Рурк.

— Ще отида в участъка. Искам да напиша рапорта, докато събитията още са пресни в паметта ми.

— Ще те закарам.

— Ами Пийбоди?

— Тя ще се качи в някоя от полицейските коли. — Рурк знаеше, че съпругата му се нуждае от няколко минути спокойствие, за да се освободи от огромното напрежение. Натисна един от бутоните на устройството, което носеше вместо ръчен часовник, сигнализирайки на шофьора си.

— Чувствам се абсурдно, когато отивам на работа с лимузина — промърмори Ив.

— Нима? Аз не страдам от подобни скрупули. — Двамата излязоха от гаража, заобиколиха сградата и се озоваха пред главния вход на ритуалната зала. Огромната лимузина спря до тротоара. Щом се качиха, Рурк заяви: — Това е единственият начин да си поотдъхнеш. Ще изпия едно бренди. — Наля си кехлибареното питие от кристално шише и предугаждайки желанието на съпругата си, програмира автомата да ѝ приготви кафе.

— Рурк, предлагам докато пътуваме да ми разкажеш всичко, което знаеш за Уайнбърг.

— Беше един от противните и разглезени богаташи.

Ив отпи от ароматното кафе, сервирано в чаша от костен порцелан, огледа се и иронично каза:

— Доколкото виждам и ти си богат.

— Вярно е. — Той се усмихна. — Но не съм разглезен. Навярно затова не съм противен.

— Струва ми се, че имаш прекалено високо мнение за себе си. — Кафето я беше ободрило, сякаш ѝ беше вляло нови сили. — Какво още знаеш за Уайнбърг? Вече ми е известно, че е управлявал една от най-големите нюйоркски банки.

— Не бих казал, че я е управлявал. Баща му все още здраво държи кормилото. Томас е бил дребна риба. Син на шефа, който има синекурна длъжност и разкошен кабинет. Работата му е да харчи парите за представителните разходи, да попълва формуляри, ненужни никому, и всяка седмица да посещава козметичен салон.

— Сега разбирам, че не ти е бил симпатичен.

— Всъщност го познавах съвсем бегло. — Той отпи от брендито си. — Ала ми е известно какво работят татковите синчета. Никога не съм имал делови взаимоотношения с „Уайнбърг Файненшъл“. В зората на моята... кариера имах нужда от заем, за да осъществя няколко проекта. Между другото — напълно законни — добави като забеляза изпитателния поглед на Ив. — Семейство Уайнбърг не ми позволиха да припаря в банката им. Не бях достоен клиент за тях. Обърнах се към друг banker, получих желаната сума и направих голям удар. Уайнбъргови не можаха да ми го простят.

— От думите ти разбирам, че „Уайнбърг Файненшъл“ е консервативна банка, управлявана от членовете на едно и също семейство.

— Точно така.

— Следователно ще се получи голям гаф, ако се разчуе, че „престолонаследникът“ си пада по сатанизма.

— О, да. Членовете на съвета на директорите сигурно ще бъдат шокирани и ще изритат младия Уайнбърг, независимо че е син на шефа.

— Не ми приличаше на човек, който би поел подобен риск, но дявол знае каква е истината. На улицата бръцолевеше, че всичко е било заради секса. Какво, ако е бил сред онези, които са изнасилили Алис? Като е разбрал за убийството ѝ, се почувствал гузен или пък любопитството го е накарало да дойде на поклонението. Слушай, Рурк, сигурна съм, че действително е бил свидетел на убийство. Ако го бях арестувала, щях да изкопча истината само за десет минути.

— Очевидно същото е хрумнало и на другиго.

— На човек, който през цялото време е бил в ритуалната зала. Наблюдавал е Уайнбърг...

— Или теб — прекъсна я Рурк. — Което е по-вероятно.

— Надявам се да продължат да ме дебнат, защото много скоро ще се обърна и ще ги ухапя за гърлата. — Тя вдигна очи, когато

лимузината спря пред полицейското управление. Смутено надникна през стъклото, надявайки се, че пред входа няма нейни колеги. Знаеше, че дни наред ще я съсипят от подигравки. — Ще се видим вкъщи след два часа.

— Ще те чакам тук.

— Не ставай смешен. Прибирай се.

Той се облегна на седалката и включи телевизионната станция, която двамайсет и четири часа в денонощието предаваше борсова информация.

— Ще те чакам — повтори и си наля още едно бренди.

— Ама че твърдоглав човек — промърмори Ив, докато излизаше от лимузината. Стъпи на тротоара и потръпна, когато чу името си.

— Добре дошла, принцесо Далас. Нима сте решила да се отбиете и да видите как бедняците си изкарват хляба?

— Целуни ме отзад, Картър — подвижна му тя и побърза да влезе в управлението, преди да е зашлевила някого от развеселените си колеги.

След час отново се появи. Беше уморена до смърт и побесняла от гняв, който си го изкара на Рурк.

— Онзи кретен Картър току-що обяви по радиото уредбата, че принцът с колесницата ме очаква. Не знам чий фасон да смачкам — твоя или неговия.

— Неговият, разбира се. — Рурк я прегърна. Тя забеляза, че е превключил канала и сега гледа някакъв стар черно-бял филм. Усети аромата на скъп тютюн и съжали, че дори тази миризма не я дразни. Напротив, действаше ѝ успокояващо, също като прегръдката на съпруга ѝ и черно-белия филм.

— Кои са тези актьори?

— Богарт и Бекол. Това е първият филм, в който играят заедно. Тя е била едва деветнайсетгодишна. Чуй какво ще му каже сега.

Ив се облегна назад и се засмя, когато Лорън Бекол попита Хъмфри Богарт дали умее да свири с уста.

— Филмът е чудесен. Надявам се, че някога ще имаш време да го изгледаш целият. Много си напрегната, лейтенант.

— Нищо чудно.

Рурк наля във висока чаша някаква златиста течност и я подаде на съпругата си.

— Изпий го.

— Какво е това?

— Вино.

Ив подозрително помириша течността. Знаеше, че не би се поколебал да пусне в чашата ѝ приспивателно. После нерешително промълви:

— Канех се да поработя още един-два часа вкъщи. Искам главата ми да е бистра.

— Разбери, че се нуждаеш от почивка. Отпусни се и ти обещавам, че сутринта ще се чувстваш като нов човек.

Ив си помисли, че както винаги съпругът ѝ е прав. Съзнанието ѝ беше препълнено с информация, която ѝ се струваше напълно безполезна. Днес беше извършено четвърто подред убийство, а тя все още нямаше представа кой може да бъде престъпникът. Може би ако поспи няколко часа, ще се почувства по-добре. И все пак заразсъждава на глас:

— Убиецът на Уайнбърг е действал бързо и умно. Забил е ножа в сърцето на жертвата си. Чиста работа, не е като да прережеш гърлото на някого и дрехите ти да бъдат изцапани с кръв.

Рурк измърмори нещо и започна да масажира вратните ѝ жили. Знаеше, че това ѝ помага да преодолее стреса.

— Действал е светкавично, защото ние бяхме по петите на Уайнбърг. Мисля си, че щом банкерът се канеше да изплюе камъчето, и други ще го сторят. Непременно трябва да се добера до списък на членовете на „братството“. Все ще намеря някакъв начин. — Отпи от виното си и попита: — За какво разговаряхте с Фийни?

— За почивката му в Мексико. Престани да се тревожиш.

— Добре. — Облегна се на седалката и притвори клепачи. Стори ѝ се, че е останала така само няколко секунди. Ала когато отново отвори очи, вече спираха пред къщата. — Май бях заспала.

— Подремна около пет минути.

— Нали не си ми сложил нещо във виното?

— Не. Следващата част от нашата програма е да вземеш гореща вана.

— Не мисля, че... — започна Ив, но щом влязоха във фойето, идеята ѝ се стори привлекателна.

Десет минути по-късно, докато ваната се пълнеше с гореща вода, тя си помисли, че както винаги съпругът ѝ знае точно какво ѝ е необходимо. Ала когато го видя да се съблича, въпросително повдигна вежди.

— Какво правиш?

— Реших да използвам ваната заедно с теб.

— Добре. Тъкмо ще ми разкажеш как си спасил Изида.

— Х-м. — Рурк се отпусна във водата с лице към Ив. — Не отговарям за постъпките си в миналия си живот. — Подаде ѝ чаша вино, която беше налял предварително. — А ти как мислиш?

— Не съм много веща по този въпрос. Чувала съм, че човек или повтаря грешките от предишния си живот, или се поучава от тях, ала не знам кое е вярно. — Тя вдигна високо чашата, потопи се под водата, след секунда подаде глава и доволно въздъхна. — Мислиш ли, че е Изида сте били любовници?

Рурк се престори на замислен и уж случайно докосна бедрото ѝ, сетне отговори:

— Надявам се, че съм бил неин любовник, особено ако външният ѝ вид е бил същият.

Ив кисело се усмихна.

— Известна ми е слабостта ти към високи жени, притежаващи екзотична красота. — Тя вдигна рамене и отпи от виното си. — Повечето твои познати смятат, че си допуснал голяма грешка като си се оженил за мен.

— Откъде знаеш?

Младата жена пресуши чашата си, остави я върху шкафчето до ваната и промълви:

— Не съм сляпа, нито глуха. Знаем какво говорят за мен богатите ти и надменни делови партньори. Сигурно си мислят, че кукувица ти е изпила ума и са прави. Не съм висока, екзотична красавица.

— Не. Но си най-прекрасното същество, което познавам. Чудя се как не съм те забелязал по-рано.

Ив се почувства нелепо поласкана. Както винаги погледът му я накара да се изчерви. Сведе очи и прошепна:

— Не съм те молила да ми правиш комплименти.

— Учудва ме и фактът, че се интересуваш от мнението на моите делови партньори.

— Изобщо не ми пука за тях! — сопна се Ив и усети, че е попаднала в капан. — Просто изказах на глас наблюденията си. Струва ми се, че виното ми поразвърза езика.

— Изненада ме неприятно, Ив — заяви Рурк с леден тон и тя разбра, че го е разгневила не на шега. — Не разрешавам никому да критикува вкуса ми.

— Забрави, че съм го казала. — Тя отново се гмурна под водата, ала моментално изплува, когато Рурк я прегърна през кръста. — Хей, какво правиш? Нима искаш да ме удавиш? — Примигна и забеляза сърдитото му изражение. — Слушай...

Той не ѝ позволи да се доизкаже, а жадно впи устни в нейните. Ив почувства, че ѝ се завива свят.

— Дойде моментът за третата част от програмата — прошепна Рурк, когато за миг ѝ позволи да си поеме въздух. — Ще ти покажа защо съм избрал точно теб, лейтенант. Знай, че никога не допускам грешки.

Въпреки че беше възбудена от страстната му целувка, тя се намръщи.

— Не се дръж толкова арогантно. Номерата ти не минават пред мен. Не исках да те засегна, просто виното ме накара да говоря глупости.

— Не ще ти позволя да се оправдаваш с виното, когато те накарам да крещиш. — Той докосна най-чувствителното място между краката ѝ.

— Няма да крещя — заяви тя, но след миг отметна глава и изстена. — Не мога да дишам, когато правиш така.

— Тогава не дишай. — Повдигна я, докато гърдите ѝ се показаха над водата, после ухапа зърното ѝ, докато продължаваше да я гали между бедрата. — Ще те имам на всяка цена.

— Не обичам да съм пасивна... — Понечи да го прегърне, ала в този миг усети такава наслада, че тялото ѝ се разтърси и тя отпусна ръце.

— Този път ще бъде както искам аз. — Внезапно Рурк осъзна, че изгаря от страст, че иска да обладае тази жена, която беше готова да му се отдаде.

— Как го правиш? — прошепна Ив.

Напуши го смях, въпреки че вече едва сдържаше желанието си. Безмълвно се изправи, грабна я в прегръдките си и я изнесе от ваната.

— Искам те в леглото — промълви. — Искам да почувствам как тялото ти вибрира, когато те докосна. — Положи я върху постелята и зацелува шията ѝ. — Искам да усетя вкуса ти.

Ив беше като замаяна, нищо не можеше да я смути. Нямахте сили да се съпротивлява, когато отново усети пръстите му между бедрата си. Потръпна, понечи да го прегърне, ала той се плъзна надолу и Ив чувства горещия му език. Не можеше да се контролира, тялото ѝ беше като здраво стиснат юмрук, готов да нанесе удар. Насладата я заля като гореща вълна и тя дори не разбра, че крещи.

Рурк знаеше, че тя изцяло е подчинена на властта му, че може да прави с нея каквото си пожелае. Кръвта неудържимо пулсираше в слепоочията му, тялото му беше покрито с пот, ала езикът и пръстите му не преставаха да подлудяват Ив.

Внезапно чувства, че едва сдържа желанието си. Легна между краката ѝ, а тя ги обви около него, прегърна го и го притисна към вибриращото си тяло. Рурк повдигна бедрата ѝ и проникна в нея. Целуна гърдата ѝ и усети лудото туптене на сърцето ѝ. А когато Ив отново изпита върховното удоволствие, той се въздържа и прошепна:

— Погледни ме. — Тласна още по-силно и видя как тялото ѝ се загърчи, което подсили възбудата му. — Погледни ме, Ив. — Прекара ръце по тялото ѝ, без да спира ритмичните си тласъци. Задъха се и чувства, че губи контрол.

Ив отвори помътнелите си от страст очи.

— Ти си единствената жена, която обичам — промълви той. — Единствената. — Отново целуна влажните ѝ жадни устни и позволи на страстта да го завладее.

За първи път Рурк бе заспал преди нея. Ив лежеше в мрака, вслушваше се в дишането му и се притискаше към топлото му тяло. Помилва го по челото и прошепна:

— Обичам те. Луда съм по теб. — Въздъхна, отпусна се в леглото и затвори очи.

Рурк се усмихна.

Никога не заспиваше пръв.

ДВАНАЙСЕТА ГЛАВА

В разкошния си кабинет, намиращ се в небостъргач в центъра на града Рурк се подготвяше за последното съвещание за сутринта. Първоначалният му план беше да замине за Ротердам, но накрая беше решил да проведе срещата холограмно, за да остане близо до Ив.

Седеше на председателското място до огромната маса и с насмешка си мислеше, че изображението му „седи“ на същата маса отвъд океана. От лявата му страна се беше настанила секретарката му, която му подаваше документи за подпис. От другата му страна седеше преводач, готов да се намеси, ако възникне проблем с компютърната програма, извършваща симултанен превод.

Останалите места около масата бяха заети от членовете на директорския съвет на компанията „Скан еър“ или по-точно — от изображенията им. Изминалата година се беше оказала успешна за предприятията на Рурк, но не и за „Скан еър“. Той правеше услуга на собственика, като купуваше западащата му компания.

Намръщените лица на директорите подсказваха, че те не са му особено благодарни.

Рурк знаеше, че трябва да извърши драстични промени в „Скан еър“, което означаваше да закрие няколко директорски места, а останалите на тази длъжност щяха да бъдат с ограничени възможности и с по-ниски заплати. Вече беше избрал неколцина мъже и жени, които се бяха съгласили да се преместят в Ротердам и да вдигнат на крака въздухоплавателната компания.

Докато механичният глас в слушалките му превеждаше условията на договора, Рурк наблюдаваше лицата и жестовете на хората от „Скан еър“. От време на време се консултираше с преводача за допълнителни клаузи.

Всяка фраза, дори всяка дума от договора предварително му бяха известни. Нямаше никакво намерение да плати исканата сума. Имаше пълно основание, тъй като при проучването беше открил

допълнителни финансови затруднения на компанията, които директорите се бяха опитали да скрият.

Не ги обвиняваше. На тяхно място би постъпил по същия начин. Ала неговите специалисти винаги правеха най-подробни проучвания и откриваха всички слабости.

Подписа се на всички копия, постави датата и подаде документите на секретарката си да ги подпише като свидетел. После тя изпрати договорите по лазерен факс. След секунди те бяха подписани от собственика на „Скан Еър“.

— Сключихме добра сделка, господин Вандерли — учтиво се обърна към него Рурк, щом получи обратно документите. — Разбрах, че се пенсионирате. Желая ви всичко най-хубаво.

Вандерли намръщено кимна и произнесе кратка реч. Холограмите изчезнаха.

Рурк се облегна на стола и каза на секретарката си:

— Хората невинаги са благодарни, когато получават огромни суми, нали, Каро?

— Прав сте, сър. — Секретарката беше ефективна жена с побеляла, грижливо фризирана коса. Носеше елегантен костюм и когато стана, късата ѝ пола откри красивите ѝ крака. — Ще бъдат още по-недоволни, когато само след година „Скан Еър“ ще бъде печеливша компания.

— Не след година, а след десет месеца — поправи я той и се обърна към преводача: — Благодаря, Петров. Както винаги беше безупречен.

— За мен беше удоволствие, сър. — Петров беше дроид, създаден в една от компаниите на Рурк. Беше слаб мъж, облечен в елегантен тъмен костюм. Създателите му го бяха „надарили“ с привлекателно лице, което не се набиваше на очи. Изглеждаше на средна възраст, с цел да вдъхва по-голямо доверие. Неколцина дроиди от неговата партия работеха в Обединените нации.

Рурк отново заговори на секретарката си:

— Насрочи следващото съвещание за след час. Трябва да уредя един личен въпрос.

— Напомням ви, че в един ще обядвате с шефовете на „Скай Уейз“, за да обсъдите присъединяването на „Скан Еър“ и рекламната кампания.

— Тук ли ще обядваме или навън.

— Тук, сър, в официалната зала. Още миналата седмица вие одобрихте менюто. — Тя се усмихна. — Навярно сте предчувствал, че ще купите компанията.

— Да, сега си спомних. Ще бъда там навреме. — Премина по коридора и влезе в частния си кабинет. Преди да се приближи до бюрото, грижливо заключи вратата, въпреки че не беше необходимо. Каро никога не си позволяваше да влиза тук без специална покана. Все пак се налагаше да бъде особено предпазлив, тъй като се канеше да извърши нещо незаконно. Предпочиташе да използва домашния си компютър, ала нямаше излишно време. Ив също нямаше време за губене.

Седна пред компютъра и включи специалния уред, за да не бъде засечен от службата по охрана. Наказанието за незаконно проникване в полицейския компютър беше доста строго.

— Компютър, искам списък на членовете на нюйоркския клон на Църквата на Сатаната, ръководен от Селина Крос.

Работи... Информацията е поверителна съгласно закона за свобода на вероизповеданията. Исканите сведения не могат да бъдат доставени.

Рурк се усмихна. Обичаше предизвикателствата.

— Добре, приятел, ще видим дали няма да размислиш. — Свали сакото си, запретна ръкави и се залови за работа.

Ив неспокойно крачеше из кабинета на доктор Майра. Макар че помещението беше проектирано и обзаведено така, че да действа успокояващо, тя никога не можеше да се отпусне напълно, винаги беше смятала Майра за изключително способен психиатър, а напоследък беше започнала да ѝ се доверява, доколкото беше възможно. И все пак се чувстваше напрегната.

Майра знаеше за нея повече, отколкото всеки друг. Познаваше я по-добре, отколкото младата жена познаваше себе си. Навярно затова Ив не успяваше да се отпусне, когато бяха заедно.

Напомни си, че не е дошла тук по личен въпрос, а да търси помощ при издирването на убиец.

Майра влезе в кабинета и топло се усмихна. Ив си каза, че психиатърката винаги изглежда толкова... свършена. Вместо обичайния костюм днес носеше елегантна бежова рокля и едноредно палто. Тъмнобежовите ѝ обувки бяха с тънки като пирони токчета. Ив се запита как е възможно една жена доброволно да се обрече на подобно мъчение.

Майра спонтанно ѝ подаде ръце — жест, който смути младата жена и едновременно ѝ достави удоволствие.

— Радвам се, че отново си във форма, Ив. Коляното вече не те боли, нали?

— Коляното ли? — Ив смаяно я изгледа, сетне разбра, че Майра говори за контузията, която беше получила, докато се опитваше да обезвреди някакъв терорист. — О, не ме боли. Лекарите свършиха добра работа. Дори бях забравила за нараняването.

— Страничен ефект от твоята професия. — Майра се настани на едно от дълбоките кресла. — Същото се получава и при раждането на дете.

— Не разбирам за какво говориш.

— За способността да забравиш душевната и физическата травма и отново да направиш онова, което ти е причинило болка. Винаги съм твърдяла, че жените стават добри полицаи и лекарки именно поради това им качество. Заповядай, седни. Предлагам да изпием по чаша чай и да ми кажеш с какво мога да ти помогна.

— Първо искам да ти благодаря, че ме прие, въпреки натоварения график. — Ив седна, но като на тръни. Кой знае защо винаги, когато попаднеш в този кабинет, изпитваше желание да се изповяда пред доктор Майра. — Необходима ми е помощта ти във връзка със случая, по който работя сега. За съжаление не мога да ти съобщя много подробности; така е наредил командирът.

— Ясно. — Майра програмира автоготвача да приготви чай. — Кажи ми каквото можеш.

— Става въпрос за осемнайсетгодишно момиче, много умно и много чувствително.

— Младежите на тази възраст са жадни за нови открития. — Майра взе чашките от фин китайски порцелан, от които се вдигаше ароматна пара, и подаде едната на посетителката.

Ив отпи от чая, въпреки че не го харесваше и продължи:

— Девойката има голямо семейство — баба и дядо, братовчеди. Въпреки че родителите ѝ са разведени, тя никога не е била самотна.

Психиатърката кимна и си каза, че за разлика от непознатото момиче, Ив през целия си живот е била съвсем самотна.

— Интересувала се е от древни религии и култури, изучавала ги е в университета. През последната година се била увлякла от окултните науки.

— Разбирам. Това също е типично за младите хора. Често изучават различни религии, за да открият в какво вярват. Окултизмът е обгърнат с мистика и предоставя неограничени възможности, поради което е изключително привлекателен.

— Момичето се е забъркало със сатанистите.

— Забъркало ли се е или само е проявявало интерес?

Ив озадачено се намръщи. Беше очаквала Майра да се изненада или да изрази неодобрението си, ала тя преспокойно отпиваше от чая си и дори леко се усмихваше.

— Според мен не е била безучастна наблюдателка.

— Била ли е приета чрез специален ритуал?

— Какъв е той?

— Всяка секта прилага един и същ ритуал с малки изменения. Посвещаването включва изчаквателен период и полагане на клетва, както и поставяне на отличителен знак върху или близо до половите органи. Посветеният бива приет в братството със специална церемония. Присъстващите заобикалят „олтара“, който в повечето случаи е жена, легнала върху нещо като подиум, и падат на колене, докато призовават принцовете на ада. Символите на сатанистите са пламък, дим, камбанен звън и пръст от гроб, за предпочитане от гроб на невръстно дете. След това на членовете на братството поднасят вода или вино, смесено с урина, а върховният жрец или жрица белязват с церемониален нож новоприетия член.

— Ножът се нарича „атаме“.

— Точно така. — Майра кимна, сякаш беше доволна от отговора на умната си ученичка. — Накрая, въпреки че е забранено, принасят в жертва козичка. В някои случаи кръвта на животното се смесва с вино и се пие. След жертвоприношението присъстващите се отдават на сексуални забавления, жената олтар може да бъде обладана от всички. Това се смята едновременно за задължение и за удоволствие.

— Говориш така, сякаш си била там.

— Веднъж ми позволиха да наблюдавам подобна церемония. Бях изумена.

— Само не ми казвай, че вярваш в тези глупости. — Ив отмести чашата си и смаяно изгледа Майра. — Да призоваваш силите на злото — ама че щуротия!

Психоложката повдигна вежда и промълви:

— Вярвам в съществуването и на доброто, и на злото, Ив. С теб прекалено често се сблъскваме и с двете, следователно нямаме право да ги отричаме.

„Хората извършват злини — помисли си Ив. — Зло в човешки облик.“ А на глас изрече:

— Все пак не мога да приема, че има хора, които се прекланят пред Сатаната.

— Онези, които посвещават живота си и душите си на тази вяра, са привлечени от независимостта ѝ, от факта, че сатанизмът е апотеоз на себелюбието. Други са го избрали, тъй като вярват, че ще получат властта, към която се стремят. Мнозина са привлечени от секса.

„Мислех, че ще правим само секс.“ Това бяха думите на Уайнбърг малко преди да го убият.

Майра продължи:

— Разбирам и оправдавам интереса на въпросната млада жена. Сатанизмът е възникнал преди векове и подобно на много езически религии, предхожда християнството. Може би се питаш защо не е потънал в забвение и защо през някои епохи дори е процъфтявал? Защото е забулен в тайни, а тържествените и мистериозни ритуали са придружени със секс. Момичето, произхождащо от консервативно семейство, е било на възраст, когато младите са склонни да се бунтуват срещу статуквото.

— Девојката ми съобщи, че е участвала в церемония, подобна на онази, която току-що ми описа. Точно тогава беше започнала да осъзнава, че е била изнасилена. Била е девствена и навярно са я упоили.

— Разбирам. Чувала съм, че има секти, които не се подчиняват на законите. Някои са много опасни.

— Младата жена започнала да страда от временна загуба на паметта и се превърнала във вярна робиня на двама представители на

братството. Отчуждила се от семейството си и напуснала университета. Осъзнала се едва когато присъствала на ритуалното убийство на дете.

— Жертвоприношения с хора са извършвани векове наред и се боя, че този отвратителен акт продължава да се извършва и в наше време. — Доктор Майра отпи от чая си. — Твърде вероятно е момичето да е било превърнато в наркоманка от тези хора. Дрогата предизвиква временна загуба на паметта. Доколкото разбирам, убийството е потресло младата жена и я е накарало да се откаже от сектата и от ритуалите.

— Била е изплашена до смърт. Не се е доверила на семейството си, нито се е обадила в полицията. Избягала и отишла при една магьосница.

— Навярно тя се е занимавала с уика — бяла магия.

Ив стисна устни, сетне обясни:

— Момичето започнало да изповядва коренно различна религия, да пали бели свещи вместо черни. Живеело в непрекъснат страх. Когато се запознах с девойката, тя ми каза, че един от членовете на братството можел да се превръща в гарван.

— Превъплъщаване в различни животни и птици — замислено промълви Майра и стана да програмира още една чаша чай. — Интересно.

— Беше убедена, че ще я убият. Твърдеше, че са отнели живота на неин близък, макар засега да поддържа версията, че е починал от естествена смърт. Сигурна съм, че са я подложили на тормоз, че са открили как да злоупотребят със заблудата и със страховете ѝ. Предполагам, че отчасти душевните ѝ терзания са били предизвикани от чувството ѝ за вина и от срама.

— Възможно е да си права. Емоциите оказват силно въздействие върху интелекта.

— Питам се обаче доколко силно е това въздействие. Възможно ли е да предизвика халюцинации? И то толкова реални, че да накарат девойката да побегне и да бъде премазана от кола?

— Значи е мъртва. Съжалявам. Сигурна ли си, че е била изплашена от въображаем образ?

— Ще ти издам една тайна. Бях там, когато я блъсна колата. Улицата беше празна, с изключение на някаква черна котка.

— Котката е традиционен символ. При вида ѝ момичето сигурно е обезумяло от страх. Дори някой нарочно да е пуснал животното с цел да изплаши момичето, едва ли ще можеш да го обвиниш в убийство.

— Хората от сектата са въздействали на съзнанието ѝ, тъпкали са я с наркотици, може би са я подлагали на хипноза. Подлагали са я на психически тормоз чрез заплашителни обаждания по видеотелефона. Накрая са я довели до пълно умопомрачение и тя е попаднала под колата, тъй като не е била на себе си. Това е убийство и ще направя всичко възможно извършителите да бъдат наказани.

— Страхувам се, че няма да ти бъде лесно, особено ако се стигне до съд. Хората предпочитат да се преструват, че сатанизмът не съществува.

— Не се страхувам от трудностите. Членовете на тази секта са опасни манияци. Убедена съм, че само за две седмици са убили четирима души.

— Четирима ли? — Майра се замисли. — Разбирам. Сигурно имаш предвид и мъртвеца, който беше захвърлен пред дома ти. Медиите не съобщиха никакви подробности. Мислиш ли, че и той е жертва на същите хора?

— Да. Бил е член на сектата, а гърлото му е било прерязано с ритуален нож. Оръжието беше забодено в слабините му, имаше и бележка, уличаваща сатанистите. Жертвата беше привързана към обърнат пентаграм.

— Бих казала, че убийството не е извършено от привърженици на уика. Нетипично е за тях и е против убежденията им.

— Хората непрекъснато вършат неща, които са против убежденията им — нетърпеливо я прекъсна Ив. — Но аз вече подозирам член или членове на сатанистката секта. Снощи още един човек беше убит с атаме. След няколко часа това ще бъде съобщено от всички медии. Случи се, докато се опитвах да заловя този човек. За съжаление не го настигнах навреме.

— Убили са го бързо, без ритуал, така ли? И то точно когато го е преследвал полицай. — Майра поклати глава. — Отчаяна и едновременно предизвикателна постъпка. Ако е дело на същите хора, бих казала, че стават все по-самоуверени.

— Или че започва да им харесва да убиват. Искам да разбера какво е слабото място на човека, който ръководи сектата. Всъщност

това е жена, отдавнашна познайница на полицията. В досието ѝ се споменава, че се е занимавала с проституция и с търговия на наркотици. Бисексуална е. Притежава клуб, живее охолно. Любовникът ѝ е някакъв мускулест тип, който ѝ лиже подметките. Въпросната дама обича да се фука със способностите си — добави Ив, като си спомни фокуса с огъня. — Твърди, че е ясновидка. Притежава избухлив характер, раздразнителна е.

— Предполагам, че е и горделива. Казваш, че е начело на сектата, което означава, че е свикнала да командва и че не приема неподчинението и неуважението. Действително ли е ясновидка?

— Господи, Майра, сериозно ли говориш?

Психиатърката въздъхна.

— Скъпа Ив, медиумите действително съществуват. Доказано е от множество изследвания.

— Да, да. — Ив махна с ръка. — Запознах се с проучванията, извършени от института „Килджински“. Изследвали са жена, упражняваща бяла магия. Учените твърдят, че била надарена със свръхестествени способности.

— Но ти не им вярваш, нали?

— Вярваш ли в кристални кълба и в гледане на ръка? За бога, Майра, та ти си учен.

— Точно затова съм убедена, че учените не тъпчат на едно място. Възгледите им се променят, след като научават все повече за вселената и нейните обитатели. Мнозина прочути учени вярват, че всички хора по рождение притежават шесто чувство. Някои го развиват, други го потискат. Повечето хора го запазват до известна степен. Наричаме го инстинкт, предчувствие, интуиция. Самата ти понякога се уповаваш на шестото си чувство.

— Грещиш. Разчитам единствено на веществените доказателства и на фактите.

— Не отричай, че понякога се ръководиш от интуицията си. Същото се отнася и за Рурк. — Тя се усмихна, когато Ив свъси вежди. — Прекалено млад е, за да постигне такъв невероятен успех, което означава, че се доверява на инстинкта си. Шестото чувство му подсказва какво да предприеме в даден момент. Магията, ако използваме по-романтичен термин, действително съществува.

— Нима искаш да ме убедиш, че вярваш в четене на мисли и в омагьосване?

— Ще ти кажа какво мислиш в момента. — Психиатърката се усмихна и отмести празната си чаша. — Мислиш си, че доктор Майра дрънка врели-некипели.

Ив колебливо се усмихна.

— Близо си до истината.

— Позволи ми да ти обясня още нещо, защото смятам, че ще ти бъде от полза. Бялата и черната магия съществуват още от най-ранните дни на човечеството. Властта, могъществото имат две страни — добра и лоша. Въпреки че сме постигнали чудеса в областта на науката и технологиите, все още не можем да унищожим злото, без да навредим на доброто. Властта, както и вярванията трябва да се поддържат, затова са въведени церемониите и ритуалите. Те ни носят утеха в трудни мигове, нуждаем се от тяхната тайнственост.

— Нямам нищо против церемониите и ритуалите, стига да не излизат извън рамките на закона.

— Но законите също се променят, за да бъдат в крак с действителността.

— Убийството си е убийство, независимо дали е извършено с копие или с лазерно оръжие. — Очите ѝ бяха потъмнели и напрегнати. — Или пък чрез дим и огледала. Ще открия виновника и най-великият магьосник на света не може да ми попречи.

— Така е. — Сърцето на Майра се сви от странно предчувствие. — Ти си силна жена, Ив, и не се боиш да влезеш в двубой със силите на злото. — Скръсти ръце и добави: — Ще се опитам да ти помогна с подробни описания на сатанизма и на уика.

— Благодаря. Точно това ми е необходимо. Можеш ли да опишеш типичните последователи на двете течения в магьосничеството?

— Невъзможно е да се говори за типични последователи. Все едно да кажем, че католиците и поклонниците на будизма са съвършено различни хора. Все пак ще се постарая да те осведомя какъв тип личности проявяват интерес към окултизма. Преди малко спомена, че девойката избягала при някаква последователка на уика. Тя заподозряна ли е?

— Имам основание да я подозирам. Отмъщението е мотив за извършване на много от убийствата. Някой е забил ритуален нож в слабините на младия сатанист, което предполага отмъщение. Но доколкото познавам тази жена, по-вероятно би било да прокълне враговете си.

— Прегледай ноктите и косата на мъртъвците. Ако над жертвите тегне проклятие, ноктите и косите им ще бъдат подрязани.

— Така ли? Ще те послушам. — Ив стана. — Благодаря за помощта.

— Утре ще ти изпратя необходимата информация.

— Чудесно. — Тя тръгна към вратата, спря и се обърна. — Учудвам се, че знаеш толкова много подробности. Да не би психиатрите да изучават принципите на магьосничеството?

— Имам причина да се занимавам по-обстойно с тази материя. — Майра леко се усмихна. — Дъщеря ми е последователка на уика.

Ив зяпна от изумление. Питаше се какво да каже. След няколко секунди смотоледи:

— Ясно. — Пъхна ръце в джобовете си и попита: — В Ню Йорк ли живее?

— Не, в Ню Орлиънс. Твърди, че там се чувства по-свободна. Може би ще ме помислиш за предубедена, ала съм сигурна, че ще бъдеш възхитена от принципите на уика.

— Сигурно. Утре вечер ще присъствам на събрание на уикани.

— Искам да чуя мнението ти за тях. Ако не мога да отговоря на някои твои въпроси, сигурна съм, че дъщеря ми с удоволствие ще го стори.

— Непременно ще ти се обадя. — Ив излезе от кабинета и тежко въздъхна. Докато вървеше към асансьора, си помисли: „Дъщерята на Майра е магьосница. Ама че майтап“.

Подкара колата обратно към управлението. Възнамеряваше да вземе Пийбоди и заедно да огледат къщата на Уайнбърг. Подозираше, че педантичният banker положително има списък на членовете на братството и на жилищата, където са извършвани церемониите.

„Метачите“ вече бяха извършили задължителния обиск и не бяха открили нищо подозрително. Ала Ив тайно се надяваше, че ще намери

улика, която колегите ѝ са пропуснали.

Влезе в общата зала и без да спира, нареди на Пийбоди:

— След петнайсет минути те чакам пред колата. Искам да проверя съобщенията по секретаря и да се обадя на няколко души.

— Слушам. Лейтенант, искам да...

— Не сега! — рязко отвърна Ив и в бързината не забеляза, че сътрудничката ѝ загрижено смръщи чело.

Ако беше видяла гримасата ѝ, щеше да бъде подготвена за „изненадата“, която я очакваше в кабинета ѝ.

— Здравей, Фийни. — Тя свали якето си и го захвърли на стола.

— Сигурно си решил да заминеш за Мексико. Свържи се с Рурк, за да уточните подробностите. Предполагам, че ще го намериш в...

Думите замряха на устните ѝ, когато ирландецът стана и затвори вратата. Тя втренчено го изгледа и разбра, че е научил истината.

— През цялото време си ме лъгала! — Гласът му трепереше не само от обида, но и от гняв. Очите му бяха студени, безмилостни. — Измами ме, а аз ти повярвах като глупак. Разследвала си Франк зад гърба ми. За теб няма нищо свято, готова си да очерниш дори един мъртвец.

Ив знаеше, че няма смисъл да отрича, нито да го разпитва как е разбрал. Предварително знаеше, че Фийни ще научи за нейното предателство. Сведе поглед и промърмори:

— Франк беше заподозрян от службата по вътрешна безопасност. Уитни ме помоли да докажа невинността на нашия колега, което и направих.

— Я не ме баламосвай! Репутацията на Франк беше безупречна.

— Знам. Бях...

— Все пак си се съгласила да го разследваш, и то зад гърба ми.

— Така ми наредиха.

— Нямах ли капчица срам? Забрави ли кой те обучи? Навярно още щеше да бъдеш редови полицаи, ако не те бях назначил в отдела. А ти ми заби нож в гърба! — Пристъпи към нея и тя забеляза, че ръцете му са стиснати в юмруци. В този момент би предпочела да я удари, вместо да я обсипва с упреци. — Подозирала си, че Алис е убита, но не си го споделила с мен. Забрави ли, че съм ѝ кръстник? Помисли ли, че ще искам да узная, ако някакъв мръсник я е погубил?

Не само че ме отстрани от разследването, ами ме гледаше в очите и ме лъжеше.

Сърцето ѝ сякаш се беше превърнало в буца лед. Тя едва промълви:

— Да.

— Подозирала си, че са я дрогирали, изнасилвали, че са я убили, но не си го споделила с мен.

Ив разбра, че се е добрал до информацията в компютъра ѝ. Файловете бяха закодирани, ала това не е представлявало проблем за него. Навярно беше заподозрял нещо нередно снощи, след убийството на Уайнбърг.

— Дори да не изпълнявах заповедите на командира, пак нямаше да ти се доверя — заяви тя с престорено равнодушен глас. — Реших, че няма да бъдеш безпристрастен, щом става въпрос за човек, близък на твоето семейство.

— По дяволите, само не ми говори за семейство, след като никога не си го имала!

Младата жена потръпна и отново си каза, че би предпочела да я удари.

— Казваш, че си се подчинявала на заповеди — продължи той с горчивина, която сякаш я попари. — Хубаво оправдание си измислила. Подигра се с мен, все едно, че съм някакво начинаещо ченге. „Почини си, Фийни. Предоставям ти страхотна вила в Мексико.“ — Лицето му се разкриви от подигравателна гримаса. — Хубав номер, нали? Искаше да се отървеш от мен, защото не можеш да ме използваш.

— За бога, Фийни...

— Заедно с теб сме минали през какви ли не перипетии — горчиво изрече той и гърлото ѝ се сви от мъка. — Доверявах ти се безрезервно. Бих поверил живота си в ръцете ти. Ала едва сега осъзнах жестоката истина. Ти си добро ченге, Далас, но си безсърдечна. Върви по дяволите! — Фийни излезе от кабинета, без да си направи труда да затвори вратата. Ив не се опита да го спре. Знаеше, че няма смисъл, защото я беше хванал в лъжа. Най-много я беше засегнала думата „безсърдечна“.

— Лейтенант! — Пийбоди се втурна през отворената врата. — Искях да ви предупредя...

Ив ѝ направи знак да замълчи и се обърна с гръб, опитвайки да се овладее. Гърлото ѝ все още беше свито, още усещаше миризмата на евтиния одеколон, който съпругата на Фийни непрекъснато му купуваше. Пое си дълбоко въздух и каза на сътрудничката си:

— Ще направим оглед на къщата на Уайнбърг. Вземи необходимите принадлежности.

Пийбоди понечи да каже нещо, но реши, че моментът не е подходящ, затова изрече само „Слушам“.

Ив се обърна. Лицето ѝ беше безизразно.

— Да вървим.

ТРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато се прибра вкъщи, беше в отвратително настроение. В продължение на три часа с Пийбоди бяха претърсили основно жилището на банкера и бяха проверили записите на разговорите му.

В гардеробите откриха две дузини почти еднакви тъмни костюми, обувки, които бяха така добре излъскани, че намръщаното лице на Ив се отразяваше в огледалната им повърхност, а в чекмеджетата на шкафовете намериха колекция от музикални дискове. Успяха да отворят сейфа, където имаше само две хиляди долара, още десет в кредитни жетони и много видеокасети с порнографски филми, които подсказваха какви наклонности е имал банкерът. Не откриха улика, която би им помогнала да узнаят самоличността на убиеца.

В бележника на покойния бяха записани само имена и дати, не се споменаваха подробности за служебните и личните му срещи. Както би могло да се очаква от човек с неговата професия, Уайнбърг прилежно беше нанасял всички приходи и разходи. Преглеждайки записките, Ив установи, че през последните две години два пъти месечно банкерът е теглил големи суми от сметката си. Разходите бяха вписани в графата „лични разходи“, ала тя подозираше, че парите са отишли в джоба на Селина. От записките ставаше ясно, че в дните, през които Уайнбърг е имал срещи в късните часове, съвпадат с датите на изтегляне на сумите. Но това съвсем не доказваше връзката му със сектата на Селина Крос. Името на въпросната дама изобщо не се споменаваше.

Уайнбърг беше разведен, без деца и беше живял сам.

Ив разпита съседите, които ѝ съобщиха, че банкерът не бил особено общителен и рядко канел гости. Всички твърдяха, че не са обърнали внимание на хората, които са го посещавали и че не могат да ги опишат.

Безрезултатният обиск я изнерви, чувстваше се безпомощна. Не се съмняваше, че Уайнбърг е членувал в сектата на Крос и че е платил скъпо не само в буквалния, но и в преносния смисъл за привилегията

да бъде един от братството. Ала не можеше да го докаже, още повече, че умът ѝ беше на друго място. Непрекъснато виждаше гневното лице на Фийни, чуваше горчивите му думи и се сърдеше на себе си.

Съзнаваше, че не само е скрила истината от стария си приятел, а го е предала.

Беше постъпила като отличен полицай, но не и като приятел. При тази мисъл болката в слепоочията ѝ запулсира още по-силно. Беше се колебала и накрая бе предпочела дълга пред приятелството.

Спомни си как Фийни я беше нарекъл безсърдечна и затвори очи. Знаеше, че е прав.

Щом влезе във фоайето, котаракът тихо се приближи до нея и за малко не я спъна. Ив продължи към стълбата, като ругаеше под носа си. Съмърсет се появи безшумно като призрак и едва чуто изрече:

— Рурк се опитваше да се свърже с вас.

— Така ли? Бях доста заета. — Тя пропъди Галахад, който се умилкваше около нея. — Вкъщи ли е съпругът ми?

— Още не се е прибрал. Потърсете го в службата.

— Ще разговарям с него по-късно. — Изгаряше от желание да изпие чаша алкохол, който да замъгли съзнанието ѝ. Осъзнавайки, че това е признак на слабост, тя се запъти към стълбата, обърна се и подхвърли на икономата: — Ако някой ме потърси, казвай, че ме няма. Ясно ли е?

— Разбира се — надменно заяви икономът.

Когато тя изчезна от погледа му, Съмърсет вдигна котарака и го погали — жест, който никога не би си позволил, ако го наблюдаваха, сетне промълви:

— Лейтенант Далас е много тъжна. Мисля, че трябва да се обадим на господаря.

Галахад довольно замърка. Взаимната им привързаност беше тяхната малка тайна, която би смаяла Ив.

Ала тя ги беше забравила. Изтича нагоре по стълбата, премина през залата с плувния басейн и през зимната градина и влезе в гимнастическия салон. Знаеше, че физическото натоварване временно ще я накара да забрави чувствата, бушуващи в душата ѝ.

Преоблече се в черно трико и програмира уреда за най-сложните упражнения. Стисна зъби и се подчини на компютърния глас.

По челото ѝ беше избила пот, когато се прехвърли на самоходната пътека и се „заизкачва“ по безкрайната стълба. Но противно на очакванията ѝ, умората не притъпи душевната ѝ болка. Хрумна ѝ стих от някаква отдавна забравена песен: „Бягай, бягай, но от себе си не ще се скриеш“.

Сърцето ѝ биеше лудо, трикото ѝ беше мокро от пот, ала нервите ѝ още бяха изопнати. Тя сложи меките предпазни ръкавици и реши да изпробва новия спаринг дроид, който бе последното изобретение на електронната компания на Рурк. Дроидът беше висок метър и осемдесет, тежеше деветдесет килограма, мускулатурата му беше добре развита. Ив сложи ръце на кръста си, огледа го от глава до пети и реши, че ще ѝ бъде достоен противник. Набра необходимия код, дочу тихо бръмчене, след което роботът отвори кафявите си очи и учтиво попита:

— Желаете ли да се състезавате с мен?

— Да, приятелче.

— Владеея бокс, карате, таекуондо, кунгфу, улична борба. Програмиран съм и за самозащита. Можете да избирате степента на съприкосновение.

— Ръкопашен бой — отсече Ив и отстъпи назад. — Пълно съприкосновение.

— Желаете ли почивка между отделни рундове?

— Не, по дяволите. Ще се бием, докато единият се предаде, приятелю. — Тя сви дланите си в юмруци.

— Прието. — От дроида отново се разнесе тихо жужене, докато се самопрограмираше. — По-тежък съм от вас с около трийсет и пет килограма. Програмиран съм да давам известно предимство...

Ив стовари юмрука си в челюстта му и главата му рязко се отметна.

— А това е моето предимство. Давай, приятелче.

— Както желаете. — Дроидът също се приведе и закръжи около нея. — Не ви попитах дали желаете озвучаване на програмата. Заяждания, обиди... — Той политна назад, когато младата жена го ритна в корема. — Предлагаме и комплименти, както и викове от болка.

— Ще се бием ли, или ще дрънкаме? Хайде, нападай.

Дроидът реагира толкова светкавично и с такава сила, че Ив за малко не падна. Рязко се обърна и му нанесе нов силен удар. Той блокира следващия ѝ замах, сетне обви ръка около шията ѝ. Ив разтвори крака за по-голяма опора, хвана го за лакътя и го преметна през рамото си. Дроидът мигновено скочи на крака и тя дори не опита да го притисне към пода.

Нанесе ѝ удар с юмрук в слънчевия сплит, а Ив се задъха и беше пронизана от нетърпима болка. Без да губи нито секунда се приведе, засили се и с глава го улучи в корема, сетне с все сила стъпи върху крака му.

Когато след десет минути Рурк влезе в гимнастическата зала, видя как любимата му съпруга прелита във въздуха и се стоварва върху тепиха. Той повдигна вежда, облегна се на вратата и се приготви да наблюдава схватката.

Дроидът връхлетя върху Ив преди да се е изправила, затова тя сграбчи глезена му и започнала го извива. Пред очите ѝ сякаш беше паднала завеса, вече не осъзнаваше какво прави. Дишаше на пресекулки, в устата си усещаше металическия вкус на кръв.

Нахвърли се върху противника си неумолима като торнадо. Всеки удар, който нанасяше или ѝ нанасяха, я изпълваше с ледена, примитивна ярост. Очите ѝ помътняха, юмруците ѝ безмилостно се стоварваха върху главата на дроида.

Рурк се намръщи и пристъпи към нея. Ив дишаше задавено, сякаш всеки миг щеше да се разридае, но не преставаше да атакува. Когато дроидът залитна и падна на колене, тя се приготви да му нанесе последния фатален удар.

— Прекъсни програмата — нареди Рурк и сграбчи съпругата си, преди да е успяла да ритне наведената глава на работа. — Ще го повредиш — каза ѝ кротко. — Не е проектиран за смъртни схватки.

Младата жена се приведе с длани върху коленете си, за да си поеме въздух. Съзнанието ѝ беше изпълнено с червеникавата мъгла на яростта и трябваше да я изчака да се разсее. След миг промълви:

— Извинявай. Изглежда съм се поувлякла. — Погледна към дроида, който стоеше на колене, с отворена уста и с лице, безизразно като на кукла. — Ще помоля да го поправят.

— Не се притеснявай за него. — Понечи да я обърне към себе си, но тя се изтръгна от ръцете му и прекоси залата, за да вземе хавлиена

кърпа. — Май ти се е искало да натупаш някого.

— Точно така.

— Ако искаш, аз съм следващият кандидат — пошегува се Рурк, но когато Ив се обърна към него, усмивката му помръкна. Лицето ѝ вече не беше гневно, а печално. — Какво се е случило, скъпа?

— Нищо. Имах тежък ден. — Тя захвърли кърпата и взе от хладилника бутилка минерална вода. — Ударих на камък в дома на Уайнбърг. „Метачите“ не откриха нищо и в гаража. Всъщност не се бях и надявала. С Пийбоди се опитахме да се доберем до информация за Крос и за Олбан Великолепния. Консултирах се и с доктор Майра. Ще ти кажа нещо, от което ще паднеш — дъщеря ѝ е поклонничка на уика.

Рурк си помисли, че очите ѝ са печални не поради преумората от натоварения ден. Познаваше я прекалено добре, затова повтори въпроса си:

— Хайде, кажи какво се е случило.

— Това не е ли достатъчно? Първо, установих, че доктор Майра не ще бъде безпристрастен консултант, след като дъщеря ѝ е магьосница. Второ, Пийбоди взе, че се разболя. Ушите ѝ са толкова запушени, че се налага да ѝ повтарям всичко, за да го разбере. — Внезапно усети, че говори прекалено бързо. Думите изскачаха от устата ѝ и сякаш не можеше да ги спре. — Само това ми липсваше — сътрудничка, която непрекъснато киха и кашля. Отгоре на всичко онези чакали — репортерите — надушиха за случилото се с Уайнбърг, а някой им е подшушнал, че и ти си бил на местопрестъплението. Вече не мога да използвам видеотелефона си заради тях. А пък Фийни е открил, че искам да го отстраня от разследването.

„Ето какво било“ — помисли си Рурк, а на глас изрече:

— Разсърди ли ти се?

— Да. И с пълно право! — Тя повиши глас и потърси избавление в гнева, за да прикрие огорчението си. — Измамих доверието му. Излъгах го най-безочливо.

— Нима имаше друг избор?

— Винаги има избор! — сопна се тя и запрати в стената полупразната бутилка, която отскочи и водата се изплиска. — Винаги има избор. Знаех чувствата на Фийни към Франк и към Алис, но го отстраних. Подчиних се на заповеди, не на гласа на сърцето си. —

Усети как болката в душата ѝ се надига и как всеки момент ще изригне като вулкан. Опита се да я потисне и продължи: — Беше прав за всичко, което ми наговори. Можеше тайно да отида при него и...

— Нима Фийни те е обучавал да нарушаваш служебния правилник?

— На него дължа успеха си — разпалено заяви Ив. — Трябваше да споделя подозренията си.

— Не. — Рурк пристъпи до нея и сложи ръце на раменете ѝ. — Не биваше.

— Грещиш! — извика тя. — Трябваше! Бог ми е свидетел, че горчиво се разкайвам, задето не му се доверих. — Риданията я задавиха. — Господи, какво ще правя сега?

Рурк нежно я прегърна. Съпругата му плачеше много рядко, затова пък когато ѝ се случваше, почти изпадаше в истерия.

— След време ще разбере, че не е прав. Той е ченге, Ив. Сигурен съм, че донякъде осъзнава истината, но му трябва малко време, за да се примири.

— Лъжеш се. — Ив сграбчи ризата му. — Да беше видял погледа му... Загубих най-верния си приятел, Рурк. Кълна се, че бих предпочела да ме изхвърлят от полицията.

Той изчака, докато риданията ѝ най-сетне стихнаха. Люлееше я в прегръдките си и наблюдаваше как тя свива и разпуска юмруците си. През целия си живот се бе старала да потиска чувствата си, ето защо редките ѝ изблици го плашеха със силата си.

— По дяволите! — Младата жена тежко въздъхна. Главата ѝ беше замаяна, гърлото я болеше. — Мразя да цивря. И без това не ми помага.

— Грещиш. — Той я погали по главата, сетне повдигна брадичката ѝ. — Сега обаче трябва да се нахраниш и да поспиш, за да направиш необходимото.

— И какво е то?

— Да заловиш убиеца. Щом приключиш разследването, ще забравиш всичките си тревоги.

— Точно така. — Тя докосна пламналите си страни. — Най-важното е да заловя убиеца. Това ми е работата.

— Не, това е правосъдие. Съгласна ли си?

Ив го погледна. Очите ѝ бяха зачервени и подути от плач. Помълча, сетне прошепна:
— Вече не съм сигурна.

Тя заяви, че не е гладна и Рурк не я принуди да вечеря. В живота му беше имало много мъчителни мигове и той знаеше, че невинаги храната помага. Хрумна му да накара Ив да вземе приспивателно, но се отказа, като си представи реакцията ѝ. За щастие тя заяви, че ще си легне рано. Рурк каза, че очаква важен разговор по видеотелефона. Отиде в кабинета си, включи монитора и наблюдава Ив, докато тя престана неспокойно да се мятва в леглото и най-сетне заспа. Онова, което си беше наумил, нямаше да му отнеме повече от два часа. Съпругата му едва ли щеше да се събуди и да се притесни от отсъствието му.

Никога не беше посещавал Фийни. Ирландецът живееше в непретенциозен блок с отлична охранителна система. Рурк си помисли, че жилището отговаря на темперамента на обитателя си. Не искаше да рискува да не го пуснат, затова не използва звънеца и обезвреди заключващите кодове.

Когато прекоси малкото фоайе, долови слабата миризма на препарат. Очевидно наскоро бяха прочиствали сградите от насекоми. Той одобряваше тези мерки, но се дразнеше от едва забележимата миризма, която оставаше. Помисли си, че трябва да отстрани проблема.

Та нали беше собственик на сградата.

Качи се в асансьора и му нареди да спре на третия етаж. Като излезе от кабинета забеляза, че килимът, с който беше застлан коридорът, е поизносен. Ала осветлението беше добро и всички охранителни камери работеха. Стените бяха достатъчно дебели да заглушават почти всички шумове.

Все пак иззад затворените врати се дочуваше тиха музика, внезапно избухнал смях, плач на бебе. „Това е истинският живот“ — помисли си Рурк. Позвъни на вратата на Фийни и зачака, вперил

поглед в екранчето, което заместваше някогашната шпионка. Не извърна очи дори когато дочу раздразнения глас на Фийни.

— По дяволите, какво искаш? Да не би да обикаляш бедните квартали с благотворителна цел?

— Мисля, че бедните хора не живеят в подобни сгради.

— Блокът ни изглежда като коптор в сравнение с твоя дворец.

— Ако ще обсъждаме плюсовете и минусите на жилищата ни, предлагам да ме поканиш у вас.

— Попитах те какво искаш.

— Много добре знаеш защо съм тук. — Той арогантно повдигна вежда, за да раздразни още повече ирландеца. — Нали не те е страх от мен?

Думите му имаха желанието ефект, Фийни рязко отвори вратата и войнствено застана на прага. Лицето му беше пламнало от гняв.

— Не си пъхай носа където не ти е работа! — извика той.

Рурк не помръдна от мястото си и спокойно отвърна:

— Грещиш, приятелю. Това засяга и мен. — Огледа се, сетне добави: — Но не и съседите ти.

Фийни стисна зъби и отстъпи една крачка.

— Влез. Бързо казвай какво си намислил, после веднага се разкарай. — Той затръшна вратата.

— Жена ти вкъщи ли е?

— Не, тази вечер е на някаква дамска сбирка. — Ирландецът наведе глава като бик, който се готви да нападне. — Ако си дошъл да се бием, давай! С голямо удоволствие ще смажа красивото ти лице.

— Господи, с Ив си приличате като две капки вода. — Рурк поклати глава и огледа всекидневната. Беше непретенциозно обзаведена и доста разхвърляна. По телевизията предаваха бейзболен мач, но звукът беше изключен. Един от играчите замахна с бухалката и топката полетя сред пълно мълчание. — Какъв е резултатът?

— „Янките“ водят. — Фийни за малко щеше да предложи бира на неканения гост, но в последния момент се осъзна и заядливо изрече: — Казала ти е всичко, нали?

— Не й беше забранено да ми се довери. Смяташе, че мога да й помогна.

„Можел да й помогне — с горчивина си помисли Фийни. — Потърсила е помощ от богатия си съпруг, не от човека, който я е

обучавал. Не от човека, който цели десет години работеше рамо до рамо с нея, гордееше се с постиженията ѝ и я обичаше.“

— Ти дори не познаваше Франк — промълви и притвори уморените си очи.

— Но Ив го познаваше и го уважаваше.

— С Франк бяхме не само колеги, но и приятели, почти роднини. Ив нямаше право да го разследва тайно от мен. Казах ѝ го право в очите.

— Сигурен съм. — Рурк извърна поглед от екрана на телевизора и се втренчи във Фийни. — Но знам, че онова, което си ѝ казал, разби сърцето ѝ.

— Ами, просто самолюбието ѝ е засегнато. — Ирландецът отвори хладилника и взе бутилка бира, която вече беше преполовена. Въпреки че при разговора с Ив съзнанието му беше замъглено от гнева, все пак беше забелязал съкрушеното ѝ изражение, когато се беше нахвърлил върху нея. — Ще ѝ мине. — Отпи голяма глътка бира, макар да знаеше, че няма да премахне отвратителния вкус в устата му. — Ще продължи да си върши работата. Но вече няма да съм до нея.

— Слушай, Фийни, ти действително разби сърцето ѝ. Откога я познаваш? — Гласът на Рурк стана суров и ирландецът изненадано го погледна. — Предполагам от десет, единайсет години. Колко пъти си я виждал безпомощна и объркана? Вероятно можеш да ги преброиш на пръстите на едната си ръка. Тази вечер тя не беше на себе си. — Той дълбоко си пое въздух, опитвайки да се овладее. Знаеше, че ако избухне, мисията му е обречена на провал. — Знай, че ако си искал да я смажеш, успехът ти е пълен.

— Казах ѝ само, че не съм глупак — промърмори Фийни. Започваше да се чувства виновен и за да се прикрие, гневно тресна бутилката на масата. — За мен постъпката ѝ е предателска. Ченгетата трябва да се подкрепят взаимно, да си имат доверие. Ив е разследвала Франк, а трябваше да се обърне към мен.

— Нима си я учил да постъпва така? Нима си искал да бъде недисциплинирана? Знаеш ли какво означава да изпълняваш заповеди? — продължи Рурк, без да даде възможност на Фийни да му възрази. — И да страдаш, защото знаеш, че ще наскърбиш най-верния си приятел.

— Не, не знам. — Фийни тежко въздъхна и отново изпита горчивина при мисълта, че Уитни го беше пренебрегнал. Сетне засили

звука на телевизора и се втренчи в екрана.

„Инатлив, дебелоглав ирландец“ — раздразнено си каза Рурк, но едновременно изпита съчувствие към него. Докосна го по рамото и каза:

— Никога няма да забравя, че преди време ти ми направи услуга. Когато още не бях опознал Ив, жестоко я нараних поради едно недоразумение. Тогава ти ми помогна, ето защо реших да ти върна услугата.

— Не искам нищо от теб.

— И все пак ще ти помогна. — Рурк се настани по-удобно на стола и посегна към почти празната бутилка. — Какво знаеш за бащата на Ив?

— Моля? — Ирландецът рязко извърна глава и смаяно го изгледа. — Какво общо има баща ѝ с тази история?

— Изслушай ме до край. Известно ли ти е, че до осмата ѝ годишнина той я е пребивал, измъчвал и изнасилвал?

Фийни отново се обърна към екрана и намали звука. Рурк забеляза как едно мускулче на челюстта му нервно потръпва. Знаеше, че Ив Далас е била открита на улицата. Научил беше ужасяващите подробности от досието ѝ, тъй като винаги проверяваше официалната информация за сътрудниците си. Подозираше, че момиченцето е било изнасилвано от собствения му баща, ала едва сега предположението му се потвърждаваше. Усети, че се задушаваше и здраво стисна юмруци.

— Съжалявам, не знаех. Тя никога не го е споменавала.

— Доскоро Ив изобщо не си спомняше за случилото се. Или поточно несъзнателно блокираше спомена. Още сънува кошмари, свързани с миналото ѝ.

— Защо ми разказваш всичко това?

— Предполагам, че и тя ще ти го каже, но предпочитам да чуеш истината от мен. Безпризорното момиченце успя да стане добър полицай с твоя помощ. Знаеш, че Ив е готова да жертва живота си за теб.

— Ченгетата се подкрепят взаимно. Това е неписан закон в нашата работа.

— Не говоря за служебните ви отношения. Тя те обича, въпреки че не се привързва лесно. Мисля, че не го осъзнава, пък и не умее да изразява чувствата си. Мисля, че дълбоко в душата си се страхува от

предателство и че винаги очаква съкрушителен удар. Цели десет години си й бил като баща, Фийни. Ив не заслужава да изживее повторно горчиво разочарование.

Рурк стана и си излезе, без да каже нито дума повече.

Фийни прекара длани по лицето си, машинално разроши червеникавата си коса, сетне уморено отпусна ръце в скута си.

Ив се събуди малко след шест и премигна срещу светлината, идваща от прозорците. Рурк обичаше да вижда слънцето, щом се събудеше. Тя почти никога не успяваше да спусне предпазните щори.

Чувстваше се като пребита, но реши, че е спала прекалено дълго и понечи да стане.

Без да отваря очи, Рурк протегна ръка и я притегли към себе си, като промърмори:

— Остани още малко в леглото.

— След като вече съм будна, предпочитам да се захвана за работа. Осъзнавам, че съм прекарала в леглото цели девет часа. Не мога да заспя отново.

Рурк отвори очи и забеляза, че съпругата му действително изглежда отпочинала. Прегърна я и прошепна:

— Обзалагам се, че ако извършиш разследване, ще установиш невероятен факт: в леглото могат да се вършат и други неща, освен да се спи. — Претърколи се върху нея и усмихнат добави: — Позволи ми да ти го демонстрирам.

Ив изобщо не се учуди, че тялото й мигновено реагира на думите му. Рурк проникна дълбоко в нея и видя как потъмнелите й от съня очи постепенно се избистриха.

— Вече се досетих — прошепна тя и повдигна бедрата си, понесена от неговия ритъм.

— Каква си ми умница. — Целуна я по шията, сетне промълви: — Ммм, харесва ми. Това също. — Дланите му обгърнаха гърдите й.

Ив блажено въздъхна.

— Кажи ми, когато стигнеш до някоя част от тялото ми, която не харесваш.

Притисна го към гърдите си, обви бедра около него. Беше толкова топъл, ударите на сърцето му й действаха успокояващо.

Постепенно съзнанието ѝ се замъгли от физическата наслада.

— Хайде, направи го заради мен. — Рурк игриво захапа устните ѝ, сетне докосна с езика си нейния език. — Направи го. Бавно.

— Ами... — Тя вече се задъхваше. — Щом ме молиш толкова любезно...

Удоволствието беше неопишимо, сякаш беше понесена на гребена на огромна вълна. Тя почувства, че Рурк я последва и притисна страната си до неговата.

След една-две минути прошепна:

— Това май беше нещо като бисквитка.

— Какво говориш? Не те разбирам.

— Нали казваш на децата: „Вземи си бисквитка и всичко ще ти мине. Ще се почувстваш по-добре“. — Рурк се засмя, а тя повдигна главата му и попита: — Искал си да ме накараш да се почувствам по-добре, нали?

— Дано да съм успял. „Бисквитката“ ми се отрази много добре. — Рурк се наведе и нежно я целуна. — Желаех те безумно. Винаги жадувам за тялото ти.

— Странно е, че мъжете неизменно се събуждат с плътски желания.

— Затова сме мъже. — Той се усмихна и прекара длан по гърба ѝ. — Да вземем душ. Обещавам ти още една бисквитка.

След половин час, олюлявайки се, Ив излезе изпод душа и реши да използва кабинката за изсушаване. През все още замъгленото ѝ съзнание премина мисълта, че настроенията на Рурк са непредсказуеми. Само за около час се беше проявил като любещ съпруг, страстен любовник и забавен събеседник. Коленете ѝ все още се подкосяваха и тя за миг се подпря на стената на кабинката. Рурк се появи и тя предупредително вдигна пръст.

— Не се приближавай до мен. Ако отново се опиташ да ме прегърнеш, ще те обезвредя чрез сила. Честна дума. Предстои ми много работа.

Тананикайки, той се загърна с хавлия, сетне закачливо изрече:

— Харесва ми да те любя сутрин. Събуждаш се бързо само когато ти се обади полицейският диспечер или когато те прелъстя.

— Вече съм будна. — Тя излезе от кабинката, разреса косата си с пръсти, сетне се протегна за халата си, като се стараеше да стои подалеч от съпруга си. — Хайде, върви да проучваш борсовата информация.

— Така и ще направя. Сигурно си гладна — добави на излизане. — Ще ти поръчам закуска.

Ив понечи да го спре. Чувстваше, че не може да сложи зальк в устата си. После си каза, че трябва да хапне нещо, за да издържи на напрежението през деня.

Когато влезе в спалнята, Рурк вече се обличаше, но погледът му беше прикован към монитора върху нощното шкафче; на екрана се редуваха новини и финансова информация. Ив извади от гардероба някакви панталони и промълви:

— Съжалявам, че снощи си изпуснах нервите.

Той откъсна поглед от екрана и забеляза, че Ив е обърната с гръб към него; преструваше се, че си търси подходяща риза.

— Беше разстроена и то с пълно право.

— Все пак съм ти задължена, че не ме накара да се почувствам като кръгла глупачка.

— Важното е как се чувстваш сега.

Ив сви рамене.

— Снощи доста мислих и реших, че ще си върша работата. Може би... може би ако се справя добре, Фийни няма да ме мрази толкова много.

— Той не те мрази, Ив. — Младата жена не реагира и Рурк предпочете да замълчи. Беше програмирал закуската им в скрития в ниша автоготвач. — Реших, че пържени яйца с шунка ще подобрят настроението ти тази сутрин.

— Подобна закуска може да подобри настроението на всекиго. — Принудено се усмихна и отиде да вземе храната.

Рурк включи телевизора на Канал 75.

Усмивката на Ив помръкна, докато репортерката, издокарана и гримирана дори в този ранен час, съобщаваше подробности около убийството на Уайнбърг.

— Въпреки че лейтенант Ив Далас от отдел „Убийства“ се е намирала на местопрестъплението, полицията няма солидни доказателства за самоличността на убиеца. В продължение на два дни

лейтенант Далас се натъкна на две жертви, прободени с нож. Когато я запитахме дали между убийствата съществува някаква връзка, тя отказа всякаква информация.

— Дори десетгодишно полусляпо дете щеше да види, че убийствата са свързани! — възкликна младата жена и отмести чинията си. — Сигурна съм, че онази мръсница Крос седи в дяволската си бърлога и ни се присмива.

Тя скочи от мястото си и закри из стаята. Рурк си каза, че това е добър признак. Гневът я караше да забрави самосъжалението.

— Заклевам се, че ще я пипна. Ще я накарам да си плати за смъртта на четирима души. Ако успея да докажа, че Крос има нещо общо с убийството на Уайнбърг, ще я раздразня още повече. Вероятно не ще получа разрешително за обиск на жилището ѝ, но поне ще ѝ лазя по нервите.

Рурк избърса ръцете си с бледосинята ленена салфетка и заяви:

— Може би ще успея да ти помогна.

След като не получи отговор от съпругата си, която продължаваше да крачи напред-назад и да си мърмори под носа, той се доближи до шкафа и извади от чекмеджето запечатан диск.

— Лейтенант, моля за малко внимание.

— Какво? Не виждаш ли, че размишлявам.

— Тогава няма да нарушавам концентрацията ти със списък на членовете на сектата. — Закачливо се усмихна и зачака реакцията ѝ.

— Списък на членовете ли? Как успя да се добереш до него?

Рурк наклони глава.

— Мисля, че това не те интересува.

— Точно така — побърза да заяви тя. — Само ми кажи дали Уайнбърг фигурира в него.

— Разбира се.

Ив широко се усмихна, лицето ѝ засия.

— Обичам те.

Рурк ѝ подаде диска и промълви:

— Знам, скъпа.

ЧЕТИРИНАЙСЕТА ГЛАВА

Фийни реши първо да поговори с Уитни, но не като с командир, а като с дългогодишен колега. Ето защо рано на следващата сутрин се озова пред двуетажната му къща в едно от предградията. И друг път беше идвал тук, тъй като жената на командира обичаше да устройва тържества.

Ала днес настроението му беше мрачно. Крачеше с каменно изражение по пътеката към къщата. Наблизо лаеше някакво куче и по звука Фийни позна, че това не е дроид, а истинско животно.

Вятърът навяваше сухите листа върху моравите пред къщите, които в подобни квартали се поддържаха фанатично от собствениците на домовете.

Фийни не можеше да си представи да живее в предградие и да се занимава с косене на моравата и с поливане на градината. Животът в големия град му допадаше, а когато търсеше отмора, отиваше в някой обществен парк. По дяволите, защо да не се възползва, след като тъй и тъй плаща за поддържането на парковите площи? Той неспокойно се огледа — тишината го изнервяше. Когато позвъни, самата Ана Уитни му отвори вратата. Въпреки че едва ли беше очаквала гости в този ранен час, тя беше облечена в елегантен костюм с панталон. Русата ѝ коса беше фризирана, а лекият ѝ грим беше безупречен. Щом видя госта, тя приветливо се усмихна. В очите ѝ проблесна любопитство, но като съпруга на полицай Ана знаеше, че не бива да задава излишни въпроси.

— Фийни, радвам се да те видя. Заповядай в кухнята. Джак тъкмо се канеше да пие кафе, ще му правиш компания.

— Извинявай, че идвам без предупреждение, Ана. Трябва да поговоря насаме с командира.

— Моля те, не се притеснявай. Как е Шийла? — попита го, докато вървяха по коридора към кухнята.

— Благодаря, добре е.

— Последният път, когато я видях, изглеждаше прекрасно. Новият ѝ фризьор е истински гений. Джак, имаме гости. — Щом влязоха в кухнята, тя забеляза изненадата на съпруга си и тактично побърза да го остави насаме с Фийни. — Моля да ме извините, но имам да свърша милион задачи, Фийни, предай най-сърдечните ми поздрави на Шийла.

— Непременно. — Без да откъсва поглед от лицето на командира, ирландецът изчака вратата да се затвори, сетне избухна: — Не съм го очаквал от теб, Джак!

— Служебните въпроси се обсъждат в кабинета ми, Фийни.

— Не разговарям с теб като с началник, а като с човек, с когото се познаваме от двайсет и пет години и който познаваше Франк. Защо ме отстрани от разследването? Защо нареди на Далас да ме излъже?

— Прецених, че така е по-добре, Фийни. Искрах възможно най-малко хора да знаят, че разследваме наш колега, при това вече покойник.

— И аз съм бил сред онези, които е трябвало да останат в неведение.

— Точно така. — Уитни скръсти ръце на гърдите си.

— С Франк бяхме почти роднини. Децата ни израснаха заедно, дъщеря му Алис беше моя кръщелница. С него работихме рамо до рамо цели пет години. Съпругите ни се обичат като сестри. Кой си ти, та да решаващ, че не трябва да науча за разследването?

— Аз съм твой командир — рязко изрече Уитни и отмести чашата с димящо кафе. — Отстраних те от разследването именно поради причините, които току-що изтъкна.

— Струва ми се, че решението ти вреди на работата. Много добре знаеш, че в подобни случаи не можете да се справите без хората от моя отдел. Необходима ви е била пълна информация.

— Точно в това е проблемът. В медицинския картон на Франк нямаше данни да е страдал от сърце. Липсваха каквито и да било сведения за личните му или професионални отношения с добре известна пласьорка на наркотици.

— Той никога не би се забъркал в нещо незаконно.

— Не открихме нищо — продължи Уитни. — Тогава ми хрумна, че най-близкият му приятел е компютърен гений.

Очите на Фийни се разшириха от изумление, лицето му се зачерви от ярост.

— Нима мислиш, че съм заличил информацията? Затова ли си накарал Далас да ме елиминира?

— Убеден бях, че не си го сторил, но хората от отдела по вътрешна безопасност подозираха именно теб. Ако беше на мое място, кого би избрал да извърши разследването? — попита Уитни и направи знак на Фийни да не го прекъсва. — Знаех, че няма по-съвестно ченге от лейтенант Далас; знаех още, че тя ще направи всичко възможно да снесе подозренията срещу теб и Франк. Известно ми беше, че тя има... човек, който ще й осигури достъп до необходимата информация.

Задушаван от гняв, Фийни му обърна гръб и се доближи до прозореца, откъдето се виждаше градината с великолепни есенни цветя. След няколко секунди проговори:

— Злоупотребил си с нея, Джак. Нима един командир трябва да жертва подчинените си?

— Да, понякога съм изправен пред дилема. — Уитни прокара пръсти през гъстата си прошарена коса. — Изпълнявам дълга си, макар да знам, че понякога ще страдам заради решенията си. Служителите от вътрешна безопасност ми дишаха във врата. Най-важното беше да докажа невинността на Франк и да спестя на семейството му допълнителни тревоги. Избрах Далас, защото ти си я обучавал.

— Да — прошепна ирландецът и сърцето му се сви от мъка.

— Каж ми честно как би постъпил на мое място? Служител на полицията бил видян да купува дрога от пласър, който е под наблюдение. Същият полицай внезапно умира и аутопсията показва, че е вземал наркотици. Шестото чувство ти подсказва, че колегата ти е невинен. Сърцето ти говори същото, спомняш си как заедно с покойния сте кръстосвали улиците на Ню Йорк като начинаещи полицаи. Ала служителите от отдела по безопасност не вярват в предчувствия и догадки, а във факти. Е, как би постъпил на мое място?

Фийни, който не беше мигнал цяла нощ и си бе задавал същия въпрос, безпомощно поклати глава.

— Нямам представа. Знам само, че за нищо на света не бих заел твоя пост.

— Вярвам ти, иначе щях да те помисля за умопобъркан. — Изражението на Уитни се поразведри. — Далас работи едва от седмица по случая и още първия ден доказа невинността ти. Благодарение на събраната от нея информация успях да приспя подозренията на момчетата от отдела по безопасност. Вбесени са, че Франк е започнал собствено разследване, но за щастие престанаха да ме подлагат на натиск.

— Слава богу. — Фийни пхна ръце в джобовете си и се обърна с лице към Уитни. — Далас е отлично ченге, Джак. Съжалявам, че така се нахвърлих върху нея.

Командирът свъси вежди.

— Сгрешил си. Трябваше да поискаш обяснение от мен. Лейтенантът само изпълнява заповедите ми.

— Приех постъпката ѝ за лична обида, почувствах се предаден от нея. — Той печално въздъхна, като си спомни мъртвешки бледото ѝ лице и безизразните ѝ очи. Познаваше това изражение — така изглеждаха хората, които са свикнали да понасят удари и не очакват нищо хубаво от живота. — Трябва да ѝ се извиня.

— Тя ми се обади малко преди да дойдеш. Съобщи ми, че днес ще работи вкъщи.

Ирландецът кимна, сетне промълви:

— Ще ми разрешиш ли да отсъствам няколко часа от службата?

— Съгласен съм.

— Искам още нещо — да участвам в разследването.

Уитни се облегна на стола и се замисли.

— Нямам право да се бъркам в работата на Далас. Тя отговаря за случая и сама подбира сътрудниците си.

— Пийбоди, моля те, обади се — каза Ив, без да откъсва поглед от монитора. Учудваше се колко хора от списъка на Рурк познава лично. Допреди година не би ѝ хрумнало, че е възможно да се движи в обществото на политици, банкери и сенатори, ала бракът ѝ изцяло бе променил живота ѝ. — Лекарите, адвокати... — промълви тя. — Господи, този сме го канили на вечеря. Ето още едно познато име. Дамата е прочута балерина. Подозирам, че е била любовница на Рурк.

— Обажда се Надин — обяви Пийбоди, питайки се дали лейтенантът говори на себе си или иска да сподели с нея пикантната информация. Изкашля се, кихна и уточни с прегракнал глас: — Надин Фарст.

— Идеално. — Ив за всеки случай изключи монитора и се обърна към видеотелефона. — Е, Надин, какво ново ще ми кажеш? Каква новина ще ми събщиш?

— „Новината“ си ти, Далас. Двама мъртъвци в един ден. Май става опасно за всички, които те познават.

— Доколкото виждам, ти си жива и здрава.

— Поне засега. Слушай, предлагам ти сделка. Разполагам със сведения, които положително ще те заинтересуват.

— Какви са условията ти?

— Предаване на живо от дома ти. Ще го излъчим по обяд, а ти ще информираш обществеността за хода на разследването на двете убийства.

— Няма да стане. Предлагам ти интервю за вечерните новини, което ще проведем в кабинета ми в управлението.

— Първият мъртвец е бил открит в дома ти. Искам да заснема мястото.

— Намериха го на тротоара. Откажи се от идеята да проникнеш в дома ми.

Надин се намръщи, макар да знаеше, че едната ѝ гримаса няма да накара Ив да промени решението си.

— Държа интервюто да бъде излъчено по обяд — настоя тя.

Ив погледна часовника си, замисли се, после отсече:

— Чакам те в кабинета ми в дванайсет без четвърт. Ако успея, ще бъда там. В противен случай...

— По дяволите, трябва ми повече време. Петнайсет минути не са достатъчни...

— Достатъчни са за репортер от твоята класа. Но прави му сметка, ако си ме измамила и сведенията ти са безполезни.

— А пък ти се постарай да не изглеждаш като вехтошарка — не ѝ остана дължна Надин. — За бога, защо поне не се подстрижеш?

Вместо отговор Ив прекъсна връзката, нервно разроши косата си и процеди:

— Господи, какво ги е прихванало всички, та непрекъснато критикуват прическата и облеклото ми...

— Мейвис ми каза, че няколко пъти ви записва час при фризьорката, но вие не се появявате — плахо се обади Пийбоди. — Леонардо е отчаян.

— Да не би да си се сприятелила с Мейвис?

— Ходих един-два пъти в клуба. — Пийбоди кихна няколко пъти и си каза, че патентованите лекарства са пълен боклук. — Стилът ѝ на пеене ми допада.

— Все не ми остава време за фризьор — намръщи се Ив. — Но преди няколко дни се подстригах сама.

— Личи си — усмихна се по-младата жена, ала като видя присвитите очи на началничката си, побърза да добави: — Новата прическа ви отива, лейтенант.

— Подмазвачка такава! — сопна се Ив и отново включи монитора. — Ако си приключила с критиките относно външността ми, може би ще благоволиш да осигуриш подробна информация за няколко лица.

— Някои имена са ми познати. — Пийбоди се загледа в монитора. — Лоуис Тривейн: прочут адвокат, чиито клиенти са най-големите звезди в шоубизнеса. Мариана Бингсли: богатата наследница, която сменя любовниците си като носни кърпи. Карло Майчини пък е доктор по медицина и собственик на верига от клиники за пластични операции, където се приемат само свръхбогати пациенти.

— Аз също ги познавам, Пийбоди. Искам подробности за личния им живот, за физическото и финансовото им състояние, дали някога са били арестувани. Интересуват ме имената на брачните им партньори и на децата им, дори на домашните им кучета. Искам да науча кога и как са се свързали със Селина и защо са решили, че си падат по Сатаната.

— Работата ще ми отнеме поне една седмица — заяви Пийбоди и печалното ѝ изражение напомни на Ив за Фийни. — Дори ако използвам компютъра на МИЦК.

Ив си замълча. Международният информационен център по криминалистика беше създаден от Фийни и ирландецът се гордееше с него.

— Ще ми се да привлече някого от компютърния отдел — замислено изрече сътрудничката ѝ. — С негова помощ ще осигуря

информацията само за два-три дни. — Тя вдигна рамене. — Откъде да започна?

— Имаме нещичко за Уайнбърг. Предлагам първоначално да проучиш него и Лобар. Сетне продължи с хората от началото на списъка, а аз ще се заема с онези в края му. Когато се „срещнем“, ще знаем всичко необходимо. Проверявай дали периодично са теглили от банката големи суми.

Присви очи и се замисли. Нито една банка нямаше право да й даде сведения за влоговете на сектата. Ала все пак съществуваше минимален шанс Селина Крос да е проявила непредпазливост и да е внесла големи суми по личната си сметка.

Това можеше лесно да се провери, но само Рурк можеше да го стори. От друга страна, внимателно трябваше да прецени дали получените сведения могат да послужат за уличаване на магьосницата.

Реши да изчака ден-два, докато разбере какви суми е прибирала в джоба си Селина Крос от членовете на братството.

Трудно щеше да убеди прокурора, че магьосницата е изнудвала щедрите дарители, но това все пак беше някаква отпавна точка.

— След като имам доказателства за връзката между Уайнбърг и Селина, вече мога да я повикам в управлението за официален разпит. Ще го насрочим за единайсет и половина.

— Не забравяйте, че Надин ще бъде в кабинета ви в дванайсет без четвърт.

— Не съм забравила. — Ив широко се усмихна. — Имам си някаква цел.

— Нима?

— Каква вина имам, ако някоя любопитна репортерка узнае, че разпитвам Селина Крос и свърже това с факта, че разследвам две убийства?

— И ако направи известни намеци в репортажа си, който ще се излъчи в най-гледаното време.

— Сигурна съм, че някои стълбове на обществото, които са привърженици на сатанизма, доста ще се изплашат. А изплашените хора стават много разговорливи.

— Моите уважения за плана ви.

— Запази си хвалбите, докато се убедим, че сме на прав път. Използвай този компютър. Аз ще работя на някой от компютрите на

Рурк. — Точно когато поиска разпечатка на списъка, вдигна поглед и видя кой стои на прага. Веднага нареди на компютъра да се изключи и се подготви за новите нападки на Фийни.

Ирландецът, чиито очи бяха зачервени от безсъние, се обърна към Пийбоди:

— Искам да поговоря насаме с Далас.

По-младата жена стана и въпросително погледна началничката си.

— Почини си, Пийбоди. Ако искаш, приготви си кафе.

— Слушам. — Преди да излезе, тя усети напрежението между двамата.

Ив остана безмълвна. Ирландецът забеляза, че е леко приведена, но не да се отбранява, а да понесе следващия удар. Изражението ѝ беше невъзмутимо, ала ръката ѝ трепереше. За миг Фийни впери поглед в тази нежна ръка и се засрами, че е довел любимата си ученичка до нервна криза. После смутено избърбори:

— Вашият... хм... Съмърсет ми каза да се кача направо при теб.

— В помещението беше топло, но той не свали палтото си, а пъхна ръце в джобовете му. — Дойдох да ти кажа, че вчера не бях прав. Не биваше да се нахвърлям върху теб. Трябваше да се досетя, че изпълняваш заповедите на командира.

Видя как устните ѝ потрепнаха, сякаш се канеше да му отговори. После здраво ги стисна и не каза нищо. Хрумна му, че прилича на пребито куче.

„Ти сломи сърцето ѝ.“

„Баща ѝ я пребивал, измъчвал и системно я изнасилвал.“

„В продължение на десет години ти ѝ беше като баща.“

Не можеше да забрави думите на Рурк и се чувстваше още по-виновен.

— Наговорих ти какви ли не врели-некипели. — Той извади ръце от джобовете си и уморено потърка лицето си. — Извинявай, Далас.

— Искам да знам дали действително ме обвиняваш и ме мислиш за предателка? — извика тя, не успявайки да се овладее. Вдигна ръка, обърна се и се втренчи през прозореца.

— Искаше ми се да си изкарам яда върху теб. Бях вбесен. — Приблужи се до нея и продължи: — Поведението ми беше непростимо. — Докосна я по рамото и като опарен отдръпна ръката си,

когато младата жена потръпна. Пое си дълбоко въздух и повтори: — Поведението ми беше непростимо. Имаш право да страниш от мен. Допуснах грешка и сега ще плащам за нея.

— Знам, че никога повече не ще ми се доверяваш. — Ив засрамено избърса с opakото на дланта си сълзата, която се стичаше по страната ѝ.

— Говориш глупости, Далас. В целия свят няма човек, на когото да имам по-голямо доверие. Знаеш ли, че не бих се извинил на жена ми, дори ако допрат оръжие до слепоочието ми? А ето че на теб поднасям най-искреното си извинение. — Нетърпеливо я хвана за ръката и я обърна с лице към себе си. Тя се вцепени. В очите ѝ блестяха едва сдържани сълзи. — За бога, Далас, само не плачи. Сърцето ми се къса, като те гледам. — Повдигна брадичката си и извика: — Хайде, удари ме! Няма да те издам, че си нанесла побой на по-висш офицер.

— Не искам.

— По дяволите, изпълнявай заповедите на началството.

По устните ѝ заигра едва забележима усмивка. Фийни изглеждаше толкова смешен, когато се ядосаше и в кротките му очи проблясваха гневни пламъчета.

— Съгласна съм да те ударя, но след като се избъръснеш. Страхувам се, че четината ти ще смъкне кожата на пръстите ми.

Ирландецът почувства как тежкото бреме се смъква от плещите му, но заядливо промърмори:

— Станала си мекушава. Навярно е от разкоша, който ти е осигурил онзи богат негодник.

— Снощи буквално съсипах от бой един от най-скъпите спаринг дроиди — последно изобретение на компанията на Рурк.

— Сериозно ли говориш? — Кой знае защо Фийни се чувства горд от постъпката ѝ.

— Съвсем. Представях си, че се бия с теб.

Той се усмихна, извади от джоба си пакетче със захаросани бадеми и го поднесе към нея, сетне заяви:

— Детективите от компютърния отдел не използват юмруците си, а умовете си.

— Но ти ме научи да използвам и двете.

— Както и да се подчиняваш на заповеди — добави Фийни и впери поглед в лицето ѝ. — Щях да се срамувам, че си моя ученичка, ако не беше го сторила. Постъпи правилно, Далас, помогна на Франк. И на мен. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи и той възкликна с треперещ глас: — Недей! Да не си посмяла да се разплачеш. Заповядвам ти да престанеш!

Младата жена избърса носа си с опакото на дланта си.

— Виж, не плача.

Ирландецът изчака за миг, докато се убеди, че тя няма да избухне в ридания и да постави в неловко положение не само него, но и себе си. Когато очите ѝ се проясниха, кимна с облекчение и одобрително заяви:

— Така те искам. — Посочи към чантата си и добави: — Ще ме вземеш ли в екипа си?

Младата жена понечи да му отговори, но замълча.

— Разговарях с Уитни — обясни Фийни, а вътрешно почувства удовлетворение — беше я обучил прекрасно. — Направо му свих сармите.

— Така ли? — Ив повдигна вежда. — Съжалявам, че не съм присъствала — гледката не е била за изпускане.

— Лошото е, че като си изкарах яда върху него, разбрах, че е прав. Избрал е най-доброто ченге за тази деликатна задача. Известно ми е какви усилия си положила да отстраниш момчетата от отдела по безопасност и да снемеш подозренията от Франк и от мен. И че се стараеш да откриеш кой е убил нашия колега и внучката му Алис. — Замълча, задавен от скръб, сетне продължи: — Искам да ти помогна, Далас. Ще бъда честен с теб — трябва да участвам в разследването, за да отмъстя за близките ми хора. Уитни каза, че ти избираш сътрудниците си.

Ив усети как напрежението я напуска. Трябваше да му прости в името на старото им приятелство.

— Да се залавяме за работа — промълви тя.

Ив беше толкова доволна от идеята си официално да призове Селина Крос в полицейското управление, че беше пропуснала важна подробност, която ѝ достави голямо удоволствие. Оказа се, че адвокат

на магьосницата е самият Лоуис Тривейн. Тя влезе в помещението за разпит, закодира вратата и сияйно се усмихна на Селина и нейния защитник.

— Госпожице Крос, радвам се, че се отзовахте на повикването ми. Добър ден, господин Тривейн.

— Здравей, Ив.

— Наричайте ме лейтенант Далас — заяви тя и усмивката ѝ помръкна. — Не се намираме на прием.

— Нима се познавате? — Селина Крос прониза с ледения си поглед адвоката.

— Вашият защитник и съпругът ми са се срещали, тъй като се движат в едно и също общество. Самата аз познавам мнозина адвокати, госпожице Крос, ала това не пречи нито на мен, нито на тях съвместно да изпълняваме задълженията си. — Включи записващото устройство, съобщи на Селина правата ѝ, сетне се настани до масата и се обърна към магьосницата:

— Използвала сте правото си на защитник.

— Разбира се. На два пъти ме подлагаш на тормоз, Далас. Предпочитам това да бъде записано в протокола.

— Аз също. — Ив се усмихна. — Познавахте ли Робърт Матиас, известен още като Лобар?

— Предпочитам да използваш само името Лобар. Той го предпочиташе.

— Въпросният Лобар сега се намира в моргата, както и Томас Уайнбърг. Познавахте ли последния?

— Мисля, че не съм имала удоволствието да се запозная с него.

— Не може да бъде. Уайнбърг е членувал във вашата секта.

Селина вирна брадичката си и нетърпеливо отблъсна Тривейн, който се наведе да ѝ прошепне нещо.

— Нима очакваш да знам имената на всички членове на братството, Далас? Та ние сме... — Тя разпери ръце и добави: — Ние сме стотици.

— Може би това ще опресни паметта ви. — Ив отвори някаква папка, извади една фотография и я подаде на Крос, като си помисли, че снимките на мъртъвци винаги са ужасяващи.

Селина разгледа фотографията, сетне леко се усмихна.

— Не съм сигурна, че познавам този човек. По традиция ние провеждаме сбирките си на тъмно.

— А пък аз съм сигурна. Двамата с Лобар са принадлежали към вашата секта, и двамата са били убити с нож, който използвате при ритуалите ви.

— Този нож се нарича „атаме“ — спокойно уточни магьосницата. — Ние не сме единствената религия, която го използва при церемониите си. Убедена съм, че след подобно насилие върху членовете на нашето братство полицията трябва да ни защитава, вместо да ни обвинява. Очевидно някой е решен да ни злепостави или да си разчисти сметките с нас.

— Хм, а пък аз си мислех, че сте недосегаеми. Нима вашият Господар не защитава привържениците си?

— Иронията ти издава твоето невежество.

— А пък ти си най-интелигентната, след като си правила секс с осемнайсетгодишен престъпник. — Ив не издържа и започна да ѝ говори на „ти“, въпреки че заради протокола спазваше официалното обращение. — Правила ли си го и с Уайнбърг?

— Вече обясних, че името му ми е непознато. Но ако този човек е член на нашето братство, вероятно съм имала полов контакт с него...

— Селина! — рязко я прекъсна Тривейн. — Подвеждате клиентката ми, лейтенант. Тя заяви, че не е сигурна дали е познавала жертвата.

— И двамата сте познавали Уайнбърг. Той беше „невестулка“, което на полицейски жаргон означава доносник. — Ив стана и се приближи до Селина. — Сигурно доста си се разтревожила, като си разбрала, че съм разговаряла с него. Питала си се какво ми е казал. Затова ли заповяда да го убият? Навярно си накарала някой да го проследи. — Изглежда изпод око Тривейн и добави: — Може би пускаш шпиони след всеки свой последовател.

— Всичко, което ми е необходимо, виждам в дима.

— Да, остава само да ти повярвам. Уайнбърг рискува много, като дойде на поклонението. Защо ли е искал да види мъртвата Алис? Може би защото е бил в дома ти в нощта, когато девойката е била упоена и изнасилена. Позволи ли му да прави секс с нея?

— Алис беше член на братството и дойде при нас съвсем доброволно.

— Тя беше дете, объркано дете. Обичаш да примамваш млади хора, нали? Те са далеч по-интересни от надути пуяци като Уайнбърг. Харесваш гъвкавите им, мускулести тела, харесва ти да влияеш върху неоформеното им съзнание. Господа като Уайнбърг и тук присъстващия велик адвокат са ти необходими, защото парите им ти осигуряват живот сред разкош. А девойки като Алис са толкова нежни, толкова съблазнителни.

Селина лукаво я изгледа изпод гъстите си тъмни мигли, сетне промълви:

— Действително беше съблазнителна. Отдаваше се и се наслаждаваше на плътската любов. Изобщо не съм я примамвала, Далас. Тя сама дойде при мен.

— А сега е мъртва. За кратко време загинаха трима души. Членовете на сектата ти май започват да се изнервят. — Ив ехидно се усмихна на адвоката. — На тяхно място аз също бих се страхувала.

— Историята познава много мъченици, Далас. Векове наред хора са били убивани заради религиозните им убеждения. Ала вярата винаги е успявала да възтържествува. Рано или късно ние също ще победим враговете ни.

Ив извади нова фотография и я подхвърли на масата с думите:

— За този младеж вече няма надежда.

Обезобразеното тяло на Лобар беше осветено от силните прожектори, които полицаите използваша на местопрестъплението. Огромната рана на шията му зееше като уста на крещящ човек.

Ив наблюдаваше Тривейн и видя как той смаяно премигна, сетне лицето му се изкриви от ужас. Пребледня като мъртвец и задиша на пресекулки.

— Той никога няма да тържествува, нали, Селина?

— Лобар загина в името на вярата си и никога няма да бъде забравен.

— Имаш ли в дома си атаме?

— Разбира се, притежавам няколко ритуални ножове.

— Като този ли? — Ив извади нова фотография, на която в едър план беше заснето оръжието, забито в слабините на Лобар. Острието беше покрито със засъхнала кръв.

— Притежавам няколко ножове — повтори магьосницата. — Естествено, някои са подобни на този. Но точно това оръжие не ми е

познато.

— В кръвта на младежа бяха открити халюциногени. Знам, че използвате опиати по време на ритуалите.

— Да, но повечето са на билкова основа, а синтетичните са напълно безобидни.

— Не всички наркотици, открити в кръвта на Лобар, са разрешени от закона.

— Не отговарям за постъпките на други хора.

— Били сте заедно в нощта, когато е бил убит. Какво беше пил?

— Вино, което е традиционно при извършване на ритуал. Ако е взел нещо друго, то го е сторил тайно от мен.

— Осъждана си за търговия с наркотици.

— Да. Смятам, че съм платила дълга си към тъй нареченото общество. Нямах никакви улики срещу мен, лейтенант.

— Имам трима убити, които са принадлежали към сектата ти. Сигурна съм, че са виновна за гибелта им, както и за смъртта на моя колега Франк. Кръгът около теб постепенно се затваря, Селина.

— Не си пъхай носа в моите работи.

— Какво, ако го сторя?

— Знаеш ли що е нетърпима болка, Далас? — Селина беше снишила глас и почти шепнеше. — Познаваш ли болката, която изгаря стомаха ти като киселина? Би дала всичко на света за миг да престане, но тя не спира. Превръща се в агония, напомняща удоволствие. Накрая болката става толкова нетърпима, че ако в ръката ти попадне нож сама би разпорила корема си, за да се избавиш от нея.

— Нима? — попита с леден тон Ив. — Сигурна ли си?

— Ще ти причиня тази болка.

Ив се усмихна, но очите ѝ останаха сериозни.

— Приемам думите ти като заплаха, отправена към полицаи. Което означава, че ще прекараш известно време в ареста, докато господин адвокатът те освободи под гаранция.

— Мръсница такава! — Селина скочи на крака. Беше вбесена, че така лесно е попаднала в клопка. — Нямах право да ме задържиш.

— Имам и ще го упражня. Селина Крос, арестувам ви по обвинение, че заплашвате да нанесете телесна повреда на полицейски служител.

Магьосницата реагира мигновено, ала Ив имаше отлични рефлексии. Успя да блокира първия ѝ удар, сетне Селина впи дългите си нокти в гърлото ѝ. Ив долови миризмата на собствената си кръв и изпита неопишуемо удоволствие, когато заби лакътя си в брадичката на Крос.

Черните очи на магьосницата се изцъклиха.

— Прибавям още едно обвинение: оказване на съпротива при арест. През следващите два часа ще имаш доста работа, господин адвокат.

Ала Тривейн дори не помръдна. Седеше неподвижно и се взираше в снимките на мъртвеца. Фийни се появи, последван от полицаи. Ив нареди на униформения:

— Арестувайте тази жена. Обвинена е в заплашване на полицейски служител и в оказване на съпротива. — Изправи Селина на крака и я предаде на униформения. Магьосницата залитна, сетне погледът ѝ се проясни и тя втренчи в Ив изпълнените си с омраза очи. Заговори едва чуто и монотонно, сякаш припяваше. Докато полицаят я извеждаше, Селина обърна глава и продължи да наблюдава Ив. Младата жена докосна шията си и потръпна, когато видя окървавените си пръсти.

— Разбра ли какво бърбореше? — попита тя Фийни.

Ирландецът ѝ подаде носната си кърпа, сетне отвърна:

— Стори ми се, че говори на развален латински. Почти съм сигурен, защото като малък съм изучавал този език. Майка ми мечтаеше да ме направи свещеник.

— Прослушай записа и виж дали ще разбереш нещо. Може би ще успеем да ѝ лепнем още едно обвинение... По дяволите, здравата ме е издраскала. — Внезапно се досети, че не е изключила записващото устройство и добави: — Разпитът е приключен. — Обозначи часа и датата, сетне се обърна към адвоката: — Тривейн, искаш ли да поговорим?

— Моля? — сепна се той, преглътна и поклати глава. — Ще се срещна с клиентката си веднага щом издадете заповедите за арест. Сигурен съм, че обвиненията срещу нея ще отпаднат.

Ив заяви:

— Не бъди толкова сигурен. Погледни, Лоуис. — Приблужи се до него и му показа окървавените си пръсти. — Може би ти ще бъдеш

следващата жертва.

— Ще отида при клиентката си — повтори адвокатът и побърза да излезе. Ив забеляза, че все още беше блед като платно.

— Тази жена е напълно откачена — заяви Фийни.

— Не ми казваш нищо ново.

— Мрази те в червата — добави ирландецът и се почувства щастлив, че отново работят заедно. — Предполагам, че и това ти е известно. Ненапрасно ти направи магия.

— Какво?

— Прокле те. Нали ще ми кажеш, ако те заболи стомахът... Шегата настрана, Ив, но ми се струва, че започваш да й действаш на нервите.

— Едва ли ще я пречупя скоро. Адвокатът е много по-лесен. Предлагам денонощно да го следим. Не искам да го убият, преди да ни е казал всичко, което знае. Направи ми впечатление как гледаше снимката на Лобар. Отначало беше потресен, сетне позна кой е мъртвецът. Не бива да го изпуснем. — Тя погледна часовника си и възкликна: — Приключихме точно на време за моето интервю с Надин.

— Погрижи се за раната на шията ти. Изглежда доста дълбока.

— По-късно — заяви тя и забърза към канцеларията си. Знаеше, че зоркият поглед на репортерката няма да пропусне дълбоките драскотини на шията ѝ. Всъщност камерата щеше да покаже нараняванията ѝ на милиони зрители из цялата страна.

— Дявол го взел, какво се е случило с теб? — смаяно попита Надин, престана нервна да крачи из тясното помещение и многозначително показва часовника си.

— По време на разпита възникна малък проблем.

— Добре, че все пак се появи, Далас. Има само две минути до включването. Не остана време да се измиеш.

— Няма значение.

— Включи светлините — обърна се Надин към операторката, извади пудриера и докато поправяше грима си, промълви: — По всичко личи, че те е нападнала жена. Подобни дълбоки бразди остават след одраскване с дълги нокти.

— Права си. — Ив притисна към раната кърпичката, която вече беше изцапана от кръв. — Ако някой проявява любопитство, може да надникне в ареста и да научи интересни подробности.

Очите на репортерката засияха.

— Положително ще се намери любопитен журналист. По дяволите, нали ти казах да направиш нещо с косата си!

— Подстригах се сама.

— Нямах това предвид. Старт след трийсет секунди. Готова ли си, Сюзан?

Операторката утвърдително вдигна палец и заяви:

— Кръвта придава драматизъм. Зрителите ще бъдат заинтригувани.

— Радвам се. — Ив се настани на стола и кръстоса крака. — Не разполагам с много време, Надин. Освен това още не си ми съобщила твоите сведения.

— Тъй като излъчването започва след секунди, затова ще ти задам една гатанка. Познай кой човек, занимаващ се с бяла магия, е син на масовия убиец Дейвид Бейнс Конрой, който излежава доживотна присъда при строг режим на затворническа станция „Омега“?

— Кой е...

— Пет секунди до старта. — Надин доволно се усмихна, защото беше привлякла вниманието на Ив. — Четири, три...

В последната секунда си придаде сериозно изражение и се втренчи в камерата.

— Добър ден. Аз съм Надин Фарст. Включваме се на живо от централното полицейско управление, откъдето ще ви предадем интервю с лейтенант Ив Далас от отдел „Убийства“...

Ив беше подготвена за въпросите ѝ. Познаваше прекалено добре стила на репортерката и съвсем не беше объркана от шокиращата информация, която Надин ѝ беше поднесла секунди преди включването. Отговаряше кратко на въпросите и знаеше, че благодарение на нея рейтингът на Канал 75 и на Фарст се повишава с всяка изминала секунда.

— Веществените доказателства ни карат да вярваме, че между двете убийства има някаква връзка. Използвани са различни оръжия, но от един и същи вид.

— Опишете ги, моля.

— Невъзможно е. Не бива да издавам служебни тайни.

— Научихме, че убийствата са извършени с ножове.

— Използвани са били остри инструменти. Нямам право да навлизам в подробности, за да не затрудня разследването.

— Да поговорим за втората жертва. Вярно ли е, че сте преследвала този човек и че е бил убит едва ли не пред очите ви?

Ив очакваше подобен въпрос и беше измислила как да извлече полза от него.

— Томас Уайнбърг ми беше намекнал, че ще ми даде информация, която ще улесни разследването.

— Каква информация?

„Хвана се“ — помисли си Ив, но не издаде радостта си.

— Нямам право да ви я съобщя. Ще ви кажа само, че докато разговаряхме, господин Уайнбърг стана много неспокоен и внезапно побягна, а аз хукнах след него.

— И само след няколко минути е бил убит, така ли?

— Да.

Изнервена от гласа на режисьора в слушалките, който ѝ съобщи, че времето ѝ изтича. Надин побърза да приключи интервюто. Отпрати операторката, облегна се на стола, кръстоса елегантните си крака и лукаво се усмихна на Ив, когато забеляза нетърпението ѝ. Сетне реши да задоволи любопитството ѝ.

— И така Чарлс Форт официално е приел фамилията на майка си дванайсет години, след като баща му е бил осъден за ритуално убийство на петима души. Говори се, че жертвите му са били многобройни, но вината му не е била доказана. Трупите не са били открити.

— Историята на Конрой ми е известна. Не знаех, че е имал дете.

— Благодарение на специалния закон това е останало в тайна. Не са искали да забъркват семейството. Съпругата се развела с Бейнс няколко години преди да го заловят. Напуснала го заедно с шестнайсетгодишния им син. След пет години бащата бил уличен в престъпленията. Източникът ми твърди, че синът не е пропуснал нито едно съдебно заседание.

Ив си спомни за дребния, невзрачен човечец, с когото се бе запознала на поклонението пред ковчегата на Алис. Никога не би си

помислила, че е син на чудовище. Дали престъпните наклонности се предаваха по генетичен път? Внезапно се досети за собствения си баща и потръпна.

— Благодаря ти, Надин. Дано информацията ни помогне при разследването.

— Имам и сведения за много от сектите в Ню Йорк. Ако се интересуваш, ще ти ги предоставя. Един последен въпрос. Доколкото видях, разпитваният се е опитал да ти пререже гърлото. Това означава ли, че вече подозираш някого?

Ив сведе поглед към ръцете си и разсеяно си помисли, че все не намира време за маникюр.

— Не мога да ти отговоря. И още нещо — в ареста е забранено да се снима с камера.

— Колко жалко. Благодаря за интервюто, Далас. Ще поддържаме връзка, нали?

— Непременно. — Ив я проследи с поглед. Беше сигурна, че репортерката ще отиде право в ареста и че името на Селина Крос ще бъде съобщено до края на обедните новини.

Хрумна ѝ, че общо взето беше свършила добра работа тази сутрин. Потръпна от болка и затърси из чекмеджетата си чантичка с материали за първа помощ.

ПЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

— Няма да успея да се отбия вкъщи. — Ив се беше свързала с Рурк, докато компютърът издирваше цялата информация за Дейвид Бейнс Конрой. — Можеш ли да ме вземеш от управлението в шест, за да отидем на сбирката на Изида.

— Съгласен съм, но ще използваме моя кола, не полицейската таратайка. — Внезапно той се намръщи и промълви: — Приблѳжи се до екрана. Сега пък какво?

— Не те разбирам. Не ми губи времето, заета съм.

— Какви са тези рани на шията ти?

— О, бях забравила за тях. — Тя докосна дълбоките драскотини. Така и не беше намерила превързочни материали. — Малко недоразумение. Аз спечелих спора.

— Не се съмнявам. Дезинфекцирай раните, лейтенант. Ще те взема в шест и половина. Ще хапнем нещо, докато пътуваме.

— Добре. Хей, почакай. Не искам да използваме лимузината.

Рурк се усмихна и повтори:

— Ще те взема в шест и половина.

— Слушай, не се шегувам. Не искам да... — Тя млъкна, когато екранът потъмня. Изруга, тежко въздъхна и отново се обърна към компютъра.

Международната компютърна мрежа разполагаше с огромно количество информация за Дейвид Бейнс Конрой, но Ив се спираше върху най-важните данни.

Разведен, с едно дете от мъжки пол на име Чарлс, родено на 22 януари 2025, настойничеството поверено на майката Елен Форт.

„Не се учудвам — помисли си Ив. — На масовите убийци не се разрешава попечителство над малолетни.“

— Искам сведения в какво е бил обвинен и какви присъди е получил — нареди тя на компютъра.

Обвинен и намерен за виновен в предумишлено убийство, при което жертвата Дорийн Хардън, двацет и три годишна, от смесена

раса, е била умъртвена по особено мъчителен начин, а после изнасилена и нарязана на парчета. Осъден е на доживотен затвор при строг режим без право на намаляване на присъдата.

Обвинен и намерен за виновен в предумишлено убийство на Ема Тангент, чернокожа, двацет и пет годишна. Жертвата е била изнасилена, след това убита и разчленена. Осъден е на доживотен затвор при строг режим без право на намаляване срока на присъдата.

Обвинен и намерен за виновен в предумишлено убийство, изнасилване и убийство по особено жесток начин. Жертвата е Лоъл Макбрайд. Осемнайсетгодишен, от бялата раса, който след това бил нарязан на парчета. Убиецът е осъден на доживотен затвор при строг режим без право на намаляване на присъдата.

Обвинен и намерен за виновен в предумишлено убийство. Изнасилване, убийство по особено мъчителен начин на Дарла Фитц, от смесена раса, двацет и три годишна. Осъден на доживотен затвор при строг режим без право на намаляване на присъдата.

Обвинен и намерен за виновен в предумишлено убийство, содомия, посмъртно изнасилване, убийство по особено мъчителен начин и разчленяване на Мартин Савой, от смесена раса, двацетгодишен. Осъден на доживотен затвор при строг режим без право на намаляване на присъдата.

В момента излежава присъдата си на затворническа станция „Омега“.

Заподозрян е в още дванайсет убийства, но не е осъден поради липса на достатъчно доказателства. Възможна е връзка със следователите, които са работили по случаите.

— Искам списък с имената им — нареди на компютъра Ив, а когато забеляза, че следователите живеят в различни краища на страната, гневно промърмори: — Обичал си да пътуваш, а, Конрой?

Серийният убиец се беше подвизавал в годините, когато тя все още бе в юношеска възраст. Ив си спомняше мъгляво телевизионни интервюта с разплакани родители, които молеха Конрой да им каже къде е погребал децата им; спомняше си как намръщени полицаи даваха изявления пред репортерите; спомняше си и самия убиец с невъзмутимо лице, върху което проблясваха жестоки черни очи.

Всички го определяха като олицетворение на злото, наричаха го Антихриста. Навярно чрез това име се опитваха да изразят същността му и да го отличат от представителите на човешкия род.

Ала все пак това чудовище е било дотолкова човек, че да му се роди син. И този син беше в списъка на заподозрените лица. Ив мислено се упрекна, че беше съсредоточила цялото си внимание върху Селина Крос.

Синът е бил привлечен от проявата на сила, а магьосничеството дава свръхестествени сили на своите последователи. Чарлс е познавал поне една от жертвите, две от които бяха убити с нож. Според досието му, Конрой доста ловко е боравел с ножа.

„Освен това е твърдял, че е оръдие в ръцете на своя бог“ — спомни си Ив. Да, ето един запис на показанията му. Тя освети сектора и поиска от компютъра да пусне звука към записа.

— Аз съм силата, която ме подкрепя. — Конрой говореше с великолепа дикция, гласът му звучеше като музика. „Също като гласа на сина му“ — помисли си тя. — Аз съм оръдие в ръцете на бога на болката и отмъщението. Всичко, което правя в негово име, е велико и не подлежи на съмнение. Страхувайте се от мен, защото съм непобедим. Аз съм въплъщение на хилядите мои последователи...

— Ти си боклук — промърмори Ив. Досети се, че Крос също бе говорила за „хиляди последователи“. Интересно дали Конрой е бил привърженик на сатанизма и дали синът проявява същите влечения. И още дали Чарлс Форт знае за престъпленията на баща си и какво мисли за тях. — Компютър искам сведения за Чарлс Форт, жител на Ню Йорк, син на Дейвид Бейнс Конрой.

Докато четеше информацията, тя замислено барабанеше с пръсти по бюрото си. Майката беше завела момчето в Ню Йорк, което означаваше, че младежът се е върнал само за да присъства на съдебния процес. Вероятно го беше сторил против волята на майка си. Напуснал колежа през втория семестър. Следвал фармация. Хм, много интересно. Получил разрешително за помощник-фармацевт, работил върху клонирането на наркотици и производството им. Пътувал много, също като симпатичния си баща. После се установил в Ню Йорк и откупил половината от „Спирит Куест“.

Ив се приведе и машинално потърка наранената си шия. Чарлс не се беше женил, нямаше деца, никога не е бил арестуван. Хрумна й

още нещо и нареди на компютъра:

— Искам данните от медицинския му картон.

Чарлс Форт, шестгодишен, счупване на ръката. На седем е претърпял леко мозъчно сътресение и е получил натъртвания в коремната област. На седемгодишна възраст е получил изгаряния от втора степен по ръцете и раменете. Същата година — мозъчно сътресение и счупена пищялка.

Списъкът продължаваше и ужасяващите факти накараха Ив да настръхне. Поиска от компютъра да изчисли каква е възможността детето да е било малтретирано. Отговорът беше „деветдесет и осем процента“.

— По дяволите, защо никой не го е забелязал?

Данните от медицинския картон показват, че в период от десет години момчето е лекувано в различни болници и в различни градове. Националната агенция за предпазване на малолетни от малтретиране не е поискала информация от съответните здравни заведения.

— Ама че идиоти! — Ив потърка челото си, опитвайки се да пропъди нетърпимото главоболие. Случилото се с Чарлс прекалено много ѝ напомняше собственото ѝ детство. Отново се обърна към компютъра: — Искам сведения дали субектът е бил подложен на психиатрично лечение и дали му е бил съставян психологически профил.

Субектът доброволно е постъпил в клиниката „Милър“ като външен пациент. Лекуващ лекар от февруари 2045 до септември 2045 доктор Ърнест Ренфру. Файловете са закодирани и до тях няма достъп. Няма друга информация.

— Добре, засега и това е достатъчно. Съхрани информацията, файл „Чарлс Форт“, препратка „Конрой“. Изключи се, когато свършиш.

Тя вдигна глава, когато Фийни застана на вратата и каза:

— Току-що освободиха Крос.

— Жалко, че хубавите неща свършват толкова бързо.

— Слушай, погрижи се за драскотините — има опасност да се инфектират.

— Добре. Имаш ли малко свободно време?

— Разбира се.

— Какво знаеш за Дейвид Бейнс Конрой?

Фийни подсвирна и приседна на ръба на бюрото ѝ.

— Хей, та това беше преди години. Доколкото си спомням, този ненормалник нарязвал жертвите си на парчета и ги държал в хладилна чанта. Непрекъснато пътувал с караваната си из страната и проповядвал.

— Проповядвал ли?

— Е, думата не е съвсем точна. Конрой се обявил за Антихрист. Бил яростен защитник на анархизма и на свободата да се отдаваш на плътски удоволствия, обещавал да отвори вратите на ада. Навярно повечето от жертвите му са хора, които е качил на автостоп. Поне три от тях са били лицензирани компаньонки. Проститутките са най-честите жертви на психопатите.

— Обявили са го за вменяем и едва тогава да го изправили пред съда.

— Да, издържал е тестовете. От правна гледна точка е бил нормален, но всъщност е бил напълно умопобъркан.

— Имал е семейство.

— Да, имаше нещо такова. — Фийни затвори очи и се опита да си припомни подробностите. — По онова време още работех в отдел „Убийства“ и нямаше полицаи, които да не се интересуват от съдбата на безмилостния психопат. Доколкото ми е известно, този тип не се е подвизавал в Ню Йорк, ала кой знае защо още си спомням съпругата му. Беше дребничка и много изнервена жена с мъртвешки бледо лице. Мисля, че го напусна още преди да се разбере за зверствата му. Конрой имаше и малък син. Спомних си нещо странно.

— Какво?

— Очите на момчето бяха черни като на баща му. Само че бяха някак... мъртви. Тогава си мислех, че рано или късно ще тръгне по стъпките на престъпния си баща. После майката и синът сякаш изчезнаха от лицето на Земята и повече никой не ги видя.

— Ще ти издам една тайна — престорено равнодушно заяви Ив. — Довечера ще видя сина на Конрой. Поканена съм да присъствам на магьосническа сбирка.

Както и очакваше, Рурк дойде да я вземе с лимузината, което раздразни Ив. Ала раздразнението ѝ се изпари, когато забеляза, че

съпругът ѝ е заредил автоготвача с ястия от италианската кухня.

Още преди да преминат по моста „Жаклин Онасис“, тя се беше нахранила до насита. Рурк понечи да ѝ налее чаша бургундско, но Ив го спря с думите, че не пие в работно време.

— Е, аз не съм на работа. — Той с наслада отпи от виното, после докосна шията ѝ. — Защо не си потърсила медицинска помощ?

— Бях заета с друго.

— Дори знам с какво. — Рурк доволно се усмихна, когато видя смаяното ѝ изражение. — Докато пътувах към полицейското управление, гледах повторение на интервюто ти. Изненадан съм, че си се оставила на Надин да те придума.

— Не ме е придумала. Сключихме сделка и аз получих своето. — Приведе се и натисна някакво копче, чрез което се задействаше преградата между тях и шофьора. — Смятам, че е по-добре да ти разкажа всичко, преди да се появим на магьосническото сборище.

Описа разкритията на Надин и заключи:

— Сега подозренията падат не само върху Селина, а и върху Чарлс.

— Мислиш ли, че е генетично обременен?

— Нищо чудно.

За миг Рурк остана безмълвен. Темата беше особено болезнена и за двама им. После промърмори:

— Надявам се, че знаеш какво правиш, лейтенант. Питам се обаче дали обстоятелствата не са превърнали младежа в пълна противоположност на бащата престъпник.

— Фактите говорят, че може би е виновен. Познавал е Алис, а като човек, следвал фармация, е знаел доста за наркотиците. В кръвта на Франк бяха открити наркотици, а Алис халюцинираше. Другите двама мъртъвци са жертви на ритуални убийства, а Форт е член на секта. Не мога да пренебрегна всичко това.

— Според мен той изобщо не прилича на убиец.

Ив замислено изрече:

— Веднъж арестувах една стара дама, която изглеждаше като най-добродушната старица на света. Казвах, че прибирала вкъщи бездомни котки и черпела съседските деца със сладки, които приготвяла собственоръчно. На первазите на прозорците ѝ имаше

сандъчета с цветя. Показа се, че докато я заловим, е успяла да подмами в апартамента си шест деца и е хранела котките с вътрешностите им.

— Много забавна история. — Рурк потръпна от отвращение и пъкна чинията си в специалния процеп. — Разбрах намека ти. — Той извади от джоба си амулета, който му беше подарила Изида и го окачи на шията на Ив.

— Защо го правиш?

— Отива ти повече, отколкото на мен.

Тя присви очи и възкликна:

— Глупости! Ей богу, не подозирах, че си суеверен.

— Не съм — излъга Рурк, обърна се към нея и заразкопчава блузата ѝ.

— Хей, какво правиш?

— Измислих как да прекараме приятно времето. Ще пътуваме поне още час. — Опитните му ръце обгърнаха гърдите ѝ.

— Отказвам да се любя на задната седалка като някоя тийнейджърка. Това е...

— Прекрасно — довърши той вместо нея и зацелува гърдите ѝ.

Ив се чувстваше необичайно отпочинала, когато лимузината найсетне зави по тясно локално шосе. От двете страни на платното се издигаха високи дървета и преплетените им клони образуваха арка. Въпреки че небето беше обсипано с ярки звезди, наоколо цареше пълен мрак. Някакво животно пробяга през шосето и Ив забеляза блестящите му златисти очи.

— Колата на Фийни и Пийбоди следва ли ни?

— Да, струва ми се. — Рурк напъха ризата в панталоните си, сетне се ухили и промълви: — Лейтенант, облякла си ризата си наопаки.

— По дяволите! — Тя обърна дрехата и отново я сложи. — Не бъди толкова самодоволен. Само се преструвах, че ласките ти ми доставят удоволствие.

— Скъпа моя! — Той целуна ръката ѝ. — Прекалено добра си към мен.

— Знам. — Ив свали амулета и го сложи на шията му, преди Рурк да запротестира, тя обгърна лицето му с длани и настоя: — Моля

те, носи го.

— Добре. И без това не вярваш във вълшебните му свойства.

— Не, но мисля, че ти си убеден в тях... Слушай, шофьорът знае ли пътя?

— Указанията на Изида са програмирани. — Той погледна часовника си и добави: — Смятам, че сме близо до местоназначението ни.

— Ако питаш мен, мисля, че сме се заблудили. — Ив се загледа през стъклото, но в мрака се виждаха само стволовете на високите дървета. — Не мога да повярвам, че само на два часа път от Ню Йорк се простира такава пустош.

— Не обичаш да напускаш големия град, нали?

— А ти?

Рурк сви рамене.

— Обичам да ходя в провинцията, но не издържам дълго там, макар тишината да ми действа успокояващо.

— А пък мен ме изнервя. — Лимузината зави по друг лъкатушец из гората път. — Всичко ми се струва еднакво... с две думи — пълна скука. Друго си е да вървиш през Сентръл Парк — сто на сто ще те нападне крадец или наркоман. Най-малко ще налетиш на някоя проститутка или на хомосексуалисти. — Тя вдигна поглед и забеляза, че съпругът ѝ се усмихва. — Защо се смееш?

— Животът с теб е толкова... интересен.

Ив презрително изсумтя и сложи кобура си.

— Не можеш да се оплачеш, че си живял скучно, преди да се запознаем. Богаташ като теб може да има всяка жена, която си пожелае. Животът ти е бил един безкраен празник.

— Досадата беше неопишуема — въздъхна той. — Навярно щях да се побъркам, ако не ти беше хрумнало да ме заподозреш в убийство.

— Щастлив е бил денят, в който си ме срещнал — иронично промълви Ив, сетне забеляза някакви светлилки между дърветата и възкликна: — Слава богу, че не сме се загубили. Изглежда, че купонът вече е започнал.

— Не се отнасяй подигравателно към ритуалите им. Ще обидиш хората, които ни поканиха.

— Няма — обеща тя, въпреки че още отсега я напушваше смях. — От теб искам да наблюдаваш не само Форт, но и всички

присъстващи. Незабавно ми кажи, ако видиш познато лице. — Ив извади от чантата си някакъв малък уред и го пъкна в джоба си.

— Не беше ли това миниатюрно записващо устройство — невинно попита Рурк. — Смятам, че използването му е противозаконно и е проява на неуважение към хората, които са ни поканили.

— Не знам за какво говориш.

— Пък и не ще се наложи да влезе в употреба — добави той. Натисна някакво копче на ръчния си часовник и продължи: — Това е много по-ефикасно. Знам каква е разликата, защото и двете устройства се произвеждат в моите заводи. — Колата спря край някаква полянка и Рурк се усмихна. — Мисля, че пристигнахме.

Ив най-напред забеляза Изидата — прозрачната бяла роба на магьосницата сякаш проблясваше в мрака като лунен лъч. Дългата ѝ коса беше разпусната и падаше върху раменете ѝ. Главата ѝ беше опасана със златен обръч, обсипан с цветни скъпоценни камъни. Стъпалата ѝ бяха боси.

— Бъдете благословени — промълви тя и за огромна изненада на Ив я разцелува. Поздрави и Рурк по същия начин, сетне отново се обърна към съпругата му. — Някой те е наранил. — Преди Ив да отговори, Изидата докосна дълбоките драскотини и промълви: — Отрова...

— Отрова ли? — Младата жена си помисли, че дългите нокти на Селина са били намазани с бавно действаща отрова, която постепенно прониква в тялото чрез кръвта.

— Не се безпокой, имах предвид отрова в преносния смисъл. Усещам се така, сякаш Селина е тук. — Без да откъсва очи от лицето на Ив, тя сложи ръка на рамото ѝ. — Не бива да ви плаша. Мириам, посрещни нашите гости — обърна се тя към дребна, тъмноока жена, когато таратайката на Фийни се приближи по шосето. — Час ще се погрижи за раната ти, Ив.

— Още утре ще отида на лекар.

— Едва ли ще бъде необходимо. Моля, последвай ме. Не искам около себе си дори следа от Селина.

Тя поведе новодошлите през поляната. Ив забеляза широка окръжност, очертана от запалени бели свещи. Присъстващите стояха извън кръга и разговаряха, сякаш бяха на съвсем обикновено

празненство. Носеха различни облекла — роби, костюми, дълги и къси поли.

Ив преброи общо двајсет души на възраст от осемнайсет до осемдесет години, от различни раси и полове. Наблизо бяха оставени термоси, от които членовете на групата си наливаха напитки. Разговорите бяха приглушени, от време на време се разнасяше смях.

Час, който стоеше до сгъваемата масичка, се обърна, щом новодошлите се приближиха. Носеше син гащеризон и платнени обувки в същия цвят. Усмихна се като забеляза с какво подозрение Ив оглежда вещите върху масичката, после поясни:

— Принадлежности, без които магьосниците не могат.

Върху масичката имаше червени шнулове и нож с бяла дръжка, който Ив разпозна — беше атаме. Видя още свещи, малък меден гонг, камшик, блестящ сребърен меч, разноцветни шишенца, купички и чаши.

— Интересно — промълви тя.

— Ритуалът е древен и за изпълнението му са необходими специфични оръдия... О, виждам, че някой ви е наранил. — Час пристъпи към нея и понечи да докосне дълбоките драскотини, ала Ив ледено го изгледа. Той отпусна ръка и промълви: — Извинете. Струва ми се, че изпитвате болка.

— Час е лечител. — Изида предизвикателно се усмихна. — Приеми, че е демонстрирал способностите си. Та нали си тук, за да ни наблюдаваш. Освен това съпругът ти носи нещо, което ще ви предпазва от злото.

„Аз също“ — помисли си младата жена и тайно докосна оръжието си.

— Хайде, покажи какво можеш. — Тя отметна глава, за да даде възможност на Час да огледа раните ѝ.

Усети пръстите му върху шията си и с изненада установи, че от докосването му болката веднага намаля. Наблюдаваше очите му и видя как в тях проблеснаха странни пламъчета, после Час промълви:

— Провървяло ви е. Онзи, който ви е наранил, е имал много лоши намерения, отколкото само да ви издраска. Освободете съзнанието си от всякакви мисли. — Той впери поглед в лицето ѝ, сетне произнесе с мелодичния си глас: — Съзнанието и тялото са едно

цяло — мисълта ни напътства, но може и да лекува. Позволете ми да облекча болката ви.

Ив почувства, че сякаш от пръстите му се излъчваше топлина, която се разпростря по цялото ѝ тяло. Усети, че всеки момент ще заспи, тръсна глава и забеляза кротката усмивка на Час, който прошепна:

— Няма да ви причиня нищо лошо. — Обърна се, взе кехлибарено шишенце и изля в шепата си някаква прозрачна течност с аромат на полски цветя. — Това е балсам, приготвен по много стара рецепта. — Заразтва шията на Ив, като пръстите му се движеха по дълбоките бразди от ноктите на Селина. — Ще ви предпази от инфекция и ви гарантирам, че не ще изпитвате болки.

— Разбираш от химия, а?

— Балсамът е приготвен на билкова основа. — Час извади от джоба си кърпа и избърса ръцете си. — Но действително съм запознат с въздействието на много медикаменти.

— Точно за това искам да поговорим. — Ив изчака секунда и наблюдавайки реакцията му, добави: — Както и за баща ти.

Видя, че думите ѝ са постигнали желаня ефект, тъй като зениците му се разшириха. В този момент се появи Изида. Очевидно беше чула всичко, лицето ѝ беше разкривено от гняв.

— Ти си наша гостенка, това място е свято. Нямах право да...

— Успокой се, скъпа. — Час докосна ръката ѝ. — Както всеки от нас младата жена има определена мисия. — Погледна към Ив, овладя се и промълви: — Ще разговарям с вас, когато пожелаете. Ала не бива да пренасяме злото и отчаянието тук, на това свято място. Церемонията ще започне всеки момент.

— Няма да ви попречим.

— Удобно ли ще ви бъде да поговорим утре сутрин в „Спирит Куест“. Да речем в девет часа.

— Съгласна съм.

— Винаги ли причиняваш болка на хората, които са били добри към теб? — гневно прошепна Изида, когато Час се отдалечи. После поклати глава и многозначително погледна към Рурк. — Разрешаваме на теб и на партньора ти да наблюдавате нашия ритуал. Надявам се да проявите уважение към вярванията ни. Напомням ви, че нямате право да престъпвате границите на магическия кръг.

Тя се отдалечи с гордо вдигната глава, а Ив пъкна ръце в джобовете си и заяви:

— Добре се наредих. Навлякох си омразата на две магьосници. — Вдигна поглед, когато Пийбоди се приближи.

— Днес ще приемат нов член на братството — прошепна сътрудничката ѝ. — Научих го от онзи красавец с италианския костюм. — Тя се усмихна на изключително привлекателния мъж със златиста коса, който ѝ отвърна със сияйна усмивка.

— Стегни се, Пийбоди. — Ив кимна на ирландеца, който също се беше приближил.

— Ако знаеше къде съм попаднал тази вечер, милата ми майчица щеше да каже поне половин дузина молитви — опита се да се пошегува Фийни, за да не издаде колко е нервен. — Доста кошмарно място. Наоколо е пустош, сякаш сме на края на света.

Рурк въздъхна, прегърна Ив през кръста и промърмори:

— С моята съпруга сте от един дол дренки. — После се обърна да наблюдава ритуала.

Младата жена на име Мириам застана извън окръжността, очертана от запалените свещи. Двама мъже я завързаха и поставиха превръзка на очите ѝ. Всички присъстващи, освен наблюдателите, вече бяха голи. Под лунната светлина проблясваха тъмни, бели и бронзови тела. Откъм вековната гора долитаха крясъците на нощни птици.

Ив машинално докосна оръжието си.

Червеният шнур беше използван за завързване на Мириам, а единият му край висеше като повод. Когато мъжете привързаха глезените на младата жена, Час проговори:

— Краката ти не са завързани, но не са и свободни. — В гласа му се долавяше радост и благоговение.

Ив любопитно наблюдаваше първия ритуал. Трябваше да признае, че настроението беше празнично. Луната величествено плуваше сред кадифеното небе и посребряваше дърветата. Внезапно се разнесе пронизителният вик на бухал, който смрази кръвта на младата жена. Голотата очевидно не притесняваше никого. Нямаше неприлични подмятания и докосвания, каквито можеха да се чуят и видят във всеки секс клуб.

Час взе ритуалния нож и допря острието му до сърцето на Мириам, при което Ив сграбчи оръжието, скрито под якето ѝ. Той

заговори и думите му бяха понесени от лекия ветреца.

— Знам две пароли — отвърна му Мириам. — Съвършена любов и пълно доверие.

Час се усмихна.

— При нас са добре дошли всички, които обичат и се доверяват. А аз ще ти дам още нещо, за да преминеш през вратата на страха. — Подаде ножа на човека до себе си, сетне целуна Мириам както баща целува детето си. Заобиколи младата жена, прегърна я и леко я побутна да пристъпи заедно с него кръга. Човекът, който държеше ножа, замахна във въздуха с острието, сякаш да затвори невидима врата.

Когато новопосветената влезе в кръга, започна да преминава от едни в други ръце, обръщаха я и я побутваха, сякаш искаха да я накарат да загуби ориентация. Някаква камбана удари три пъти.

Час коленичи пред Мириам, прошепна ѝ нещо, после целуна стъпалата и коленете ѝ, корема, гърдите ѝ, а накрая и устните ѝ.

Ив си беше представяла, че ритуалът е свързан със секс, ала в действителност току-що беше видяла проява на чиста, непокварена любов.

— Как ти се стори? — прошепна тя на Рурк.

— Безкрайно завладяваща религиозна церемония. — Той нежно хвана ръката на Ив и я накара да пусне оръжието. — И напълно безобидна. Сексуалният елемент присъства, но ритуалът всява респект... Освен това видях неколцина познати.

— Интересуват ме имената им.

Церемонията продължи. Докато я наблюдаваше, Ив машинално докосна шията си и беше смаяна, когато разбра, че дълбоките рани са изчезнали.

Отпусна ръка, в този момент Час я погледна в очите и отново се усмихна.

ШЕСТНАЙСЕТА ГЛАВА

Когато Ив спря служебната кола пред „Спирит Куест“, магазинът още беше затворен. Ала Час стоеше на тротоара и отпиваше от чаша с някаква димяща течност. Лицето му беше поруменяло от хладния утринен ветрец.

— Добро утро. Питам се дали ще се съгласите да поговорим в апартамента, вместо в магазина.

— Страхуваш се, че появата на две ченгета ще ти съсипе търговията, нали?

— Да речем, че има опасност да прогоним първите клиенти. Освен това ще отворим точно след половин час. Предполагам, че не желаете да разговаряте с Изида.

— Не... поне засега.

— Ако обичате да изчакате още минутка... — Той смутено се усмихна. — Изида не ми разрешава да пия кафе в дома ни. Ала аз нямам воля. Всяка сутрин „тайно“ излизам да задоволя малкия си порок, а милата ми партньорка се преструва, че не знае нищо. Изглежда глупаво, но това разрешение задоволява и двамата ни.

— Пий си спокойно кафето. Откъде го взимаш? Навярно от отсрещното кафене.

— Не. Прекалено е близко, пък и откровено казано, там сервират истинска помия. В закусвалнята на ъгъла правят свястно кафе. — Отново отпи с наслада и добави: — Отказах цигарите преди години, но не мога без кафе. Какво мислите за церемонията, която наблюдавахте снощи?

— Стори ми се интересна. — Ив пъкна премръзналите си ръце в джобовете си и се огледа. Въздушното и уличното движение беше понамаляло, след като първата вълна хора, прииждащи от съседните градчета, се бяха добрали до работните си места. — Струва ми се, че вече е доста студено, за да се разхождате голи из горите.

— Да, идва зима. Може би през тази година повече няма да устройваме церемонии на открито. Но Мириам искаше на всяка цена

да бъде провъзгласена за магьосница преди Самхейн.

— Това пък какво е?

— Хелоуин — отговориха едновременно Час и Пийбоди, която смутено се усмихна и промърмори, че родителите ѝ принадлежат към „Свободна ера“.

— Да, между нашите ритуали и празници има известна прилика. — Той довърши кафето си, приближи се до рециклиращата кофа и пусна чашката в нея. — Имате сериозна настилка, полицай.

— Да, сър. — Пийбоди подсмръкна и с геройски усилия се въздържа да кихне.

— Имам нещо, което ще ви помогне. Лейтенант, една жена, която членува в нашето братство, ви позна. Каза, че ви е гледала наскоро. Всъщност през нощта, когато загина Алис.

— Така е.

— Касандра е много опитна и има изключително благ характер — заобяснява Час, докато се изкачваха по стълбата. — Чувства се отговорна заедно не е успяла да погледне ясно в бъдещето и да ви предупреди, че Алис е в опасност. Твърди, че сега вашият живот е на карта. — Той спря да се изкачва и се обърна. — Помоли ме да ви попитам дали носите камъка, който ви е дала.

— Не и в момента. Не знам къде съм го оставила.

Час въздъхна и попита:

— Как са раните ви?

— Все едно, че не ги е имало.

— Виждам, че не са се инфектирвали.

— И при това изчезнаха като по магия. С какво ги намаза?

Очите му проблеснаха закачливо.

— С най-обикновен мехлем, приготвен от език на прилеп и око на тритон... — Отвори вратата, при което се разнесе мелодично дрънчене на звънчета. — Моля, седнете. Ще донеса чай, за да се стоплите, след като заради мен стояхте на улицата.

— Не си прави труд.

— За мен е удоволствие да обслужа две чаровни дами. Връщам се веднага.

Ив любопитно се огледа.

Апартаментът беше разкошно обзаведен. Много от стоките, които предлагаше „Спирит квест“, бяха подредени тук. Върху кръглата

маса бяха подредени огромни блестящи кристали, които заобикаляха медна ваза с есенни цветя. На стената зад синьото канапе висеше великолепен гоблен. Върху него бяха избродирани мъже и жени, слънца и луни, както и замък; от процепите за стрелите излизаха големи пламъци.

— Това е голямата аркана^[1] — обясни Пийбоди, когато началничката ѝ се приведе да разгледа по-добре гоблена. После силно кихна и извади носната си кърпичка. — Гобленът е старинен, ръчно изработен.

— И много скъп — добави Ив.

Върху полиците и шкафовете бяха поставени метални и дървени скулптори, изобразяващи магьосници и дракони, двуглави кучета, грациозни жени с тънки като паяжина крила. Една от стените беше покрита със странни символи, изрисувани с ярки цветове.

— Това са символи от „Книга на промените“ — обясни Пийбоди и сви рамене, когато забеляза любопитството на началничката си. — Майка ми обичаше да ги бродира по възглавнички и покривчици, защото са много красиви. Този апартамент е красиво обзаведен, макар и малко ексцентрично. — „Когато седя тук, не ме побиват тръпки като в жилището на Крос“ — мислено добави тя.

— Навярно търговията им върви, щом могат да си позволят антики, скъпи гоблени и статуетки.

— Права сте, лейтенант. Действително магазинът ни има голям успех — заяви Час, който безшумно се беше върнал в гостната. Носеше поднос с керамични чаши и купички, върху които бяха изрисувани цветя. — Самият аз притежавах известна сума още преди да отворим „Спирит Куест“.

— Да не си получил наследство?

— Не. — Той постави подноса върху кръгла масичка. — Парите бях спестил, а голяма сума бях инвестирал и експериментът се оказа успешен. Знаете, че инженер-химиците са много добре платени.

— И все пак си се отказал от тази доходна професия.

— Точно така. Не се чувствах удовлетворен нито от работата, нито от живота си.

— Дори сеансите при психотерапевт не са ти помогнали.

Час отново я погледна в очите, въпреки че това му струваше много.

— Не ми навредиха. Моля, седнете. Ще отговоря на всичките ви въпроси.

— Тя няма право да те разпитва, Час! — възкликна Изида, която незабелязано бе влязла в дневната. Днес носеше рокля с цвета на тъмносиви буреносни облаци, която стигаше до глезените ѝ. — Ти си под защитата на закона за личната тайна.

— Грешеш. Мога да го заставя да ми отговори — поправи я Ив. — Разследвам няколко убийства и подозренията падат върху твоя... компаньон. Разбира се, той има право на юридически съветник.

— Не му трябва адвокат, а спокойствие! — възкликна Изида, очите ѝ гневно проблеснаха. Час хвана двете ѝ ръце. Целуна ги, сетне притисна челото си към тях.

— Имам спокойствието — промълви. — Имам теб, Изида. Не се тревожи за мен. По-добре отиди да отвориш магазина, а аз ще отговоря на въпросите на лейтенанта.

— Позволи ми да остана.

Той поклати глава. Двамата се спогледаха и Ив занемя от учудване. Час и Изида не криеха, че са любовници, но сега израженията им подсказваха, че помежду им има истинска любов, че са изцяло предани един на друг.

Царствената Изида се наведе, за да целуне дребничкия мъж по устните. Гледката беше абсурдна, но вместо да се присмее, Ив се почувства трогната до сълзи.

— Ако ти потрябвам, само ме повикай — на глас или чрез мисълта си. Ще дойда незабавно.

— Знам, скъпа моя. — Той нежно потупа ръката ѝ. Изида хвърли последен гневен поглед към Ив и царствено излезе от дневната.

Час се втренчи във вратата и замислено промълви:

— Едва ли щях да се справя без нея. Вие сте силна жена, лейтенант, и едва ли знаете какво е да зависиш от някого.

Доскоро Ив би се съгласила с него, ала сега не беше толкова сигурна.

— Бих искала да запиша нашия разговор, господин Форт — заяви тя, без да осъзнава, че е започнала да разговаря учтиво с него.

— Нямам нищо против. — Докато Пийбоди подготвяше записващото устройство, Час наля чая. После с наведена глава изслуша Ив, която изрецитира традиционното предупреждение.

— Разбирате ли какви са правата и задълженията ви?

— Да. Искате ли подсладител?

Ив нетърпеливо погледна към чашата си. Ароматът на питието подозрително напомняше миризмата на чая, който доктор Майра винаги ѝ поднасяше.

— Сложих лъжичка мед в чашата ви, полицай. — Той широко се усмихна на Пийбоди. — И... още нещо. Надявам се да ви помогне.

— Ухае приятно. — По-младата жена предпазливо отпи от чая си, усети познатия вкус от детството си и също се усмихна. — Много благодаря.

— Кога за последен път видяхте баща си? — рязко попита Ив.

Час се сепна от неочаквания въпрос и ръката му потрепери. Успя да се овладее и отговори със спокоен глас:

— В деня, когато произнесоха присъдата му. Бях в съдебната зала, видях как го оковаха в белезници и го отведоха, за да го затворят до края на живота му.

— Какво изпитавте тогава?

— Срам. Облекчение. Чувствах се нещастен, бях на ръба на отчаянието. Това чудовище беше мой баща. — Той отпи голяма глътка от чая, сякаш беше уиски, което да успокои нервите му. — Мразех го с цялото си сърце и душа.

— Защо? Може би защото е избивал невинни хора?

— Защото беше мой баща. Наскърбих майка ми, когато настоях да присъствам на процеса. Ала сърцето ѝ беше сломено и тя беше безсилна да ми попречи. Както никога не беше успяла да попречи на съпруга си. Накрая действително го напусна, което сякаш изненада всички ни. — Час се втренчи в чашата си, като че се опитваше да разгадае съдбата си по листата от чай на дъното. — Дълги години ненавиждах и нея. Знаете ли, че омразата може да превърне и най-благородния човек в чудовище?

— Нима това се е случило и с вас?

— Можеше да се случи. В дома ни цареше потискаща атмосфера, което беше съвсем естествено, като се има предвид тираничната натура на баща ми. Навярно подозирате, че съм наследил много от него. — Час говореше с привидно равнодушие, но очите му издаваха, че едва сдържа чувствата си.

Ив знаеше, че трябва да наблюдава очите на човека, когото разпитва. Често думите не означаваха нищо.

— Верни ли са предположенията ми?

— Съществуват много теории за генетичната обремененост. — Той поклати глава. — Не съм сигурен, че съм наследил „качествата“ на баща ми. Все пак трябва да признаете, че всяко дете, независимо какви са родителите му, живее със страха, че е генетично обременено.

Думите му жегнаха Ив; Час говореше така, сякаш знаеше тайната й.

— Какво влияние оказва баща ви върху живота ви?

— Огромно. Имате голям опит при разследванията, лейтенант. Сигурен съм, че вече сте проучила всички материали относно баща ми. Навярно сте се убедила, че той притежава неоспорим магнетизъм. Беше човек, който бе убеден, че е над всякакви закони. Трудно е да се устои на подобна арогантност.

— За мнозина злото е притегателна сила.

— Права сте. — Той тъжно се усмихна. — Предполагам, че всеки ден се сблъсквате с примери за това. Баща ми беше несломим в буквалния и в преносния смисъл. Притежава неподозирана физическа сила и железен характер. — За миг Час притвори очи. Принуден беше да говори за онова, което искаше завинаги да забрави. — Страхувах се, че ще стана като него, обмислях да се разделя с най-ценния дар божи — с живота.

— Да разбирам ли, че сте се опитвал да се самоубиете?

— Не. Но много често ми се искаше да го сторя. Първия път, когато ми хрумна тази мисъл, бях едва десетгодишен. — Той отпи от чая си, за да се поуспокои. — Представяте ли си какво съм преживял, за да реша да сложа край на живота си?

Ив си каза, че много добре го разбира. Самата тя бе невръстно дете, когато й беше хрумнало да се самоубие, за да сложи край на мъките си.

— Баща ви малтретираше ли ви?

— „Малтретирал“ е неточно определение. Всъщност той ме пребиваше. Най-страшното беше, че го правеше съвсем хладнокръвно, не в мигове на гняв. Нахвърляше се върху мен най-неочаквано, замахваше с юмрук и счупваше ръката ми с безразличието на човек, който пропъжда досадна муха.

Ив забеляза, че Час машинално е свил дланите си в юмруци. Той погледна ръцете си и бавно разпери пръсти.

— Нападеше ме като акула — мигновено и в пълно мълчание. Никога не издаваше какво възнамерява да направи. Животът ми изцяло беше подчинен на капризите му, на желанието му да ми причини болка. Бях попаднал в ада — прошепна Час, сякаш изричаше молитва.

— Никой ли не ви помогна? Не се ли опитаха да му попречат?

— Никога не се задържахме дълго в някой град. На двама ни с мама беше забранено да се сприятеляваме с когото и да било. Баща ми твърдеше, че мисията му е да проповядва учението на Антихриста... Счупваше ми я ръка, я крак, сетне сам ме водеше в болницата, преструвайки се на загрижен родител.

— Защо не се оплакахте на някого?

— Едва ли щяха да ми повярват. Никой не би могъл да предположи, че един баща е способен на такива зверства. Пък и на кого можех да се оплача?

Ив също не се беше оплакала никому. И тя не бе имала близък човек, на когото да се довери.

— Когато бях съвсем малък — продължи Час, — взимах думите му за чиста монета. Вярвах, че ще ме сполети страшно наказание, ако се оплача на някого. Бях на тринайсет, когато той ме изнасили за пръв път. Завърза ръцете ми, а когато се разплаках, ми обясни, че това е обредна церемония, че сексът е в основата на живота. Негово задължение и право било да извърши ритуала, който ще ме направи истински мъж. — Наля си още чай, Ив забеляза, че ръцете му треперят. — Нямах представа, че ме изнасилва. Не се съпротивлявах, не го молах да престане. Беззвучно плачех и му позволих да прави каквото си пожелае.

— Изнасилил ви е... — смаяно промълви Пийбоди.

Час поднесе чашата към устните си, но установи, че не може да отпие нито глътка. Беше задавен от емоции. Постепенно се овладя и продължи ужасяващия си разказ:

— И така, не споделих с никого какво ми е сторил. Дори след години, когато го осъдиха на доживотен затвор, не казах нищо на полицията. Не вярвах, че ще го задържат в затвора. Притежаваше несломим дух и необикновена физическа сила, а извършените убийства сякаш бяха подсилили убеждението му, че е недосегаем.

Странно, но майка ми се реши да избяга с мен именно заради секса. Не заради жестокостта му, не защото ме пребиваше до смърт, дори не и заради отвратителните убийства, които бе извършил и за които тя навярно знаеше. Ала един ден го завари да ме изнасилва върху неговия олтар, около който горяха черни свещи. Баща ми не я забеляза, ала аз съзрях изражението ѝ, когато пристъпи в стаята. После безшумно излезе и го остави да свърши с мен. Същата нощ тайно напуснахме дома ни.

— Въпреки всичко майка ви не е отишла в полицията.

— Не. — Той изгледа Ив. — Навярно си мислите, че ако го беше сторила, жертвите му щяха да бъдат по-малко. Ала знайте, че понякога страхът надделява над другите чувства. Единственото ѝ желание беше да се спаси, да остане жива. Когато арестуваха баща ми, всеки ден бях в съдебната зала. Сигурен бях, че той ще намери начин да избегне правосъдието. Не повярвах, дори когато обявиха, че ще го затворят до края на живота му. Опитах се да го залича от паметта си, да заживея нормално. Намерих си работа, която ми беше интересна и за която смятах, че имам талант. Ала останах самотник, страхувах се да се сближа с когото и да било. В гърдите ми се спотайваше необясним гняв, бях озлобен към целия свят. Поглеждах случаен човек и изпитвах омраза към него, защото изглеждаше щастлив. Или пък нещастен. Ненавиждах ближните си, защото не се опитвах да забравят ужасяващото си минало. И също като баща ми не се задържах дълго на едно място. Мисълта за самоубийство ставаше все по-натрапчива. Изплаших се и потърсих помощ. — Той с усилие се усмихна. — Макар че не го осъзнавах, именно тогава започнах новия си живот. Направил бях решителната стъпка, когато споделих ужасяващата си тайна. Осъзнах, че съм бил невинна жертва на извращения си баща, дори простих на майка ми. Ала злобата и гневът се бяха свили на кълбо в душата ми. Всичко се промени, когато се запознах с Изида.

— Навярно ви е сближил интересът към окултните науки — обади се Ив.

— Да, именно този интерес ме излекува от омразата. — Час замислено отпи от чая си. — Ненавиждах целия свят и когато се запознах с Изида, бях груб към нея. Изпитвах отвращение към абсолютно всички религии и ненавиждах нейните убеждения. Беше толкова красива и чиста! Мразех я дори заради това. Изида ме помоли

да присъствам на една церемония само като наблюдател. Казах си: „Защо пък не? Като учен ще докажа, че вярата ѝ се гради върху изтъркани фрази, повтаряни от глупци“. Спомнях си как баща ми използваше религиозните си убеждения като оправдание за жестокостите си и за тираничния си характер.

С ирония наблюдавах церемонията, но постепенно усетих гняв, който се постарях да прикрия. Испитах омраза към членовете на братството заради тяхната непретенциозност и безрезервна вяра. Бях виждал същия екстаз, изписан по лицата на онези, които идваха да чуят проповедите на баща ми. Казах си, че не искам да имам нищо общо с тези хора, но неочаквано за самия себе си посетих още три техни сбирки. Сега разбирам, че именно тогава са започнали да зарастват душевните ми рани. В нощта на пролетното равноденствие Изида ме покани в дома си. Когато останахме сами, тя ми съобщи, че ме е познала. Изпаднах в паника, тъй като бях положил неимоверни усилия да погребя миналото си и да залича от паметта си човека, който по ирония на съдбата беше мой баща. Изида забеляза уплахата ми и побърза да ме успокои, че сме се срещали в предишния ни живот, но погледът ѝ подсказваше, че знае чий син съм. Съобщи ми още, че от мен щяло да излезе прекрасен лечител, но преди това трябвало да излекувам наранената си душа. А след това ми стана любовница. — Той се засмя и очите му придобиха замечтано изражение. — Представяте си каква беше изненадата ми, когато тази красива жена ме поведе към леглото си. Последвах я като кученце — желяех я и същевременно бях изплашен до смърт. Изида беше първата жена в живота ми и досега не съм бил с друга. В онази далечна нощ на пролетното равноденствие ледът, който беше сковал сърцето ми, започна да се топи.

Сигурен съм, че Изида ме обича. Това е истинско чудо, което ме накара да повярвам в други чудеса. Станах последовател на уика и бях приет от братството. Предсказанията на Изида се сбъднаха — станах лечител. През целия си живот не съм наранил никого, освен себе си. Любимата ми жена е пророчица, но не познава хората така добре, както ги познавам аз. Знам колко опасни са склонността към насилието и егоизма, както и прекланянето пред някакъв идол.

Ив чувстваше, че Час е искрен, но не смееше да се довери на интуицията си.

— Все пак се питам защо сте положил толкова големи усилия да скриете кой е баща ви?

— Нима не бихте сторила същото, ако бяхте на мое място?

— Алис знаеше ли?

— Тя беше олицетворение на невинността и на младостта. В живота ѝ нямаше серийни убийци, докато се запозна със Селина Крос.

— Крос е интелигентна и отмъстителна жена. Ако беше открила тайната ви, положително щеше да използва Алис, за да ви изнудва. Как мислите, дали членовете на братството ще ви се доверяват, ако знаят историята ви?

— Не мога да отговоря, тъй като лоялността им към мен не е била поставена на изпитание. Разбира се, предпочитам да запазя миналото си в тайна.

— Твърдите, че в нощта на убийството на Алис сте бил тук, заедно с Изида.

— Да. Също и през нощта, когато са убили Лобар. Знаете къде бяхме с нея по време на убийството на банкера. — Той леко се усмихна. — Знам какво си мислите — че Изида би излъгала, за да защити любимия си. Не се съмнявам, че ще го стори. Ала има и друго — тя се е съгласила да живее със син на убиец, но никога не би понесла да споделя леглото си с убиец. Това противоречи на всичките ѝ принципи.

— Изида ви обича.

— Да.

— Вие също я обичате.

— Точно така. — Внезапно лицето му се изкриви от ужас. — Не, невъзможно е! Нали не мислите, че ми е съучастница? Та тя обичаше Алис, грижеше се за нея, както майка би се грижила за болното си дете. Повярвайте, че е неспособна да причини зло някому, камо ли да извърши убийство.

— Господин Форт, във всеки човек се крие потенциален убиец.

— Сигурна сте, че е невинен — промълви Пийбоди, докато слизаха по стълбата.

— Баща му е бил психопат, а понякога лудостта се предава по наследство. Час е фармацевт, който познава въздействието на

халюциногените и опиатите на билкова основа. Няма алиби за нощите, когато са били извършени трите убийства. Бил е близък с Алис и ако тя случайно е научила тайната му, разкритията ѝ биха могли да разрушат доверието на братството към него. Освен това е имал пълно основание да мрази Селина Крос и да иска да отмъсти на членовете на сектата ѝ, след като не е успял да отмъсти на баща си. Присъстваше в ритуалната зала, когато Уайнбърг изпадна в истерия. Спокойно би могъл да го проследи и да го убие. Имал е мотив и възможност да го стори; нищо не ни гарантира, че не е наследил от баща си склонност към насилие.

— Успял е да превъзмогне кошмарното си детство и да заживее като нормален човек — възрази Пийбоди. — Не бива да го обвиняваме само защото баща му е бил убиец.

Ив спря и изгледа по-младата жена. В душата ѝ бушува противоречиви чувства, спомените за собствения ѝ баща бяха прекалено болезнени. След няколко секунди промълви:

— Не го осъждам, Пийбоди. Длъжна съм да обмисля и да проуча всички възможности. Ето един пример: ако Алис е узнала тайната на Час и е побързала да я сподели с дядо си, Франк положително я е принудил да прекъсне връзката си с братството на Изиди. Твърде вероятно е лично да се е срещнал с Форт и да го е заплашил, че ще го издаде, ако не престане да въздейства на внучката му. Франк е бил в отдел „Убийства“ по време на арестуването на Конрой и навярно си е спомнял всяка отвратителна подробност.

— Да, но...

— Смуцава ме фактът, че Алис се е преместила обратно в апартамента си. Продължила е да работи по няколко часа в магазина, но е напуснала жилището на Изиди. Защо го е направила, въпреки че се е страхувала?

— Не знам — призна Пийбоди.

— Не можем да я попитаме — мрачно промълви Ив и отново заслиза по стълбите. Когато се озоваха на улицата, тя тихо изруга при вида на момчето, което се облягаше на колата ѝ. Решително се запъти към Джейми и му извика:

— Разкарай се от автомобила ми. Това е служебно превозно средство.

— По-точно — служебна таратайка — поправи я юношата и нахакано се усмихна. — Градската управа ви е отпуснала коли, които

отдавна трябва да бъдат изпратени на автомобилното гробище. Срам и позор е, че прочуто ченге като вас е принудено да използва подобна трошка.

— Непременно ще предам думите ти на най-висшия ни началник. А сега обясни какво правиш тук.

— Ами... разхождам се. — Той отново се усмихна. — Успях да се изплъзна от онзи тип, на когото си поръчала да ме следи. Признавам, че си го бива, но аз съм по-добър от него.

— Защо не си на училище?

— Не си правете труда да се обаждате на групата по залавяне на ученици, самоволно напуснали учебните занятия, лейтенант. Днес е събота.

Ив си помисли, че напоследък има толкова работа и изобщо не забелязва как лети времето. Престорено строго изгледа Джейми и попита:

— Тогава защо не обикаляш из някой огромен супермаркет като нормалните момчета на твоята възраст?

Юношата се усмихна още по-широко.

— Мразя да ходя там. Подобни... забавления ми се струват детински и старомодни... Между другото, гледах ви по Канал 75.

— Да не си бил път чак до тук, за да ми поискаш автограф?

— Ако сложите автографа си на чек за голяма сума, ще направя от таратайката ви истинско чудо. — Погледна през рамото ѝ към магазина и добави: — Доста време наблюдавам през витрината онази магьосница. Днес търговията ѝ върви.

Ив се обърна и видя многобройните клиенти, които разглеждаха изложените стоки.

— Значи познаваш собственичката на магазина.

— Да, виждал съм я няколко пъти, когато следях Алис.

— Забелязвал ли си нещо интересно?

— Не. Посетителите на „Спирит Куест“ никога не се събличат. — Той повдигна вежди и продължи: — Надявах се, че някой ден ще ми излезе късметът. Доста съм чел за последователите на уика и знам, че обичат да се разхождат голи. А, сетих се — един ден видях как главната магьосница изрита от магазина някакъв тип.

— Така ли? — Ив се облегна до него. — Защо?

— Нямам идея, обаче онази жена беше адски вбесена. Не чувах какво си говорят, но по израженията им личеше, че се карат. Помислих си, че тя ще го цапардоса, особено след като непознатият я блъсна.

— Сигурен ли си?

— О, да, блъсна я яко. Рекох си, че трябва да се намеся, макар госпожа магьосницата да беше много по-едра от грубияна. Според мен нито един достоен мъж не бива да вдига ръка на представителките на... нежния пол. Но забелязах, че думите ѝ накараха непознатия заднешком да тръгне към вратата. Сетне изскочи като тапа от магазина и побягна по улицата.

— Можеш ли да го опишеш?

— Беше кльощав тип, висок около метър и шейсет. Стори ми се с една-две години по-голям от мен. Черната му коса беше дълга почти до кръста, а връхчетата на кичурите бяха боядисани в червено. Лицето му беше продълговато, кучешките му зъби — дълги като на вампир, а очите му бяха червени. Издокаран беше с тесен кожен гащеризон и не носеше риза. Забелязах татуировки по гърдите му, но бях прекалено далеч, за да ги разгледам. — Джейми отново се усмихна, но изражението му беше мрачно. — Струва ми се, че и вие го познавате. Последният път, когато го видях, не изглеждаше толкова наперен.

„Бил е Лобар“ — помисли си Ив и се спогледа с Пийбоди. Момчето беше описало с почти професионална точност любимеца на Селина.

— Спомняш ли си кога се случи това?

— Ден преди... — За миг замълча и се изкашля. — Ден преди Алис да загине.

— Какво направи Изида, след като прогони Лобар?

— Обади се по видеотелефона. След няколко минути дотича чичкото, с когото тя живее. Разговаряха доста разгорещено, сетне магьосницата затвори магазина и двамата влязоха в задната стаичка. Общо взето, се прекарах, задето останах да ги наблюдавам. По-добре да бях проследил онзи тип с кожения гащеризон.

— Престани да се правиш на детектив, Джейми. Ако хората, които следиш, те забележат, здравата ще си изпатиш.

— Никога няма да ме видят. Аз съм истински цар на проследяването.

— Въобразяваше си и че си цар на електрониката, обаче се убедихме, че грешиш — напомни му тя и видя как момчето се изчерви като рак, сетне промърмори:

— Вярно, че се поизложих. Слушайте, човекът, когото прободоха с нож, присъстваше на поклонението в ритуалната зала. Сигурен съм, че по някакъв начин е бил свързан със сестра ми и с онзи гадняр Лобар. Имам право да науча истината.

Ив го погледна в очите.

— Вероятно се интересуваш дали съвестно си гледам работата.

Момчето направи кисела гримаса.

— Бъди спокоен, досега се справям и без твоята помощ. А сега изчезвай!

— Имам право да знам — повтори Джейми. — Нали на роднините на жертвите се казва цялата истина.

— Но ти си и внук на полицай — напомни му тя. — Отлично знаеш, че няма да научиш нищо от мен. При това си малолетен, което означава, че имам право да не ти съобщавам каквото и да било. Хайде, иди да си играеш другаде, хлапе, преди Пийбоди да те арестува за безделничество.

Джейми стисна зъби, сетне процеди:

— Не съм хлапе. Ако не откриете убиеца на Алис, аз ще го намеря и ще му отмъстя.

Ив го сграбчи за ръкава в мига, когато се готвеше да побегне. Наведе се, погледна го право в очите и прошепна:

— Слушай, не искам да ми пречиш. Обещавам ти, че ще направя всичко възможно убиецът или убийците на сестра ти да бъдат наказани. Ала ако си намислил да си отмъщаваш, ще те тикна в ареста. Спомни си в какво вярваше дядо ти, каква беше Алис и размисли върху постъпките си. А сега се махай!

— Обичах ги. — Той освободи ръката си от хватката на Ив. — Майната му на правосъдието! Майната ти и на теб!

Обърна се и бавно се отдалечи. Миг преди това младата жена забеляза насълзените му очи. Помисли си, че непристойният му език отговаря на възрастен, ала сълзите му бяха на невинно дете.

— Хлапетото е сломено от скръб — промълви Пийбоди.

— Знам. — Ив мислено се упрекна, задето се беше държала толкова строго с него. — Моля те, тръгни след него и внимавай да не

се забърка в някоя каша. Надявам се до половин час малкият да се поуспокои. Тогава ми се обади, за да ми съобщиш къде се намираш. Ще дойда да те взема с колата.

— Сигурно ще разговаряте с Изида.

— Да. Много ми е интересно за какво са се карали с Лобар. Слушай, отваряй си очите на четири. Джейми е умно момче. Щом е успял да се изплъзне от човека на Рурк, нищо чудно да заблуди и теб.

— Мисля, че съм способна да проследя едно хлапе — обидено заяви Пийбоди.

Ив се надяваше сътрудничката ѝ да не позволи на Джейми да извърши нещо глупаво. Въздъхна, обърна се и влезе в „Спирит Куест“. Въздухът в магазина беше натежал от миризмата на тамян и на разтопен восък. Въпреки че лъчите на яркото октомврийско слънце проникваха през витрината и се отразяваха през призмите, висящи от тавана, в залата горяха няколко дузини свещи.

Изида забеляза Ив и се намръщи, сетне процеди:

— Свърши ли с Час, лейтенант?

— Засега. Моля да ми отделиш няколко минути.

В този момент към Изида се приближи някаква клиентка с молба да ѝ обясни как да приготви билките, които опресняваха паметта.

— Варите сместа в продължение на пет минути, после я прецеждате. Препоръчвам да пиете отварата всеки ден в продължение на една седмица. Уведомете ме, ако не получите желания резултат — обясни Изида и се обърна към Ив: — Както виждаш, моментът е неподходящ.

— Няма да те задържам. Интересувам се защо Лобар те е посетил няколко дни преди да прережат гърлото му.

Говореше тихо, но с поведението си даваше да се разбере, че е твърдо решена да получи отговор на въпроса си. Изида трябваше да прецени дали да останат в търговската зала или да се скрият от очите на любопитните клиенти.

— Започвам да мисля, че съм сгрешила в преценката си за теб. — Амазонката направи знак на млада жена, която Ив беше видяла по време на церемонията, и се запъти към помещението в дъното на магазина. — Джейн ще обслужва магазина, но не искам да я оставям задълго сама, тъй като съвсем отскоро е при нас.

— Ясно — взела си я на мястото на Алис.

— Никой не ще може да замени Алис! — В очите на Изида проблеснаха гневни пламъчета.

Влязоха в помещение, което беше едновременно кабинет и склад. Върху подсилени пластмасови полици бяха подредени скулптури на невиджани чудовища, свещи, запечатани кутии със сушени билки, шишенца, пълни с различно цветни течности.

Върху бюрото стояха компютър и свръхмодерна комуникационна система.

— Великолепна техника — отбеляза Ив. — Не предполагах, че магьосниците се нуждаят от компютри.

— Не сме старомодни и нямаме нищо против да се възползваме от чудесата на напредналите технологии. — Покани гостенката да седне в кресло с висока облегалка с дърворезба, а тя се настани в друго, на което облегалките за ръцете имаха форма на криле. — Дано да спазиш обещанието си и да не ме бавиш. Ала първо искам да разбера възнамеряваш ли да оставиш Час на спокойствие?

— Задачата ми е да разследвам няколко убийства, не да се грижа за душевния комфорт на един заподозрян.

— Как е възможно да го подозираш? — Амазонката здраво стисна облегалките и се приведе. — Ти по-добре от всички знаеш какво е преживял.

— Ако вземеш предвид миналото му...

— Какво ще кажеш за твоето минало? — прекъсна я Изида. — Дали кошмарното ти детство ти се е отразило отрицателно или ти е помогнало да станеш по-добра и по-човечна?

— Не говори за миналото ми, което не познаваш — с привидно безразличие изрече Ив.

— Виденията, които ми се явяват, понякога са откъслечни и замъглени, в други случаи са ясни като бял ден. Знам, че си страдала незаслужено, също като Час. Знам, че не можеш да забравиш душевната травма и често си недоверчива към хората, които те обичат. Час изпитва същите чувства. Знам, че правиш усилия да се помириш с миналото... Виждам някаква стая... — Гласът ѝ стана по-плътен, очите ѝ потъмняха. — Малка, неприветлива стая, окъпана в мътно червена светлина. В ъгъла е сгушено пребито и окървавено дете. Болката му е неопикуема. Виждам и някакъв мъж. Дрехите му са подгизнали от кръв. Лицето му е...

— Престани! — извика Ив. Сърцето ѝ биеше до пръсване, тя се задушаваше. За миг се бе превърнала в хленчещото, свито в ъгъла момиченце с окървавени ръце. — Върви по дяволите!

— Извинявай. — Изида притисна треперещата си ръка до сърцето си. — Много извинявай. Никога не съм постъпвала така. Поддадох се на гнева... — Тя стисна клепачи и отново прошепна: — Моля те да ми простиш.

[1] Колодата от 72 карти „Таро“ е разделена на две части: малка и голяма аркана. Първата се състои от 56 карти за предсказване на бъдещето, разделени на 4 групи. Голямата аркана се състои от 22 козови карти, върху които са изобразени алегорични фигури. — Б.пр. ↑

СЕДЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив скочи от стола. В тясното помещение едва можеше да се обърне, камо ли да крачи напред-назад, за да се поуспокои и да прогони кошмарния спомен.

— Разбирам — започна тя с леден тон, — че притежаваш ясновидски способности. Психиатрите все още не са наясно какво представляват медиумите. Признавам таланта ти, но ти забранявам да проникваш в съзнанието ми.

— Никога повече няма да го сторя — просълзено промълви Изида и изпита неописуемо съжаление към младата жена; беше видяла повече, отколкото очакваше. — Отново моля да ме извиниш. Признавам, че нещо ме подтикваше да те засегна, да те наскърбя. Не успях да се овладеея, позволих на злото в мен да надделе.

— Навярно е трудно да се контролираш, когато си разгневен или пък те заплашват. Когато забележиш някаква слабост и имаш възможност да се възползваш от нея.

Изида въздъхна и не отговори веднага. Още беше потресена от онова, което беше видяла, както и от постъпката си. След секунди прошепна:

— Никога не съм го правила. Нашата вяра ни учи да помагаме на ближния и никога да не му причиняваме страдание. — Избърса сълзите си с ръка и добави: — Готова съм да отговоря на въпросите ти. Какво искаше да знаеш за Лобар?

— Ден преди гибелта на Алис са ви видели да се карате тук, в магазина.

— Нима? — Амазонката най-сетне беше успяла да се овладее и лицето ѝ беше безизразно. — Човек трябва да има едно наум, че може би някой тайно го наблюдава. Да, той беше тук и действително се скарахме.

— Защо?

— Най-вече заради Алис. Лобар беше заблуден младеж, който беше доста опасен, тъй като си въобразяваше, че е велик и всемогъщ.

— През този ден Алис не е била на работа, така ли?

— Не. Поощрявах я да прекарва повече време със семейството си; смятах, че смъртта на дядо ѝ отново ще я сближи с майка ѝ и с брат ѝ. Може би не ще ми повярваш, но именно аз я посъветвах да се отдели от мен и да заживее сама. Когато дядо ѝ почина, ѝ предложих няколко дни да не идва на работа. Лобар очакваше да я завари тук. Мисля, че никой не го беше изпратил, че бе дошъл по собствена инициатива. Може би за да докаже, че е недосегаем.

— Скарали сте се. Защо?

— Вече ти казах — заради Алис. Малкият нахалник се развика, че не мога да я крия вечно, че тя ще си получи заслуженото. Заяви още, че заради измяната си щяла да бъде наказана с мъчения и смърт.

— Не вярвам на ушите си! Заплашвал е да я убие, а ти изобщо не го спомена при първия ни разговор.

— Да, не ти го казах. Мислех, че Лобар само ме предизвиква. Знаех, че е само една пионка. Не ми бяха нужни ясновидски способности, за да го проумея. Сигурна бях, че иска да ме нервира, да покаже своето превъзходство. Затова описа най-подробно как се гаврил сексуално с Алис. Каза ми още, че съм му била обещана. Че когато сломят волята ми и ме лишат от свръхестествените ми способности, той пръв щял да ме има. Описа какво щял да направи с мен и какво удоволствие щял да ми достави. Предложи ми да го изпробвам още сега и да се убедя в мъжествеността му. А пък аз му се изсмях в лицето.

— Удари ли те?

— Блъсна ме. Беше силно разгневен. Точно това и целях — беше попаднал в капана ми. После му направих магия, която датира отпреди векове. Наричат я „заклинанието на бумеранга“ или „заклинанието на огледалото“. Цялата му жестокост и омраза към мен рефлектира върху него. — Тя леко се усмихна. — Лобар си тръгна като подплашен заек и повече не се появи.

— А ти не се ли изплаши?

— Разбира се.

— Обадила си се на Форт.

— Той е моят любим. — Амазонката вирна брадичката си. — Нямам тайни от него, осланям се на съветите му.

— Навярно е бил разгневен.

— Не. По-скоро беше загрижен за мен. После извършихме ритуал за предпазване от злите сили и за пречистване. Бях като заслепена — продължи тя с горчивина. — Трябваше да се досетя, че истинската им цел е Алис. Ала гордостта ми изигра лоша шега — вярвах, че хората на Крос са набелязали мен, че няма да докоснат момичето, докато е под мое покровителство. Излъгах те, Далас. Ако не беше тщеславието ми, Алис сигурно щеше да бъде жива.

Докато шофираше към улицата, където я очакваше Пийбоди, Ив си помисли, че Изида е завладяна от чувството за вина. А подобно чувство може да предизвика желание за отмъщение. Франк и Алис бяха убити по различен начин от Лобар и Уайнбърг. Сигурна беше, че между убийствата на четиримата има нещо общо, но това в никакъв случай не означаваше, че са извършени от един и същ човек.

Изгаряше от желание да се върне в управлението и да поиска от компютъра изчисление на вероятностите. Вече разполагаше с достатъчно данни. И ако информацията потвърдеше подозренията ѝ, Уитни положително щеше да ѝ отпусне хора, които да държат под непрекъснато наблюдение двете групи заподозрени.

Проклинаше натовареното движение и оскъдния бюджет на полицията. Необходими ѝ бяха солидни доказателства, за да оправдае разходите. А Фийни и Пийбоди не бяха в състояние денонощно да следят всички заподозрени, включително Джейми. Хлапето си търсеше белята и със сигурност щеше да я намери.

Спря на ъгъла на Седмо авеню и Четирийсет и седма улица и Пийбоди побърза да се качи. През отворената врата на някаква зала за електронни игри се разнасяха оглушителни изстрели, идващи от компютрите. Шумът надвишаваше официално определения норматив, ала очевидно собствениците на залата бяха готови да платят няколко глоби, но да привлекат туристите и хората, отегчени от други забавления.

— Джейми вътре ли е?

— Да. — Пийбоди жално погледна към продавача на подвижния щанд за храна. Подушваше уханието на пресни соеви наденички и на пържени картофи. Наближаваше време за обяд и стомахът я свиваше от глад, ала тя с ужас си представяше помията, която сервираха в

полицейската закусвалня. — Лейтенант, ще може ли да си взема нещо за хапване?

Ив нетърпеливо погледна през стъклото.

— Доколкото ми е известно, хремавите хора нямат апетит.

— Дори да съм болна, никога не губя апетит. — Пийбоди дълбоко вдъхна през носа. — Освен това хремата ми мина. Чувствам се чудесно. Чаят на Час направи истинско чудо.

— Добре, добре. Вземи си нещо, но те предупреждавам, че няма да те чакам, докато се нахраниш.

— Искате ли порция наденички? — попита Пийбоди, докато излизаше от колата.

— Не. Грабвай обяда и да тръгваме.

„Наркотици, секс, прекланяне пред Сатаната и власт — нима заради всичко това е избухнала война между поклонниците на двете религии? От незапомнени времена хората се бяха сражавали и умирали заради вярванията си. По-силните животни изтласкваха по-слабите от териториите им; хората също водеха войни за завладяване на територии. И още за да натрупат богатства или в името на убежденията си. Или пък без да имат причина. Същите мотиви тласкаха хората към извършване на убийства“ — размишляваше Ив, докато нетърпеливо чакаше сътрудничката си.

— Взех повече наденичка, ако все пак решите да обядвате — обяви Пийбоди и постави кутията между двете предни седалки. — Откажете ли се, сигурно ще изям всичко. За пръв път от два дни насам усещам вкуса на храната. — Тя отхапа от огромния си сандвич, докато началничката ѝ чакаше възможност да се включи в движението. — Хлапето доста ме разиграва. Проследих го, докато измина десетина пресечки, после взе трамвай. Скъсах се да го гоня. Добре, че слезе на следващата спирка и тръгна към западните райони на града... Лейтенант, непрекъснато ми се подигравате заради вълчия ми апетит, но щяхте да се шашнете, ако видехте какво изяде нашето момче. От една количка на Шесто авеню си купи два гигантски хотдога, после изпи две кутийки оранжада, към която и аз проявявам голяма слабост. А преди да влезе в залата с игрите, излапа и три шоколадчета.

— Типично за подрастващ юноша — философски отбеляза Ив и се включи в движението, като за малко не предизвика катастрофа. —

Докато хлапето се тъпче с боклучава храна и си играе с компютъра, няма опасност да си навлече някоя беля.

Заобиколен от оглушителен шум, Джейми насмешливо наблюдаваше холограмите на персоналния си монитор. В слушалката му се чуваше разговорът в колата на Ив, където предвидливо беше поставил миниатюрно записващо устройство и локационен апарат.

Докато разсеяно натискаше бутоните на уреда за виртуална реалност, Джейми се замисли. Монтирането на подслушвателното устройство се беше оказало по-лесно, отколкото предполагаше. Полицейската кола беше раздрънкана таратайка, а алармената ѝ система не струваше пукната пара. Особено когато с изключването ѝ се беше заел той, геният на електрониката.

„Сега няма да завися от Далас, за да научавам резултатите от разследването“ — каза си мрачно и унищожи холограмното изображение на нахакан хулиган. Беше твърдо решен сам да отмъсти заради дядо си и сестра си. Убиецът трябваше да умре.

Ив не беше особено доволна от получените резултати, след като пусна програмата за преценяване на възможностите. Според компютъра съществуваше деветдесет и шест процента вероятност четирите убийства да са свързани по някакъв начин, ала възможността да бъдат извършени от един и същи човек беше много по-малка.

Подозренията падаха най-вече върху Чарлс Форт и Селина Крос. Компютърът все още не можеше да ѝ даде достатъчно информация за Олбан.

Накрая изгуби търпение и позвъни на Фийни.

— Ще ти препратя едни данни. Провери ги чрез програмата за вероятностите и ми съобщи какви цифри си получил.

Фийни вдигна вежди и попита:

— Какви ти трябват — по-малки или по-големи?

Младата жена се засмя и поклати глава.

— Необходим ми е по-висок процент, но искам да играем честно. Може би съм сгрешила някъде...

— Пращай информацията. Ще направя каквото мога.

— Задължена съм ти. А, още нещо. Непрекъснато удрям на камък, когато се опитам да открия нещо повече за онзи тип Олбан. Едва трийсетинагодишен е, но няма данни къде е учил, липсват медицинският му картон, както и сведения за родителите му. Няма досие в полицията, дори не е глобяван за неправилно паркиране. Мисля, че е накарал някого да заличи данните му от компютрите.

— За тази цел са необходими много добри електронни специалисти и доста пари. И все пак тук-там остава по нещичко.

Ив си спомни, че и за съпруга ѝ имаше подозрително оскъдна информация. Пък и не беше никак чудно — Рурк беше компютърен гений, не му липсваха и купища пари. Подкупващо се усмихна на ирландеца и промълви:

— Убедена съм, че само ти можеш да откриеш неоткриваемото.

— Престани да ме четкаш. — Той ѝ намигна. — Ще ти се обадя, щом имам резултат.

— Благодаря ти.

— Стори ми се, че разговаряш с Фийни! — възкликна Мейвис и влетя в кабинета, буквално подскачайки на въздушните си маратонки в яркожълто. — По дяволите, защо прекъсна връзката? Искаше ми се да си полафя с него.

Ив стисна устни. Мейвис беше облечена в типичния си стил. Косата ѝ беше яркожълта като маратонките и неоновото сияние правеше очите ѝ още по-изразителни. Панталоните ѝ от лъскав изкуствен каучук бяха изрязани под пъпа ѝ, в който блестеше червен камък, и плътно прилепваха към тялото ѝ. Блузата (ако дрехата изобщо можеше да се нарече „блуза“) представляваше платнена лента в същия цвят като панталоните и едва прикриваше гърдите ѝ. Отгоре певицата беше наметнала прозрачна пелерина.

— Нима не се опитаха да те арестуват? — възкликна Ив.

— Не. Обаче ми се струва, че дежурният сержант получи оргазъм. — Мейвис запърха със зелените си мигли и се тръсна на стола. — Тоалетът ми е жесток, нали? Един от най-новите модели на Леонардо. Да тръгваме.

— Да тръгваме ли? Къде?

— Имаме запазен час в козметичния салон. Трина успя да те смести между другите клиентки. Оставих две съобщения на

телефонния ти секретар. Не се опитвай да ме излъжеш, че не си прослужала съобщенията си.

Ив си спомни, че изобщо не беше обърнала внимание на посланията на певицата. Присви очи и заяви:

— Мейвис, нямам време за глупости.

— Днес не си ползвала обедната си почивка. Попитах дежурния сержант, преди да е припаднал при вида ми — самодоволно обяви певицата. — Тъкмо ще се нахраниш, докато Трина се постарее да заприличаш на човек.

— Че какво ми е сега?

— Нямаше да е толкова зле, ако не се беше подстригала сама и то два пъти. — Мейвис стана и ѝ подаде якето. — Предлагам ти да дойдеш доброволно. Много добре знаеш, че ще те тормозя, докато постигна своето. Вземи си един час почивка. Обещавам, че в един и половина отново ще бъдеш на работното си място и ще се грижиш за безопасността на нюйоркските жители.

Ив реши, че няма смисъл да спори, грабна якето от ръцете ѝ и заяви:

— Предупреждавам те, че искам само подстригване. Няма да разреша на Трина да маже по лицето ми разни гадости.

— Далас, успокой се — промълви Мейвис, хвана я под ръка и я побутна към вратата. — Ще ти кажа нещо — истинско удоволствие е да си жена. Използвай онова, с което природата те е надарила.

Ив погледна към приятелката си, която вървеше до нея и съблазнително полюшваше стегнатото си задниче и промълви:

— Мисля, че с теб имаме различни представи за това каква трябва да бъде жената.

Ив се почувства леко замаяна от миризмите на отвари, лосиони, лакове и бои за коса, характерни за козметичните салони, и се облегна назад на специалния стол.

Още не можеше да повярва, че се е оставила да я съблекат, да намажат тялото ѝ с балсам и да поставят на лицето ѝ козметична маска, след което я бяха подложили на безмилостен масаж. Сетне лакираха ноктите на ръцете и на краката ѝ и заобсъждаха дали да ѝ направят временна татуировка или да поставят халки на зърната на

гърдите ѝ. В този момент Ив не издържа и пламенно се възпротиви. Чувстваше се като пленница, тялото и косата ѝ бяха покрити с мазила, които според Трина имали вълшебно въздействие. Макар да не искаше да си го признае, тя се страхуваше от фризьорката и нейните щракащи ножици. Ето защо, докато Трина я подстригваше и я масажираше, Ив държеше очите си затворени. Изпитваше ужас при мисълта, че ако застане пред огледалото, ще види двойничка на Трина с розова, ситно накъдрена коса и с гърди, заострени като торпеда.

— Не си идвала при нас цяла вечност — мърмореше фризьорката. — Обясних ти, че трябва да бъдеш редовна посетителка. Имаш правилни черти и стегнато тяло, но ако не се поддържа, ще загубиш красотата си. Ако идваше по-често, нямаше да ми отнеме толкова време да те вкарам в релси.

Ив си помисли, че не иска да я „вкарват в релси“. Единственото ѝ желание бе да я оставят на мира. Изтръпна, когато дочу някакво бръмчене и нещо едва не докосна затворените ѝ клепачи. Досети се, че това е уредът за оформяне на веждите и се опита да се успокои. Важното беше, че Трина не татуира върху челото ѝ ухилено лице. Без да отваря очи, тя запротестира:

— Много се забавихме. Трябваше отдавна да съм в кабинета си.

— Не ме карай да бързам. Магията изисква време.

„Магия — помисли си Ив. — Напоследък всички са обсебени от мисълта за магии.“ Неволно се заслуша в безгрижното чуруликане на Мейвис, която коментираше някакъв нов лосион за тяло.

— Кожата ми блести като злато, Трина. Ти си истинска магьосница. Трябва да намажа цялото си тяло. Леонардо ще бъде във възторг.

— Предлагаме лосиони с шест различни вкуса. В момента най-популярен е този с вкус на праскова. Сигурен съм, че любимият ти ще го одобри.

„Отвари и лосиони — каза си Ив. — Дим и огледала. Обреди и ритуали.“ Отвори очи и видя как Трина и Мейвис разглеждат някакво шишенце със златиста течност. Хрумна ѝ, че приличат на орисници. Внезапно я осени гениална идея и тя се изправи. Трина възмутено ѝ извика:

— Лягай, Далас. Остават ти още две минути.

Ала Ив не ѝ обърна внимание, а възбудено заговори на Мейвис:

— Веднъж ми спомена, че си изкарвала пари като си се преструвала на медиум.

— Точно така. — Певецата размаха ръце, за да изсъхнат току-що лакираните ѝ нокти. — Била съм мадам Електра, която вижда и знае всичко. Или пък Ариел, духът с тъжни очи. — Наведе глава и си придаде печално изражение. — Превъплътявах се поне в шест различни образа.

— Ще разбереш ли, ако имаш пред себе си човек, който изпълнява същия „номер“?

— Господи, Далас, не ме подценявай. Ще разпозная мошеника дори със завързани очи.

— Не съм те виждала в ролята на ясновидка — замислено промълви Ив, — но в другите те биваше.

— Но все пак успя да ме разкриеш и да ме арестуващ.

— Защото съм по-добра от теб. Слушай, ще те помоля за една услуга... — В този момент Трина се приближи и я накара отново да легне на стола. — Всъщност искам услуга от теб и от Трина.

— Хей, да не би да имаш предвид полицейска работа? — поинтересува се козметичката.

— Може би.

— Супер — заяви Трина и я поведе към умивалника.

— Искам да посетите един магазин и да се престорите на клиентки. — Ив затвори очи, когато фризьорката започна да мие косата ѝ. — Постарайте се да накарате продавачката (името ѝ е Джейн) да се разбъбри. После ще ми опишете впечатленията си и ще ми съобщите какво сте научили. Собствениците на магазина не обичат ченгетата.

— Кой ли ги обича? — беше коментарът на Трина.

— Интересуват ме впечатленията ви — повтори Ив. — Ще се престорите, че се интересувате от билки, които подсилват оросяването на мозъка, от отвари за повишаване на сексуалната потентност, както и за лекуване на нерви.

— Сигурно става дума за наркотици — набързо се досети Мейвис. — Подозираш, че собствениците на магазина са пласъори, нали?

— Просто искам да потвърдя или да елиминирам подобна възможност. Убедена съм, че ще се справите по-добре от агент, работещ под прикритие. Ще разберете дали са измамници и лъжат

клиентите. Дали изнудват някого, факт е, че имат пари. Искам да науча откъде идват.

— Ще бъде жестоко, Мейвис. — Трина се ухили. — Представяш ли си, двете с теб ще бъдем детективки. Също като Шерлок и доктор Джекил.

— Щуро ще се забавляваме. Хей, мисля, че не беше доктор Джекил, а доктор Холмс.

Ив отново затвори очи.

Когато се прибра вкъщи, Мейвис и Трина вече бяха там и разказваха на Рурк приключенията си. Ив вдигна Галахад и се запъти към дневната, откъдето ехтеше смях.

— Купих някакъв лосион — говореше Трина, — който събуждал животинското в мъжете. — Пъхна ръката си под носа на Рурк и попита: — Е, как ти действа?

— Ако не бях женен за ченге, което не се разделя с оръжието си, щях да... — Той забеляза съпругата си и широко се усмихна. — Здравей, скъпа.

— Довърши си мисълта — подкани го Ив и пусна котарака на скута му.

— Ще почакам докато свалиш оръжието си.

— Далас, беше толкова... толкова интересно — намеси се Мейвис и скочи на крака, при което разплиска виното си. — Нямам търпение да се прибера вкъщи и да разкажа всичко на Леонардо. Обаче с Трина решихме да хапнем навън и да дойдем право тук. Само да видите какво съм накупила... — Тя понечи да бръкне в един от многобройните пликове, върху които беше изрисуван рекламният знак на „Спирит Куест“.

Ив едва не изстена от отчаяние и побърза да я спре.

— Разкажи какво научихте, после ще ми покажеш покупката си. Господи, сигурно напълно съм си загубила ума, щом изпратих там именно вас. Слушай — обърна се тя към съпруга си, — убедена съм, че миризмите в козметичния салон замайват клиентките и те позволяват да ги мажат с какви ли не гадости и да им поставят обеци къде ли не.

— А на теб поставиха ли ти? — Усмивката на Рурк помръкна.

— Заинати се като магаре и отказа халки на зърната — обади се Трина. — Заяви, че ще използва оръжието си, ако се приближа до нея с уреда за продупчване.

— Браво, моето момиче — промълви той. — Гордея се с теб.

Ив почувства, че всеки момент ще получи силно главоболие. Наля си чаша вино с надеждата, че алкохолът ще отпусне нервите ѝ. Сетне се обърна към двете „детективки“:

— Какво още правихте в „Спирит Куест“, освен да пръскате парите си?

— Гледаха ни — обясни Мейвис. — Познаха всичко за мен. Била съм склонна към авантюризм и към самовлюбеност, но за сметка на това съм имала златно сърце.

Ив искрено се разсмя.

— Човек не трябва да е медиум, за да ти гледа, Мейвис. Достатъчен е един поглед, особено ако си отишла с този тоалет.

Певицата доволно огледа жълтата си маратонка и кимна, сетне добави:

— Онази Джейн, продавачката, беше адски любезна. Личи си, че разбира от билки. Решихме, че е „чиста“, нали, Трина?

— Точно така. Грозновата е, но мога да я разхубавя с няколко сеанса. Колкото до жената, която прилича на богиня... е, тя няма нужда нито от козметичка, нито от фризьорка.

— Значи Изида е била там? — наостри уши Ив.

— Излезе от стаичката в дъното, докато оглеждахме билките — намеси се Мейвис. — Тъкмо обяснявах на Джейн, че искам нещо за подсилване на енергията, та да шашна всички като изляза на сцената. Знаеш ли, най-добре е да си вярваш, когато баламосваш някого. А пък аз си говорех чистата истина и бях адски убедителна.

— Моя милост пък търсеше билки за повишаване на половата активност — лукаво се усмихна Трина. — Обясних, че работата ми е напрегната и че винаги съм изнервена. Добавих, че лекарствата, предписвани от докторите, изобщо не ми действат и че бих платила голяма сума за нещо... по-силно.

— Имаха какви ли не лекове — поде разказа Мейвис. — Но не забелязах нищо незаконно. Собственичката на магазина дори изтъкна, че не са ни необходими лекарства. Трябвало да се доверим на билколечението и да забравим за другите отрови.

— Така си беше — съгласи се Трина. — Предлагаме ѝ шеметни суми, обаче тя не се хвана на въдицата.

— После отиде в склада — заразказва Мейвис — и донесе ето това. — Порови в плика и подхвърли на Ив някакво прозрачно пликче. — Каза, че ми го давала безплатно. Искала да ѝ съобщя, ако ми е помогнало. Анализирайте семената, но съм сигурна, че не съдържат наркотик.

— Кой ви врачува?

— Изида. Знаеш ли, като ни видя в магазина, ни изгледа доста накриво. — Мейвис пресуши чашата си и продължи: — Ние с Трина се бяхме вживели в ролите си. Правех се на шашната, кикотех се идиотски и изпадах във възторг пред всеки изложен предмет.

Ив погледна към големите пликче и промърмори:

— Май прекалено сте се вживели в ролите си.

— Стоките бяха супер — ухили се певицата. — После като че станаме по-симпатични на амазонката. Бях хвърлила око на една страхотна зелена топка. Била от... как се казваше, Трина?

— Турма... не запомних цялата дума.

— Турмалин — помогна ѝ Рурк.

— Правилно, точно така каза и магьосницата. Та като ме видя, че си падам по топката, ми обясни, че не била подходяща за мен, защото действала успокояващо. Посъветва ме да купя оранжевата, която щяла да ме направи по-енергична.

— Сигурно е била по-скъпа от зелената — предположи Ив.

— Напротив, беше много по-евтина. Изида каза, че зелената топка била много подходяща за една моя приятелка, която непрекъснато била подложена на стрес. Обаче лично щяла да ѝ я подари.

Ив промърмори нещо и се намръщи.

— После ни врачува. Беше върхът. Отгоре на всичко ни съобщи, че гледането ще бъде безплатно. Отначало се била ядосала, но сега била много доволна, задето сме посетили магазина ѝ. Имала нужда от позитивна енергия. Тази жена ми харесва, Далас. По очите ѝ познавам, че не е измамница.

— Добре, много ви благодаря за съдействието. Ще изпратя в лабораторията пакетчето.

Ив знаеше, че най-сигурният начин за осигуряване на постоянни клиенти за дрога е да ги „зарибиш“, да ги накараш да привикнат към наркотика.

— Трябва да изчезваме. — Мейвис енергично скочи на крака и грабна пликвете с покупките си. — Изкуших се и взех някаква свещ, дето създавала романтично настроение. Нямам търпение да я изпробвам. Ще се видим във вторник вечерта.

— Защо точно във вторник?

Певицата нетърпеливо тупна с крак.

— Защото тогава е нашето празненство по случай Хелюин. Нали обеща да дойдеш?

— Сигурно съм била пияна.

— Беше съвсем трезва. Чакаме ви с Рурк у дома. Купонът започва в девет. Ще дойде сума народ. Открих дори Фийни и го поканих. Чао.

Преди да последва приятелката си, Трина се обърна към Ив:

— Не се мръщи. Ще бъде адски забавно. И не забравяй, че трябва да бъдеш костюмирана.

— За нищо на света — промърмори Ив и въздъхна, поглеждайки към пликчето със семена и листа. — Мисля, че това беше истинска загуба на време.

— Приятелките ти са прекарвали чудесно — заяви Рурк. — Смятам, че и ти ще се поуспокоиш, след като анализираш съдържанието на пликчето.

— Може би си прав. Страхувам се, че съм попаднала в лабиринт, от който не мога да изляза. Каквото и да предприема, винаги се озовавам в задънена улица.

— Не се тревожи, много скоро ще намериш правилния път. — Рурк се наведе и замасажира раменете ѝ. — Питам се коя ли приятелка на Мейвис непрекъснато е подложена на стрес?

— Млъкни!

Той се изкиска и я целуна по врата.

— Ммм, ухаеш прекрасно.

— Трина изля върху мен какви ли не мазила.

— Да. Беше така добра да ми съобщи какво е направила и ме увери, че резултатът от процедурата щял да ми се понрави. — Задуши като куче врата ѝ и Ив неволно се разсмя. — Разбира се, оказа се

права. Освен това подчерта, че този път е успяла да се погрижи за цялото ти тяло. Посъветваме да обърна особено внимание на задничето ти.

— Ах, тази Трина, непоправима е. Знаеш ли, че искаше да направи временна татуировка върху задните ми части? Щяла да изрисува една розичка... — Внезапно тя скочи на крака. — Господи, държа ме върху масата за масаж цели десет минути. Дали не ме е татуирала?

Рурк повдигна вежда и промълви:

— На мен се падна приятната задача да проверя какво е направила.

ОСЕМНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив се въртеше пред тройното огледало в банята и ужасено се взираше в изображението си. Върху задните ѝ части действително се мъдреше татуирана розичка.

— Идва ми да арестувам Трина — ядно промълви тя.

— По обвинение, че декорирала без разрешение задника на едно ченге — предложи Рурк, който току-що беше влязъл в банята. — Или пък за престъпно изобразяване на цвете.

— Струва ми се, че добре се забавляваш за моя сметка. — Ив сграбчи халата си и разгневено изгледа съпруга си.

— Скъпа моя, нима снощи не проявих съчувствие към проблема ти? Не положих ли огромно усилие да залича със зъби и език досадната татуировка?

Младата жена едва сдържа смеха си и здраво стисна зъби, подсещайки се, че положението никак не е забавно.

— Трябва да купя някакъв разтворител или препарат, с който да отстраня тази гадост.

— Защо бързаш толкова? Намирам, че татуировката е много... симпатична.

— Какво ще се случи, ако ми се наложи да взема душ или да се преоблека в управлението? Знаеш ли, че до края на живота ми ще ме вземат на подбив заради тъпата картинка на задника ми.

Рурк плъзна ръце под халата ѝ и прошепна:

— Днес не си на работа.

— Ще се отбия в кабинета, за да проверя дали Фийни ми е изпратил някаква информация.

— Не вярвам да се случи нещо фатално, ако сториш това в понеделник сутринта. Днес имаме почивен ден.

— И какво ще правим?

Той се усмихна и плъзна ръката си надолу върху розичката.

— Нали току-що го правихме.

— Струва си да го повторим — замислено изрече Рурк, — но мога да поизчакам. Какво ще кажеш да прекараме деня край басейна?

— Край басейна ли? Идеята ми се струва привлекателна.

— Едно уточнение — край басейна на вилата ми на остров Мартиника. — Рурк я целуна по устните и добави: — Не взимай никакъв багаж, освен дрехите на гърба ти.

Прекараха незабравими часове на Мартиника. Може би затова в понеделник сутринта Ив беше отпаднала и жадуваше за сън.

— Изглеждате уморена, лейтенант. — Пийбоди извади някакъв плик от чантичката за инструменти и сложи на масата две понички с крем. Сияеше от гордост, задето беше успяла да ги внесе в кабинета на Ив, без да ги подушат колегите ѝ. — И май имате тен. Да не са ви облъчвали с ултравиолетова лампа?

— Не, вчера се попекох на слънце.

— Но нали валя цял ден?

— Не и там, където бях — промърмори Ив и отхапа от поничката. — Подготвила съм доклад за командира. Цитирала съм данните за вероятните убийци, дадени ми от Фийни, но ми се струва, че няма да удовлетворят Уитни. Все пак ще поискам хора за денонощно следене на заподозрените.

— Сигурно няма да ти бъде приятно да чуеш, че вероятността искането ти да бъде удовлетворено, е минимална. Тази сутрин ни разпратиха ведомствен документи за намаляване на излишните разходи.

— По дяволите. В случая разходите не са излишни и ще бъдат оправдани. Уитни може да въздейства на началника на полицията, а той да упражни натиск върху кмета. Разследваме две убийства, които живо интересуват представителите на медиите. Необходими са ни хора, за да можем час по-скоро да заловим престъпниците и да докажем, че полицията си върши работата.

Пийбоди се усмихна.

— Струва ми се, че репетирате речта си пред командира.

— Може би си права — въздъхна Ив. — Ако процентите от теста за вероятния убиец бяха малко по-високи, щях да си спестя усилието да убеждавам началството. Лошото е, че трябва да проверим толкова

много хора. — Тя затвори очи и притисна с пръсти клепачите си. — Необходима ми е информация за всеки член на двете... секти, а те са над двеста души. Да речем, че отхвърлим половината, ако сведенията потвърждават невинността им. И все пак ще ни се наложи да следим стотина души, да проверяваме алибитата им.

— Което изисква много време — допълни Пийбоди. — Командирът може би ще отпусне няколко униформени, за да разпитат съседни и познати и да елиминират хората, които са въвн от подозрение.

— Мисля, че никой от членовете на двете братства не е въвн от подозрение. — Ив стана и се заразхожда из тесния си кабинет. — Сам човек не би могъл да повдигне мъртвия Лобар и да го привърже към пентаграма. Освен това убийците са използвали кола, за да пренесат трупа пред дома ми.

— Никой от главните заподозрени не притежава толкова голям автомобил.

— Може би транспортното средство е на някого от членовете на братството. Ще проверим в компютъра на транспортния отдел кой каква кола притежава. Ако не открием нищо, ще започнем проверка на автомобилите, взети под наем, както и на онези, които са били откраднати в нощта на убийството. — Тя нервно прекара пръсти през косата си.

— Твърде вероятно е колата да е била задигната от паркинг, където превозните средства се оставят за по-дълго време. В такъв случай може би кражбата не е била забелязана.

— Мисля, че трябва да проверим и тази възможност.

— Разбира се. Може би Фийни ще ни „отпусне“ някого от своите хора, който да търси необходимите ни сведения. Междувременно ти започвай, а пък моя милост отива на просия при командира. — Видеотелефонът избръмча и тя го включи. — Тук лейтенант Далас от отдел „Убийства“.

— Трябва спешно да разговарям с теб.

— Лоуис, не мога да повярвам, че ми се обаждаш. Ако си решил да обсъждаш обвиненията срещу клиента ти, свържи се с прокурора.

— Трябва спешно да поговорим — повтори адвокатът. Ив видя как той машинално започна да гризе елегантно подрязаните си нокти. — Искам да се видим някъде, където ще бъдем сами, и то възможно най-бързо.

Тя направи знак на Пийбоди да се отдръпне, за да не я забележи адвокатът. Сетне с престорено безразличие попита:

— Защо си се разбързал толкова?

— Не мога да го обсъждам по видеотелефона. В момента използвам портативното си устройство, ала дори това е рисковано. Искам да се срещнем.

— Ела в управлението.

— Не, не! Може би ме следят. Не съм съвсем сигурен. Взел съм всички предпазни мерки.

Ив се питаше дали е забелязал човека на Фийни, който го следеше, или пък чисто и просто страдаше от параноя.

— Стегни се, Лоуис. Кому е притрябвало да те следи?

— Искам да се срещнем — отново настоя той. — Ще те чакам в клуб „Лукс“ на Парк авеню. Апартаментът, който наемам, се намира на петия етаж. Ще съобщя името ти на портиера.

— Подскажи ми за какво става дума, Лоуис. Затънала съм в работа.

— Мисля... мисля, че видях как убиха един човек. Слушай, Ив, непременно ела сама. Няма да разговарям с друго ченге, освен с теб. Провери дали те следят и побързай. Побързай!

Ив стисна устни и няколко секунди се взира в потъмнелия екран на видеотелефона. После се обърна към сътрудничката си:

— Този път скучният Лоуис възбуди любопитството ми. Предлагам да прекъснем за обедна почивка. От теб се иска да отидеш при Фийни и да го придумаш да ни отпусне още двама души от неговия отдел.

— Опасно е да отивате на срещата сама — запротестира Пийбоди.

— Мога да се справя с един изплашен до смърт адвокат. — Ив се наведе и провери резервното си оръжие, прикрепено към глезена ѝ. — Освен това имаме човек, който наблюдава входа на клуба. А за да бъдеш по-спокойна, ще оставя комуникатора си включен.

— Лейтенант, бъдете нащрек.

Петият етаж на клуб „Лукс“ се заемаше от двайсет апартамента, които се използваха само от членовете на клуба за лични или

професионални срещи. Всеки апартамент беше обзаведен в стила на дадена епоха, без обаче да бъде пропуснат индивидуален комуникационен център. Клубът предоставяше възможности за организиране на пищни приеми, както и на интимни вечери. Според мнението на повечето членове и посетители готвачът на клуба беше ненадминат, което беше повече от похвала, тъй като тези хора бяха преситени. Срещу неголяма сума портиерът уреждаше присъствие на лицензирани компаньонки.

Лоуис винаги наемаше апартамент 5-С. Допадаше му разкошът на френския стил от осемнайсети век, наблягащ на декоративните елементи. Винаги с удоволствие докосваше плътните тапицерии на столовете с изящно извити облегалки и на кадифените канапета. Харесваха му тежките завеси със сърмени ресни и пискюли и високите огледала с позлатени рамки. В огромното легло с балдахин се беше любил не само със съпругата си, но и с много други жени.

Според него именно през този исторически период е бил разцветът на епикурейството; хората са задоволявали собствените си желания и са се отдавали на удоволствия.

Кралят управлявал с желязна ръка и правел каквото си пожелал. И все пак именно по това време настъпил разцвет на изкуствата. Може би разкошът е бил само сред стените на палата, може би селяните са гладували, но всъщност това е било обществено отражение на природния подбор. Малцината „богоизбрани“ бяха живели на широка нога.

Триста години по-късно, без да напуска луксозния клуб в центъра на Манхатън, Лоуис имаше удоволствието да се наслаждава на предметите, създадени за задоволяване на капризите на отдавна измрели хора.

Ала днес не му беше до изкуство. Непокойно крачеше из апартамента и жадно отпиваше скок от голяма чаша. От страх по челото му непрекъснато избиваше студена пот. Повдигаше му се, сърцето сякаш щеше да изскочи от гърдите му.

Беше присъствал на убийство. Беше почти сигурен, въпреки че спомените му бяха мъгляви и някак сюрреални като програма за виртуална реалност с липсващи елементи.

Спомняше си тайната стая, дима и гласовете (между които и неговият глас), които напяваха монотонно. Спомняше си и вкуса на

топлото вино.

Всичко това му беше до болка познато, тъй като вече три години членуваше в сектата. Беше се присъединил към нея, защото му допадаха идеите, проповядвани от Селина Крос, както и ритуалите: дългите роби, маските и повтарянето на едни и същи думи, докато свещите се превърнеха в езерца от черен восък.

А секът беше направо невероятен.

После започна да се случва нещо странно. Той откри, че с нетърпение очаква всяка следваща сбирка на братството, че отчаяно жадува за първата глътка от ритуалното вино. Установи, че в паметта му има бели петна, а в утрините след обредите му беше трудно да се съсредоточи и се чувстваше отпаднал.

Наскоро бе открил кръв под ноктите си, но изобщо не си спомняше какво е докосвал.

Ала постепенно спомените нахлуваха в паметта му, сякаш фотографиите, които му беше показала Ив, бяха открянали някаква заключена врата. А през процепа беше видял картини, които го караха да тръпне от ужас: стелец се дим, гласове, които повтаряха едни и същи думи, мъже и жени, които се съешаваха като животни и потните им тела блестяха под светлината на черните свещи.

После фонтан от кръв беше бликнал като вик на човек, изпитал върховно сексуално удоволствие.

А Селина... Селина с хищна усмивка държеше нож, от който капеше кръв. Лобар — за бога, наистина беше Лобар — се бе свлякъл от олтара. Прерязаното му гърло зееше като уста, разтворена в безмълвен вик.

Убийство! Той нервно разтвори тежките завеси и със страх огледа улицата. Да, беше присъствал на ритуал, при който в жертва не беше принесен козел, а човек.

Нима беше докоснал прерязаното гърло на Лобар? Нима бе облизал пръстите си, за да вкуси прясната кръв? Нима беше способен на това?

С ужас се запита дали е имало и други жертвоприношения на хора. Възможно ли е да е присъствал на тях и после да е забравил за случилото се?

Лоуис отново дръпна завесите и си напомни, че е цивилизован човек, съпруг и баща, уважаван адвокат. Невъзможно бе да е

съучастник в убийство.

Задъха се и си наля още уиски, после застана пред едно от огледалата с великолепни рамки. Видя човек, който дни наред не беше спал, не се беше хранил, не се беше прибирал вкъщи.

Страхуваше се да заспи; въобразяваше си, че в съня си ще види още по-ясно ужасяващите картини. Боеше се да се храни; беше сигурен, че храната ще заседне в гърлото му и ще го задуши.

А най-много се страхуваше за семейството си.

Уайнбърг беше присъствал на онази церемония и бе видял случилото се.

А сега беше мъртъв.

Уайнбърг нямаше жена и деца, ала Лоуис беше семеен. Питаше се дали ако се прибере, „онези хора“ ще дойдат да го измъкнат от дома му. През дългите самотни часове, когато компания му правеше само бутилката с уиски, беше осъзнал стореното и се бе засрашил при мисълта, че децата му ще научат в какви церемонии е участвал.

Трябваше да защити не само тях, но и себе си. Смяташе, че тук е в пълна безопасност. Никой не можеше да влезе в апартамента, освен ако самият той отвореше вратата.

Внезапно му хрумна, че може би преувеличава опасността. Избърса челото си с носната си кърпа, която вече беше подгизнала от пот. Каза си, че стресът, преумората и множеството безсънни нощи даваха своето отражение. Може би изживяваше нервна криза. По-добре беше да отиде на лекар.

Да, непременно ще отиде да се прегледа. После ще вземе семейството си и ще заминат за няколко седмици. Имаше нужда от почивка, от свободно време, за да преосмисли живота си. Ще напусне сектата — очевидно членуването в нея се отразяваше зле не само на здравето, но и на джоба му. Редовните „вноски“ му струваха цяло състояние. Питаше се как е затънал толкова дълбоко, след като се бе присъединил към братството, воден от любопитство и от желанието за секс.

Хрумна му, че сигурно е погълнал прекалено много от дима и от виното, които навярно са причинили халюцинациите му.

Господи, но нали кръвта под ноктите му беше истинска.

Лоуис закри лицето си с длани и се опита да се овладее. Внезапно се упрекна, че се е обадил на Ив. Не биваше да се поддава на

паниката — лейтенант Далас ще го помисли за луд или още по-лошо — за съучастник.

Селина беше негова клиентка и беше длъжен да спазва професионалната етика.

И все пак не можеше да заличи спомена за ножа, който тя заби в плътта на нищо неподозиращия младеж.

Олюлявайки се, Лоуис отиде в тоалетната и повърна изпитото уиски. Когато престана да му се повдига, се приближи до умивалника и с прегракнал глас нареди на автомата да пусне леденостудена вода. От позлатения кран рукна освежаваща струя и той наплиска пламналото си лице.

Внезапно се разрида, раменете му потръпваха, хлипанията отекваха сред тихото помещение, облицовано с блестящи плочки. След няколко минути вдигна глава и отново се втренчи в огледалото.

Не биваше да се самозалъгва. Действително беше присъствал на убийство. Реши да разкаже всичко на Ив и да снесе товара от плещите си.

Почувства неописуемо облекчение, идваше му да полети от радост. Искаше да се обади на съпругата си, да види децата си.

В огледалото забеляза някакво движение. Рязко се обърна и сърцето му лудо затуптя.

— Как влязохте тук?

— Аз съм камериерка, сър. — Чернокожата жена със спретнато униформено облекло носеше купчина хавлиени кърпи. Изглежда втренчено Лоуис и се усмихна.

— Не влизайте, след като не съм ви повикал. — Избърса челото си с трепереща от страх ръка и добави: — Всеки момент очаквам гости. Моля, оставете кърпите и... — Бавно отпусна ръка и ужасено прошепна: — Познавам те. Познавам те отнякъде.

„Виждал съм лицето ѝ в дима“ — помисли и ледена ръка сграбчи сърцето му.

— Разбира се, че ме познаваш, Лоуис. — Без да престава да се усмихва, тя захвърли кърпите и в ръката ѝ проблесна атамe. — Нали се чукахме миналата седмица.

После, преди адвокатът да успее да изкрещи, тя заби ножа в гърлото му.

Когато Ив слезе от асансьора на петия етаж, беше побесняла от гняв. Дроидът на рецепцията я беше накарал да чака цели пет минути, докато проверяваше документите ѝ. Сетне започна да се заяжда, че тя няма право да влиза с оръжие в клуба. Ив точно се канеше да използва електрошоковата си палка, за да го накара да млъкне, когато се появи управителят на клуба и заяви, че се е получило недоразумение, че много съжалявал.

Младата жена знаеше, че той се извинява на съпругата на Рурк, не на Ив Далас, което я раздразни още повече.

Зарече се, че рано или късно ще му го върне тъпкано. Управата на клуба едва ли щеше да се зарадва на посещението на инспектор от здравното министерство или от нравствения отдел. Имаше достатъчно връзки, за да накара собствениците на клуба няколко дни да живеят в истински ад.

Тръгна към апартамент 5-С и понечи да натисне звънеца под монитора, който служеше като шпионка. Погледът ѝ попадна върху лампичката на алармената система, която примигваше в зелено. Апартаментът беше отключен.

Тя извади оръжието си и повика по комуникатора Пийбоди.

— Чувам ви, лейтенант. — Гласът на сътрудничката ѝ звучеше приглушено, тъй като уредът се намирал в джоба на ризата на Ив.

— Вратата е отключена. Влизам в апартамента.

— Искате ли помощ?

— Засега изчакай следващото ми обаждане.

Безшумно пристъпи в апартамента и затвори вратата. Приведе се в отбранителна поза, стисна с две ръце оръжието си и се огледа. Стаята беше обзаведена с мебели, които ѝ се сториха претенциозни и дори грозни, на канапето беше захвърлено измачкано сако, а на масичката стоеше полупразна бутилка. Завесите бяха спуснати, цареше мъртвешка тишина.

Ив пристъпи още няколко крачки, като притискаше гърба си към стената. Надникна зад мебелите и зад завесите, но там нямаше никой. Малката кухня също беше празна.

Ив застана на вратата на спалнята. Леглото беше оправено, върху него бяха подредени декоративни възглавници. По всичко личеше, че никой не беше спал в него. Тя погледна към дрешника, чиито врати

бяха плътно затворени. Тръгна към него, но внезапно дочу звуците, идващи от банята: задавено дишане, пъшкане на човек, който полага физическо усилие, женски кикот. Хрумна й, че Лоуис е решил набързо да се позабавлява с някоя компаньонка, и гневно стисна зъби. Ала все още беше нащрек, готова да използва оръжието си.

Влезе в банята и първо усети миризмата. Миг след това ужасено възкликна:

— Боже мой!

— Лейтенант, какво става? — прозвуча разтревоженият глас на Пийбоди.

— Не мърдай! — Ив насочи оръжието си към жената. — Хвърли ножа!

— Изпращам подкрепления. Какво се е случило, лейтенант?

— Току-що е извършено убийство... Отдръпни се! — извика тя на жената.

Непознатата се усмихна. Беше възседнала Лоуис или по-точно онова, което беше останало от него. На пода имаше локви кръв, белите плочки по стените, лицето и ръцете на жената също бяха покрити с кръв. Миризмата беше непоносима и сякаш изпълваше помещението като гъст дим.

Ив моментално забеляза, че няма надежда да спаси Лоуис. Беше не само заклан, но изкормен.

— Мъртъв е — заяви жената.

— Виждам. Хвърли ножа! — Ив пристъпи към нея. — Хвърли ножа и легни на пода! Ръцете зад гърба!

— Трябваше да го направя. — Убийцата коленичи до трупа, както опечалена вдовица би коленичила до гроба на любимия си съпруг. — Не ме ли позна?

Въпреки че лицето на жената беше покрито с кръв, Ив действително я беше познала. Беше си спомнила кога и къде е чувала този мелодичен глас.

— Ти си Мириам, нали? Онази, на чието посвещаване присъствах. Хвърли проклетия нож и легни на пода.

Мириам покорно пусна ритуалния нож и дори не погледна към него, когато Ив го изрита в другия край на помещението. Просна се на пода и промълви:

— Той ми нареди да действам бързо, но, изглежда, съм изгубила представа за времето...

Ив извади белезниците от задния си джоб и ги постави на ръцете на жената. После попита:

— Кой ти нареди да убиеш Лоуис?

— Час. Нареди ми да го направя колкото е възможно по-бързо и да избягам... — Тя въздъхна. — Но не успях да го свърша навреме.

С мрачно изражение Ив погледна трупа на Лоуис Тривейн и мислено се упрекна за закъснението си, което беше струвало живота на адвоката.

— Записа ли самопризнанието ѝ, Пийбоди?

— Да, лейтенант.

— Арестувай Чарлс Форт. Не отивай сама. Вземи двама униформени полицаи като подкрепление.

— Слушам. Ще се справите ли със ситуацията, лейтенант?

Ив отстъпи встрани от вадичката кръв, която се стичаше към обувките ѝ.

— Да, ще се справя.

Нямаше време за губене, но отдели десет минути, за да вземе душ и да се преоблече, преди да започне разпитите. Дрехите ѝ бяха просмукани с кръв след огледа на трупа. Не разбра дали някой в съблекалнята е забелязал татуировката ѝ, тъй като не чу подигравателни коментари.

Всички в полицейското управление вече бяха научили за жестокото убийство.

— Първо ще разпитам Мириам — обърна се тя към Фийни, докато наблюдаваше крехката на вид жена през еднопосочното стъкло.

— По-добре почини малко, Далас. Говори се, че гледката била кошмарна.

— Казвам си, че вече нищо не може да ми направи впечатление, ала всеки път се сблъсквам с небивала жестокост. — Тя тежко въздъхна. — Ще я разпитам веднага. Искане ми се да приключи час по-скоро.

— Добре. Сама ли ще проведеш разпита?

— Да. Сигурна съм, че Мириам ще „изпее“ всичко. — Ив поклати глава. — Може би е напълно умопомрачена, но имам чувството, че е дрогирана. Ще я накарам да се съгласи да ѝ бъде

направен тест за наркотици. Прокурорът не признава самопризнания, които са направени под въздействието на дрога.

— Ще уредя незабавно да бъде подложена на тест.

— Благодаря. — Тя влезе в помещението за разпит. Бяха измили кръвта от лицето на Мириам. Въпреки че носеше грозна затворническа униформа, младата жена приличаше на неземна приказна фея.

Ив включи записващото устройство и продиктува задължителната информация, сетне се обърна към Мириам:

— Залових те на местопрестъплението, затова няма смисъл да увърташ и да ми губиш времето. Ти ли уби Лоуис Тривейн?

— Да.

— Какво си взела?

— Не разбирам.

— Не вярвам да си на „Зевс“, много си кротка. Ще се согласиш ли да ти бъде направен тест за наркотици?

— Не, не искам — нацупи се тя и тъмните ѝ очи помръкнаха. — Може би... може би по-късно ще се съглася. — Сви устни и нервно подръпна полата на униформата. — Искам си моите дрехи. Тези ме притесняват, освен това са много грозни.

— Много съжалявам, че не можем да удовлетворим молбата ти. Защо уби Лоуис Тривейн?

— Защото Час ми каза, че бил олицетворение на злото.

— Чарлс Форт ли наричаш с името Час?

— Да. Всички му казват така.

— Значи Час ти е казал, че Лоуис е олицетворение на злото. Той ли те накара да убиеш Тривейн?

— Разреш ми да го сторя. Много пъти съм наблюдавала как го правят, днес трябваше да се справя сама. Имаше много кръв. — Тя внимателно огледа ръката си. — А сега... вече я няма.

— Присъствала ли си, когато са били извършвани други убийства?

— О, да. — Младата жена небрежно сви рамене. — Кръвта пречиства, а смъртта е само преход към друг свят. Трябваше да убия този човек и да изтръгна демона в него. Знаете, че демоните съществуват, а ние се борим против тях.

— Като убивате хората, в които са се вселили.

— Точно така. Час ме предупреди, че сте много умна. — Тя ведро се усмихна и присви бадемовидните си очи. — Час никога не ще се остави в ръцете ви. Той не се интересува от вашите закони и от глупавото ви правосъдие.

— Разкажи ми как успя да влезеш в апартамента на Лоуис.

— Имам приятел, който работи в клуба. Е, първо трябваше да се чукам с него, но това дори ми беше приятно. Обичам да правя секс. Та след като с моят човек свършихме, успях да открадна кодовата карта, с която се отварят вратите на всички апартаменти. Облякох униформата на камериерка, грабнах куп хавлиени кърпи и отидох при Лоуис. Заварих го в банята и по миризмата познах, че е повръщал. Прерязах гърлото му, както ме бяха инструктирали. После май съм се поувлякла... — Отново сви рамене и закачливо се усмихна. — Имах чувството, че забивам ножа във възглавница. Разнасяше се странен звук... После изтръгнах демона от гърдите му и се появихте вие. Но мисля, че съм изпълнила мисията си.

— Да, добре си се справила. Откога се познавате с Час?

— От няколко години. Двамата обичаме да се чукаме денем в парка. Много е вълнуващо, защото никога не знаеш кой може да те види.

— Изида не ревнува ли?

— О, тя не знае. — Мириам забели очи. — Едва ли щеше да се зарадва.

— Изида одобрява ли убийствата?

Мириам смръщи чело и за миг очите ѝ станаха безизразни.

— Убийствата ли? Ами... не подозира за тях. Да, не знае. Решихме да не ѝ казваме нищо.

— Значи само вие с Час знаете тайната?

— Да, само ние двамата. — Стреснато се огледа, сякаш едва сега осъзнаваше къде се намира. — Така мисля. Разбира се.

— Споделяла ли си с някого от братството?

— Братството ли? — неразбиращо попита тя. Замисли се за секунда, сетне промълви: — Не, не. Това е нашата малка тайна.

— Защо уби Уайнбърг?

— Кого?

— Банкерът, когото намушка в подземния гараж. Нима не си го спомняш?

— Този не съм го убивала. — Мириам прехапа долната си устна и поклати глава. — Час го направи. Трябваше да ми донесе сърцето му, но ми обясни, че не успял да го изтръгне, защото го преследвали.

— Ами Лобар?

— Лобар... Лобар... — Мириам разсеяно потупваше с пръсти устните си. — Не, с него беше по-различно, нали? Не мога да си спомня. Имам страхотно главоболие... — раздражено произнесе тя. — Отказвам да отговарям на други въпроси. Уморена съм. — Скръсти ръце на гърдите си и затвори очи.

Ив я изгледа и реши, че няма смисъл да я насилва. Онова, което беше научила, засега ѝ беше достатъчна. Отново постави белезниците около китките на Мириам, после повика един от униформените полицаи.

— Заведете я при доктор Майра. Искам пълен психиатричен профил. И още нещо — помолете я да убеди задържаната да се подложи на тест за наркотици.

Когато излязоха, тя натисна някакъв бутон и нареди:

— Доведете Форт в помещение №3.

Беше отвратена и уморена до смърт. Искаше ѝ се да облегне глава на масата и да заспи. Стисна зъби, прекоси коридора и влезе в стаята, от която Пийбоди и Фийни бяха наблюдавали разпита.

— Искам да присъстваш, докато разговарям с Форт — обърна се тя към сътрудничката си. — Какви са впечатленията ти, Фийни?

— Момичето не е на себе си. — Той я покани да си вземе от пликчето със захаросани бадеми, към които имаше особена слабост. — Не знам дали беше упоена или пък действаше под хипноза. Струва ми се, че и двете предположения са верни.

— И аз си помислих същото. Да знаеш колко нормална изглеждаше, когато за пръв път я видях... — Нервно разроши косата си и избухна в смях. — Не мога да повярвам, че поведението ѝ ми се е сторило нормално. Нашата „приятелка“ стоеше гола сред гората, а пък Форт я целуваше между краката. — За миг притисна с пръсти клепачите си, после отпусна ръце. — Баща му никога не е имал съучастник. Убивал е сам.

— Това не означава нищо. Синът може би има друг „стил“ — обади се Фийни. — Не знам дали момичето е откачено, но със сигурност уличи Форт.

— Имам чувството, че нещо не е наред — колебливо изрече Пийбоди. Ив любопитно я изгледа.

— Какво имаш предвид, полицай?

Сътрудничката ѝ усети саркастичната нотка в гласа ѝ и упорито вирна брадичка.

— Привържениците на уика не убиват.

— Убийствата се извършват от хора. Не всички изрично спазват изискванията на своята религия. Да вземем за пример самата теб. Хапвала ли си наскоро месо?

Пийбоди силно се изчерви. Членовете на „Свободна ера“ бяха заклетни вегетарианци. След миг се овладя и отговори:

— Това е съвсем различно.

— Интересувам се само от факти, а те са следните: заварих убийцата на местопрестъплението, ножът още беше в ръката ѝ. Тя призна, че Чарлс Форт е неин съучастник. Когато го разпитвам, ще се придържам именно към фактите. Разбра ли?

— Да, лейтенант. — Пийбоди изпъна рамене и безмълвно изгледа началничката си, която мина покрай нея и се отправи към помещението за разпит.

— Имала е ужасно преживяване — съчувствено промълви Фийни. — Прегледах снимките на онова, което е заварила в клуба и съм потресен.

— Аз също ги видях. — Докато наблюдаваше през стъклото как въвеждат Чарлс Форт, тя поклати глава. — И все пак ми се струва, че тук има нещо гнило.

Извърна се, мина по коридора и влезе в стаята точно когато Ив съобщаваше на Форт правата му.

— Не разбирам — промълви той.

— Нима не ви стана ясно какви са правата и задълженията ви?

— Тях ги разбрах, но не проумявам защо съм тук. — Час с недоумение погледна Пийбоди и на нея ѝ се стори, че кой знае защо е разочарован именно от нея. — Щях да се отзова на поканата ви, щом сте искала отново да разговаряме. Не беше необходимо да изпращате трима униформени полицаи в дома ми.

— Прецених, че се налага — рязко отговори Ив. — Желаете ли на разпита да присъства вашият адвокат?

— Не. — Той притеснено се огледа, опитвайки да забрави, че се намира в полицията, че са го арестували също като баща му. — Питайте ме каквото искате. Ще се постарая да ви помогна.

— Разкажете ми за Лоуис Тривейн.

— Съжалявам. — Час поклати глава. — Не познавам такъв човек.

— Винаги ли изпращате помощниците си да убиват непознати?

— Какво? — Той пребледня и скочи на крака. — Не разбирам за какво говорите.

— Седнете! — заповяда Ив. — Преди два часа Лоуис Тривейн беше убит от Мириам Хопкинс.

— От Мириам ли? Но това е абсурдно... невъзможно е.

— Възможно е и още как! Заварих я да изтръгва черния дроб на жертвата си.

Час залитна, сетне тежко се отпусна на стола.

— Навярно грешите. Мириам не е убийца.

— Мисля, че вие сте сгрешил. — Ив стана и се приближи до него. — Би трябвало по-внимателно да подбирате... „оръдията“ си. В противен случай ще загазите, както се случи сега.

— Не ви разбирам... Ще ми дадете ли чаша вода?

Ив направи знак на Пийбоди да изпълни желанието му, сетне промълви:

— Няма смисъл да отричате. Мириам ми разказа всичко. Как сте били любовници, как не сте изпълнил обещанието си да ѝ занесете сърцето на Уайнбърг и как сте ѝ разрешил да ексекутира Тривейн. Съобщи ми и за вярването ви, че кръвта пречиствала.

— Не! — Ръцете му трепереха толкова силно, че водата в чашата се изплиска. — Не е вярно!

— Баща ви е обичал да „разфасова“ жертвите си. Може би е научил и вас. Колко души сте използвал за престъпните си деяния? Може би сте ги убивал, след като са изпълнили задачата си. Къде сте ги погребал?

Ив безмилостно продължаваше да го притиска, ала той седеше безмълвно и само клатеше глава.

— Сигурно си въобразявате, че водите борба срещу хората с религиозни убеждения, различаващи се от вашите. Решил сте да унищожите враговете си и демоните в тях. Баща ви е бил сатанист и е

превърнал живота ви в ад. Не сте успял да го убиете, но има други последователи на същата религия. Може би когато ги убивате, си въобразявате, че ликвидирате него, че го кълцате на парчета заради мъките, които ви е причинил.

Час затвори очи и започна да се полюшва напред-назад, като непрекъснато повтаряше:

— Боже мой, боже мой, боже мой...

— Пълните самопризнания ще облекчат положението ви. Обяснете защо и как сте убивал. Може би ще пледирам за смекчаващи вината обстоятелства. Разкажете ми за Алис... За Лобар.

— Невинен съм. — Той вдигна глава. Лицето му беше обляно в сълзи. — Не съм убиец като баща ми.

Ив не се трогна от неописуемата мъка в очите му.

— На друго мнение съм — промърмори и излезе, без да обръща внимание на риданията му.

ДЕВЕТНАЙСЕТА ГЛАВА

Ив продължи разпита още час, безмилостно притискаше заподозрения, задаваше му неочаквани въпроси или го питаше по няколко пъти едно и също, надявайки се да получи различен отговор. Беше разпръснала върху масата отвратителните снимки на мъртвия Тривейн и непрекъснато питаше Час още колко души е убил.

Той плачеше и отричаше всичко, накрая изобщо престана да говори. Когато го предаде на полицая, който щеше да го отведе в ареста, Час се обърна и втренчено я изглежда, сякаш искаше да я убеди в невинността си. Ала Ив беше обезпокоена от странното изражение на сътрудничката си. С нетърпение изчака да останат насаме и заядливо попита:

— Какво те притеснява, полицай?

По време на разпита на Пийбоди ѝ беше хрумнало, че сякаш наблюдава как кръвожаден вълк разкъсва ранен елен. Пое си дълбоко въздух и заяви:

— Не ми харесва начина, по който проведохте разпита, лейтенант.

— Нима?

— Проявихте прекалена грубост и излишна жестокост. Непрекъснато натяквахте на Час за баща му, показвахте му снимките...

Ив чувстваше, че ѝ се повдига, нервите ѝ бяха опънати до краен предел, ала когато събра фотографиите от масата, ръцете ѝ не трепереха.

— Може би трябваше учтиво да го помоля да направи самопризнание, за да се приберем вкъщи и да се върнем към безгрижния си живот — саркастично изрече тя. — Жалко, че не се досетих. Ще опитам тази тактика при следващия разпит на човек, заподозрян в убийство.

Пийбоди се постара да не покаже колко е засегната от иронията ѝ, а спокойно каза:

— Като се има предвид, че не присъстваше адвокатът на заподозрения...

— Съобщих му какви права има, нали?

— Да, лейтенант, но...

— Той потвърди ли, че е разбрал всичко?

Пийбоди кимна.

— Ще бъдеш ли така добра да ме осведомиш колко разпита на заподозрени убийци си провела, полицай?

— Лейтенант, аз...

— А аз не мога да изброя случаите, когато съм се опитвала да изкопча истината от потенциалните престъпници — разгорещено изрече Ив. Очите ѝ заблестяха като разпалени въглени. — Не мога, защото ми се случва прекалено често. Предлагам отново да разгледаш снимките, да видиш изкормения мъртвец и да разбереш, че това е действителността, с която почти ежедневно се сблъсква полицейският служител. Страхувам се, че си сбъркала професията си, щом се размекваш от сълзите на един престъпник и ме упрекваш, че съм била груба с него. — Тръгна към вратата, сетне спря и се обърна към Пийбоди, която безмълвно я наблюдаваше. — Очаквам от сътрудничката ми да ме подкрепя, не да ме упреква само защото проявява слабост към магьосниците. Ако не можеш да спазваш изискванията ми, ще подпиша молбата ти за прехвърляне в друг отдел. Разбра ли?

— Да, лейтенант. — Пийбоди тежко въздъхна, заслушана в отдалечаващите се стъпки на началничката си по коридора. — Разбрах — прошепна на себе си и затвори очи.

— Беше прекалено жестока с нея — отбеляза Фийни, който настигна Ив.

— И ти ли ще ми четеш морал?

Ирландецът вдигна ръка, за да предотврати нападките ѝ.

— Изида дойде доброволно. Поканих я в зала № 2.

Ив безмълвно кимна, обърна се и влезе в помещението, където я очакваше амазонката.

Щом я видя, Изида престана да крачи из стаята и извика:

— Как можа да му причиниш такава мъка? Защо насила го доведе тук? Знаеш, че изпитва ужас от полицията!

— Чарлс Форт е задържан по подозрение в убийството на Лоуис Тривейн и на други хора. — За разлика от Изида Ив говореше невъзмутимо. — Още не са му предявени обвинения.

— Обвинения ли? — Амазонката пребледня. — Сигурно се шегуваш. Час никога не би убил когото и да било. Кой е този Лоуис Тривейн? Не го познавам.

— Не си въобразявай, че знаеш абсолютно всичко за Форт, Изида. — Ив сложи на масата папката със снимките и продължи да я притиска с дланта си, сякаш за да си напомня какво има вътре. — Не си въобразявай, че познаваш мислите и плановете му.

— Ние сме безкрайно близки не само тялом, но и духом. Уверявам те, че Час не е убиец. — Внезапно гневът ѝ утихна и гласът ѝ потрепери. — Моля те, позволи ми да го отведа у дома.

Сърцето на Ив се сви, когато забеляза искреното страдание на Изида. Ала не се издаде, а я попита:

— След като сте толкова близки, знаеш ли, че Час е решил да се... „сближи физически“ с Мириам?

— С Мириам ли? — Амазонката примигна от изумление, сетне горчиво се засмя. — Невъзможно е.

— Младата жена призна за връзката им. Направи го с усмивка. — Споменът за самодоволното лице на Мириам накара Ив да забрави съчувствието си към мъката на амазонката. — Усмиваше се, възседнала трупа на Лоуис Тривейн, размахваше ножа, с който го беше убила, а лицето и ръцете ѝ бяха покрити с кръвта му.

Изида почувства, че краката ѝ се подкосяват и машинално, се хвана за облегалката на стола.

— Невъзможно е. Мириам не е способна на убийство.

— Мислех си, че за вас, магьосниците, няма нищо невъзможно. Лично присъствах на „ритуала“, който Мириам извършваше. — Искаше ѝ се да ѝ покаже снимките, ала изпита съжаление към жената, която сляпо обичаше един предполагаем убиец. — Тя гордо ми съобщи, че Форт ѝ е разрешил да отнеме живота на Тривейн. За разлика от друг път, когато само е наблюдавала деянията му.

Придържайки се към облегалката на стола, Изида го заобиколи и се отпусна на него, сетне прошепна:

— Излъгала те е. — Имаше усещането, че в сърцето ѝ се е забила отровна стрела. — Час няма нищо общо с това. О, как не съм прозряла

в душата на тази жена? — Тя притвори очи и започна ритмично да се поклаща. — Как можах да ѝ позволя да ме заблуди? Посветихме я в нашата вяра, доверихме ѝ се, смятахме я за наша сестра.

— Човек не може да предвиди всичко, нали? — Ив наклони глава. — Струва ми се, че повече трябва да се безпокоиш относно погрешната ти представа за Чарлс Форт.

— Не! — Гадателката отвори очи. Изражението ѝ беше печално, но погледът ѝ подсказваше, че е готова да се бори, за да спаси любимия си. — Повтарям, че на света няма човек, който да познава Час по-добре от мен. Мириам лъже.

— Ще я подложим на специален тест. Добре размисли дали все още желаш да осигуряваш алибито на Форт. Та той те измами, подигра се с теб. — Ив пристъпи по-близо. — Може би е искал да ликвидира и теб. Мириам е по-млада и вероятно му се подчинява безпрекословно. Питам се колко ли още щеше да ти позволи да го командваш?

— Нима не разбираш, че чувството, което ни свързва, е необикновено? Мислиш ли, че твърденията на една умопобъркана млада жена ще ме накарат да се усъмня в човека, когото обичам? Ако ти наговореха какво ли не за Рурк, би ли се усъмнила в него?

— Не желая да обсъждаме личния ми живот — заяви Ив с леден тон. — Не разбираш ли, че твоето щастие е поставено на карта? Щом толкова обичаш Час, трябва да повярваш във вината му и да ми помогнеш. Това е единственият начин да му попречим да извършва нови престъпления и да му помогнем.

— Да му помогнем ли? — Ясновидката иронично се усмихна. — Изобщо не желаш да му помогнеш. Искат ти се да докажеш вината му и да го накажеш заради произхода му. Заради баща му.

Ив погледна към папката, в която бяха скрити кошмарните снимки на обезобразения труп на адвоката, сетне промълви като че на себе си:

— Грешиш. Именно заради баща му бих искала Час да е невинен. — Втренчи се в очите на Изиди и добави: — Имам заповед за обиск на магазина и на апартамента ви. Предупреждавам те, че ако открием веществени доказателства за извършеното убийство, ще бъдеш обвинена в съучастничество.

— Не се страхувам. — Въпреки че краката ѝ се подкосяваха, амазонката се изправи. — Няма да откриете нищо, което да ви бъде от помощ.

— Имаш право да присъстваш на обиска.

— Ще остана тук. Искам да видя Час.

— Невъзможно е. Не сте роднини, нямате официален брак...

— Далас — промълви Изида, — послушай сърцето си и ми позволи да поговоря с любимия си.

Ив не можа да устои на молбата, която беше още по-трогателна, защото беше изречена от властна жена, свикнала да ѝ се подчиняват.

— Разрешавам ти да поговориш пет минути с него, но ще ви разделя специално стъкло. — Понечи да излезе, обърна се и добави: — За бога, накарай го да си вземе адвокат.

В склада на „Спирит Куест“ и в работилницата, намираща се в апартамента над магазина, откриха множество шишенца с различни цветни течности, както и кутии, пълни с прахообразни вещества, с листа или със семена. Ив намери каталози, в които беше описано съдържанието на въпросните шишенца и кутии, и лечебното въздействие на всяка билка или отвара. Нареди всичко да бъде изпратено в лабораторията за анализ и продължи претърсването.

Откри ножове с гравирани и с обикновено дръжки, с дълги и къси остриета и накара един от „метачите“ да ги провери за следи от кръв. Сетне се залови да оглежда церемониалните роби и другите дрехи. Работеше бързо и методично, без дори да чува гласовете на колегите си. Усилията ѝ бяха възнаградени, когато в ракла, ухаеща на розмарин и кедър, откри смачкана на топка и окървавена черна роба. Възбудено направи знак на „метача“ да се приближи.

— Фасулска работа. — Колегата ѝ прекара по тъканта накрайника на портативния си уред. — Кръвта е най-вече по ръкавите. — Очите му зад предпазните очила изглеждаха отегчени. — Кръвна група А отрицателна. Повече подробности ще научим след лабораторния анализ.

— Засега и това ми е достатъчно. — Ив прибра робата в специален плик за веществени доказателства. — Кръвната група на Уайнбърг беше точно такава. — Подаде плика на Пийбоди и

промърмори: — Бил е прекалено самоуверен и изобщо не се е потрудил да унищожи доказателството за престъплението си.

— Да, лейтенант. — По-младата жена грижливо прибра плика в голямата си чанта. — Така изглежда.

— Кръвната група на Лобар беше 0 положителна. — Отвори нов скрин и нареди на Пийбоди: — Продължи обиска.

Навън вече падаше мрак, когато приключиха. Двете се качиха в колата, ала Ив чувстваше, че сътрудничката ѝ все още ѝ се сърди заради отношението ѝ към Час. Ето защо, вместо да я заговори, включи видеотелефона.

— Лейтенант Далас. Искам да разговарям с доктор Майра.

— В момента тя има пациент — учтиво отговори секретарката. — Желаете ли да ѝ предам някакво съобщение?

— Искам да разбера дали е направила тест на Мириам Хопкинс.

— Един момент, сега ще проверя. — Жената извърна поглед към монитора си, сетне отново се обърна към Ив: — Въпросната пациентка ще бъде прегледна утре, в осем и половина.

— Защо е отложен днешният преглед?

— В дневника е записано, че пациентката се е оплаквала от силно главоболие и дежурният лекар ѝ е предписал успокоително.

Ив стисна зъби и процеди:

— Кой е дежурен днес?

— Доктор Артър Саймън.

— Ясно. — Ив гневно задмина огромен автобус, претъпкан с пътници. — Той предписва приспивателно дори ако си порязал пръста си.

Секретарката съчувствено се усмихна.

— Съжалявам, лейтенант, но таблетките са били дадени на пациентката малко преди да бъде доведена при нас. Доктор Майра ще може да направи теста едва утре сутринта.

— Прекрасна новина, няма що. Помолете я да ме уведоми веднага щом има резултатите. — Ив прекъсна връзката и промърмори: — По дяволите! Лично ще отида да видя как е Мириам. Пийбоди, занеси веществените доказателства в лабораторията и ги помоли да побързат с анализа, въпреки че това едва ли ще ги накара да си размърдат задниците. После си свободна.

— Навярно довчера отново ще разпитвате Форт.

— Да.

— Лейтенант, моля да ми разрешите да присъствам.

— Не разрешавам — рязко изрече Ив и вкара колата в гаража на главното полицейско управление. — Свободна си. — Тресна вратата на автомобила и бързо се отдалечи.

Прибра се у дома малко след полунощ. Струваше ѝ се, че главата ѝ ще се пръсне от силните болки. Пристъпи в притихналата къща и бавно се заизкачва по стълбите. Не се изненада, когато видя, че Рурк е буден и разговаря по видеотелефона в спалнята. Докато минаваше покрай него, погледна към монитора и позна един от младите инженери, които работеха при изграждането на междупланетното курортно селище „Олимп“.

Спомни си за последните дни от сватбеното си пътешествие, които бяха прекарани на „Олимп“. По ирония на съдбата дори тогава ѝ се беше наложило да разследва убийство.

Наведе се над умивалника и докато плискаше лицето си със студена вода си помисли, че където и да отидеше, смъртта сякаш я преследваше. Нито за миг не можеше да я забрави.

Избърса се, сетне седна на ръба на леглото и свали обувките си. Внезапно се почувства безкрайно уморена, нямаше сили да се съблече. Просна се по корем на леглото и остана неподвижна.

Рурк слушаше с половин ухо обясненията на инженера, докато внимателно наблюдаваше съпругата си. Сенките под очите ѝ, мъртвешки бледото ѝ лице, забавените ѝ движения му подсказаха, че отново е работила до пълно изтощение — навик, който го караше да се възхищава от Ив и едновременно го нервираше.

— Ще ти се обадя отново утре сутринта — обърна се той към събеседника си и прекъсна връзката. — Денят ти е бил ужасен, нали, лейтенант?

Ив не се помръдна, когато Рурк я възседна и започна да масажира врата и раменете ѝ. След няколко секунди промърмори:

— Имала съм и по-кошмарни дни. Но не мога да си спомня точно кога.

— Във всяка новинарска емисия по телевизията описват убийството на Лоуис Тривейн.

— Проклети лешояди!

Рурк свали кобура ѝ и продължи да масажира гръбнака ѝ.

— Не им се сърди, скъпа. Когато един виден адвокат е нарязан на парчета в прочут частен клуб, новината несъмнено заслужава внимание. Надин вече няколко пъти се обади тук.

— Да, звъняла е и в управлението. В момента нямам време за нея.

Рурк измъкна ризата от панталоните ѝ и я повдигна, сетне попита:

— Действително ли си се появила на местопрестъплението, когато убийцата изкормвала Тривейн, или пък репортерите са го измислили, за да придадат още по-голям драматизъм на случилото се?

— Това е самата истина. Може би ако онзи кретен на рецепцията не ме беше... — Тя замълча и поклати глава. — Пристигнах прекалено късно. Онази жена вече беше разпорила мъртвеца, но продължаваше да се занимава с него като ученик в час по биология. Съобщи ни, че извършила убийството по нареждане на Чарлс Форт.

— И това беше съобщено от медиите.

— Не се съмнявам — въздъхна тя. — Репортерите имат шпиони дори в полицията.

— Предполагам, че сте го арестували.

— Да. При първия разпит отрече всичко. Открих в апартамента му уличаващи го веществени доказателства, ала той продължава да твърди, че е невинен. Знаеш ли, изглежда искрено объркан и ужасен. По дяволите! — Тя притисна лице към завивката. — По дяволите!

— Отпусни се, скъпа. — Рурк леко я целуна по главата. — Сега ще те съблека и ще те сложа да спиш.

— Не ме глези.

— Опитай се да ми попречиш.

Ив понечи да се отмести, сетне внезапно осъзна какво иска в момента. Вкопчи се в Рурк, отпусна глава на рамото му и затвори очи, сякаш да прогони от съзнанието си ужасяващите спомени за изминалия ден.

— Винаги си до мен... дори когато отсъстваш.

— Никога повече няма да бъдем самотни — прошепна той и я притегли в скута си. — Усещам, че не си разтревожена само от жестокото убийство. Кажи ми какво ти тежи?

— Не съм благороден човек — спонтанно изрече Ив и моментално съжали, че не е успяла да се въздържи. — Знам, че съм добро ченге, но ми липсва обикновената човешка доброта. Не мога да си я позволяя.

— Говориш глупости, Ив.

— Не, казвам самата истина. Ала работата е там, че не желая да я приемеш. — Тя се отдръпна назад, за да го погледне. — Когато искрено обичаш някого, си готов да се примириш с малките му недостатъци, но предпочиташ да си затваряш очите пред големите. Отказваш да приемеш, че любимият ти човек е способен на подобно нещо и се преструваш, че всичко е наред.

— Хайде, сподели за скришните си слабости, които досега не съм забелязал. За каква своя постъпка намекваш?

— Днес смазах Форт. Не в буквалния смисъл — допълни тя и отметна косата от челото си. — Щеше да бъде прекалено лесно и нямаше да ме измъчват угризения на съвестта. Лошото е, че го съсипах емоционално. И още по-страшно е, че го направих напълно съзнателно. Искях да изтръгна самопризнанието му и да приключа с това убийство. А когато Пийбоди има смелостта да ми каже, че не одобрява начина, по който провеждам разпита, направо я наругах. Изпратих я вкъщи, за да разпитам необезпокоявано Форт.

Рурк не ѝ отговори веднага. Стана, отметна завивките и промълви:

— Позволи ми да обобщя онова, което току-що ми каза. Когато си се озовала на местопрестъплението, си заварила убийцата над обезобразения труп на Тривейн. Арестувала си я, а тя е обвинила Чарлс Форт, че я е подтикнал към кървавото дело и че самият той е убил много хора. И всичко това се случва само няколко дни, след като намиращ пред дома си друг обезобразен труп.

— Не вярвам убийствата да са инсценирани така, че да ме изплашат.

— Извини ме за грубия израз, лейтенант, но ми се струва, че дрънкаш глупости. — Залови се да разкопчава ризата ѝ и продължи: — Започнала си да разпитваш Форт, когато с основание подозираш, че е отнел живота на няколко души. Опитвала си се да го притиснеш до стената и сътрудничката ти, която е добър полицай, но е много по-неопитна от теб, те е упрекнула заради жестокостта ти. Ала не тя е

влязла в онази залята в кръв баня, не тя е заварила убийцата да реже на парчета нещастния Тривейн. Научих подробностите от новините — допълни Рурк, когато забеляза въпросителния ѝ поглед. Сетне продължи да говори, преди да е успяла да го прекъсне: — После си наругала сътрудничката си, която се е опитала да ти направи забележка, и си я освободила, за да продължиш разпита на Форт в нейно отсъствие. Съгласна ли си с обобщението?

Ив намръщено го изгледа, докато той се наведе да свали панталоните ѝ.

— Опростяваш нещата, а положението е много по-заплетено.

— В живота нищо не е елементарно, скъпа Ив. — Рурк вдигна краката ѝ и я побутна да легне. — Ще ти кажа мнението си за теб. Ти си отлично ченге, което изцяло се е посветило на професията си. Ала едновременно си добросърдечна и при всяка своя по-жестока постъпка страдаш от угризения на съвестта. — Той също се съблече, легна до нея и продължи: — Питам се дали няма да бъде по-добре да се разведе с теб и да заживее спокойно. — Притегли я към себе си, докато тя отпусна глава на рамото му. — Очевидно досега не съм забелязал ужасните ти недостатъци.

— Говориш така, сякаш ме смяташ за умопобъркана.

— Точно това целях. — Целуна я по челото и нареди на осветлението да се изключи. — А сега заспивай.

Ив обърна глава така, че да усеща аромата на кожата му. Въздъхна и прошепна:

— Няма да се съглася на развод.

— Така ли? Защо?

— Защото не мога да живея без чаша хубаво кафе.

Ив влезе в кабинета си точно в осем сутринта. Преди това се беше отбила в лабораторията и беше вдигнала малък скандал, който ѝ поддейства ободряващо. Когато отвори вратата, видя Пийбоди, застанала до бюрото. Видеотелефонът също звънеше. Тя превключи апарата на запис и се обърна към сътрудничката си:

— Подранила си. Работното ми време започва след трийсет минути.

— Искях преди това да разговарям с вас.

— Добре. — Ив реши да прослуша по-късно съобщенията. — Какво се е случило? Изглеждаш отвратително.

Пийбоди дори не потрепна. Знаеше как изглежда. Не беше хапнала нито залък, цяла нощ не беше спала. Случвало ѝ се бе и преди, когато някой мъж скъсаше с нея. А думите на Ив я бяха засегнали по-дълбоко, отколкото раздялата с любовник.

— Бих искала официално да ви се извиня, лейтенант, задето ви упрекнах относно разпита на Форт. Беше непростимо от моя страна да се усъмня в методите ви. Надявам се, че грешката ми не ще ви накара да ме отстраните от случая или от вашия отдел.

Ив седна и се облегна на стола, който заплашително изскърца под тежестта ѝ.

— Свърши ли, полицаи?

— Да, лейтенант. Но искам да...

— Ако имаш да казваш още нещо, престани да стърчиш така, сякаш си глътнала бастун. В момента говорим неофициално.

Пийбоди се приведе, сякаш върху плещите ѝ тегнеше тежко бреме.

— Моля да ме извините. Не можах да издържа, докато гледах как Час рухва пред очите ми. Не успях да се абстрахирам от чувствата си и да направя обективна оценка на ситуацията. Не вярвам... не искам да повярвам, че Форт е виновен.

— Права си, че в нашата работа обективността е изключително важна. Ала в повечето случаи е невъзможна, макар никой да няма смелостта да го признае. Ето защо реагирах прекалено остро на думите ти. Извинявай.

Пийбоди зяпна от изумление, сетне изпита неописуемо облекчение. В миг забрави страховете си от предишната нощ.

— Няма ли да ме прехвърлите в друг отдел?

— Не, защото съм изразходвала прекалено много време и енергия, за да те обучавам. — Ив се обърна към видеотелефона.

Пийбоди затвори очи, пое си въздух, преглътна и най-сетне събра смелост да попита:

— Това означава ли, че вече не ми се сърдите?

Вместо отговор Ив промърмори:

— Защо ли не изпия чаша кафе? — Още не беше изслушала първото съобщение, когато Пийбоди ѝ поднесе кафето.

„Обади се, Далас — говореше Надин. — Хайде, помогни ми. Готова съм да се срещнем по всяко време на деня или нощта. Обади се, по дяволите! Искам само няколко пикантни подробности.“

— Няма да стане, Надин — промърмори Ив и набързо прослуша следващите три съобщения от репортерката, чийто глас звучеше все по-отчаяно.

Пристигнало беше и заключението на патолога, извършил аутопсията, от което тя поиска разпечатка. Последното съобщение беше от лабораторията. Анализът беше доказал, че кръвта върху черната роба е на Уайнбърг.

— Не мога да повярвам — промълви Пийбоди и сви рамене. — Доказателствата са налице и все пак не мога да повярвам, че Час е виновен.

Ив уморено потърка челото си.

— Ще му предявим обвинение в предумишлено убийство на Уайнбърг. Ще изчакаме с обвинението за заговор срещу Тривейн, докато Майра направи тест на Мириам. Решила съм да го разпитаме още веднъж. Може би ще признае и за другите убийства.

— Но защо е отнел живота на Алис? Ами на Франк? — прошепна Пийбоди.

— Тях не ги е убил той.

— Нима мислите, че Селина е причинила смъртта им?

— Убедена съм. Но засега нямам никакви доказателства.

До обяд отново прочете всички рапорти, свързани с убийствата и написа своя. Когато започна да разпитва Час, беше решила да възприеме нова тактика.

Огледа адвокатката на Форт — много млада жена с тъжни очи, която навярно току-що беше получила право да практикува. Дори не се учуди, когато си спомни, че я е видяла на церемонията по посвещаването на Мириам. Помисли си: „Адвокатка — магьосница. Само това ни липсваше“.

— Това ли е адвокатът ви, господин Форт?

— Да. — Лицето му беше бледо като на мъртвец, под очите му имаше сенки. — Лайла се съгласи да ми помогне.

— Господин Форт, обвинен сте в извършване на убийство.

— Поискала съм освобождаването му под гаранция. — Младата адвокатка подаде на Ив необходимите документи. — В четиринайсет часа молбата ще бъде разгледана от съда.

— Няма да бъде удовлетворена — отсеке Ив и подаде документите на Пийбоди. — На ваше място не бих си губила времето — това няма да помогне на клиента ви.

— Дори не познавах убития — обади се Час. — За първи път го видях в ритуалната зала, където бяхте и вие, лейтенант.

— Бил сте на местопрестъплението, което означава, че сте имал възможност да причините смъртта на Уайнбърг. Колкото до мотива... — Тя се облегна назад. — Наблюдавал сте го внимателно и сте разбрал, че нервите му не издържат и че е готов да признае всичко. Ала той не е бил първият, когото сте убили, господин Форт.

— Не знам как да ви убедя в невинността си. — Гласът му се разтрепери. Той си пое въздух и хвана ръката на Лайла, сякаш търсеше подкрепа. — През целия си живот не съм причинил зло никому. Убийството противоречи на принципите ми — та нали винаги съм се старал да не приличам на баща ми. Бях напълно откровен с вас, надявах се да ме разберете и да ми повярвате.

— Притежавате ли черна копринена роба?

— Имам много роби, но нито една не е черна. Не обичам този цвят.

Ив му показа дрехата, поставена в прозрачен плик.

— Да разбирам ли, че никога не сте виждал тази роба?

— Не е моя. — Той видимо се успокои.

— Нима? Тогава ще ви кажа, че я открихме в спалнята на апартамента, където живееете заедно с Изида. Дори не беше скрита както трябва, а бе пъхната в скрина под другите ви дрехи. По нея има кръв, господин Форт. Лабораторният анализ показва, че кръвта е на Уайнбърг.

— Не! — Час рязко се отдръпна, като че го беше ударила. — Невъзможно е!

— Но е факт. Адвокатката ви може да се запознае с доклада от лабораторията. Питам се дали Изида ще познае дрехата. Може би като я види... ще си припомни нещо важно.

— Не забърквайте Изида. Тя няма нищо общо! — Той скочи от мястото си. — Невъзможно е да я подозирате в...

— В какво? — Ив наклони глава. — В съучастничество ли? Живее с вас, работи с вас, споделя леглото ви. Виновна е, дори ако само ви прикрива.

— Не бива да я забърквате! Не ѝ причинявайте болка! Оставете я на спокойствие! — Приведе се и се хвана за ръба на масата. Ръцете му трепереха. — Обещайте ми, че ще я оставите на спокойствие и ще ви кажа всичко, което искате да чуете.

— Успокой се, Час. — Лайла се изправи и сложи ръка на рамото му. — Седни. Не казвай нито дума повече. — После се обърна към Ив: — Искам да разговарям насаме с клиента ми, лейтенант.

Ив втренчено я изгледа. Младата адвокатка изглеждаше напълно спокойна и самоуверена.

— Предупреждавам ви, госпожо адвокат, че не можете да се надявате на споразумение. — Тя също се изправи и направи знак на Пийбоди. — Но ако клиентът ви направи пълни самопризнания, може би ще остане до края на живота си в психиатрията, вместо в затвора. Помислете върху предложението ми.

Щом излязоха в коридора, гневно изруга и възкликна:

— Ще му затвори устата. Час безпрекословно ще ѝ се подчини, защото е изплашен до смърт. — Закрачи напред-назад, сетне възкликна: — Незабавно трябва да се свърже с Майра. Би трябвало вече да е приключила с теста. А ти се обади на прокурора. Надявам се да изпратят някого тук. Предполагам, че ще постигнем резултат, ако представител на прокуратурата разговаря с адвокатката на Форт.

— Беше съкрушен, когато го заплашихте, че ще обвините и Изида. — Пийбоди се обърна и хвърли последен поглед към вратата, зад която беше Чарлс Форт. — Убедена съм, че я обича.

— Странна любов, няма що.

— Не проумявам защо е правил секс с Мириам.

— Понякога сексът е прекрасен метод за манипулиране. — Тя се отправи към кабинета си, за да се свърже с Майра.

ДВАЙСЕТА ГЛАВА

„Пациентката е склонна към само заблуда... поддава се на чуждо влияние... лесно може да бъде манипулирана, притежава социопатични наклонности...“ Ив захвърли доклада на доктор Майра. Не ѝ беше необходимо заключение на психиатър, за да разбере, че Мириам е напълно побъркана и безскрупулна. Или пък че проявява особен интерес към окултизма, че притежава нисък коефициент на интелигентност и е способна на насилие.

Майра завършваше с препоръка пациентката да бъде подложена на допълнителни изследвания, след което да бъде изпратена в психиатрично заведение.

„Какъв парадокс!“ — мислеше си Ив. Мириам най-хладнокръвно бе нарязала на парчета жертвата си, а по всяка вероятност щеше да прекара живота си сред тишината на приют за душевноболни.

Резултатите от детектора на лъжата също бяха обезкуражаващи. Тестът бе показал, че Мириам казва истината, каквато си я представя болното ѝ съзнание. В паметта ѝ имаше петна, спомените ѝ бяха объркани. „Никак не е чудно — каза си Ив, — след като тестът показва, че е натъпкана с поне шест вида незаконни наркотици.“

Пийбоди почука, влезе и изчака началничката ѝ да вдигне поглед.

— Лейтенант, обади се Шулц от кабинета на главния прокурор. Адвокатката на Форт не е съгласна на никакво споразумение. Държи клиентът ѝ да бъде проверен чрез детектора на лъжата, но засега Час отказва. Според Шулц тя печели време. Иска четирийсет и осем часа отлагане, за да се запознае с всички заключения, експертизи и вещественни доказателства. Шулц смята, че Форт е готов да направи самопризнания, ала тя не му разрешава.

— Нима Шулц ти каза всичко това?

— Да. Стори ми се, че му беше приятно да си поговорим. Разбрах, че наскоро се е развел.

— О, такава ли била работата? — Ив повдигна вежда. — Разведен и си пада по униформени дами.

— Мисля, че в момента би му харесала всяка жена. Но да се върнем на въпроса — според него довечера не ще можем да разпитваме Форт. Адвокатката е уредила клиентът ѝ да използва правото си на минимална почивка. Шулц обеща утре отново да разговаря с нея.

— Може би така е по-добре. Възможно е очакването да ги изнерви. Предлагам да отидем при Изиди и да се опитаме да изкопчим нещо от нея.

Пийбоди закрачи редом с нея и отбеляза:

— Случаят изглежда приключен. Надявам се да се поуспокоите и да се забавлявате на тържеството.

— Какво тържество? — Ив рязко спря. — Господи, съвсем бях забравила за празненството, което организира Мейвис. По дяволите, точно тази вечер не ми се излизаше!

— Говорите така, защото сте преситена — сухо отбеляза Пийбоди. — Аз пък се радвам, че съм поканена и смятам да се позабавлявам. Изминалата седмица беше отвратителна.

— Хелоуин е празник, на който най-много се радват децата, тъй като това е единственият ден в годината, когато им е разрешено да изяждат огромни количества сладкиши. Направо изтръпвам, като си представя как разумни мъже и жени се съгласяват да се издокарват с идиотски костюми.

— Може би не знаете, но Хелоуин се празнува и тачи векове наред...

— Не започвай поредната си лекция — предупреди я Ив, докато слизаха с асансьора към гаража. Внезапно ѝ хрумна нещо и подозрително изглежда сътрудничката си. — А ти защо не си костюмирана?

— Защото единствено униформата ми може да накара малчуганите да ми отпуснат по някое шоколадче.

Магазинът „Спирит Куест“ и апартаментът над него тънеха в мрак. Когато никой не ѝ отвори, след като бе позвънила, Ив замислено погледна часовника си.

— Ще я почакам. Нещо ми подсказва, че тази вечер трябва да я попритисна.

— Може би е на церемонията, която привържениците на уика устройват на Хелоуин.

— Не вярвам, че е в настроение да танцува гола по поляните. Не, ще я изчакам. А ти използвай обществения транспорт.

— Предлагам да остана.

— Не е необходимо. Ако Изида не се появи след един-два часа, ще дойда направо у Мейвис.

— Няма ли да се преоблечете? — Пийбоди огледа избелелите джинси и протърканото кожено яке на началничката си. — Не ви ли се иска да сложите нещо по... празнично?

— Престани да се занимаваш с мен. Ще се видим у Мейвис. — Ив се качи в колата и свали стъклото. — Е, няма ли да споделиш какъв ще бъде костюмът ти?

— Не. Искам да изненадам всички — усмихна се по-младата жена и тръгна към трамвайната спирка.

— Колко смешно е, когато големи хора постъпват детински — промърмори Ив и включи видеотелефона, за да се свърже с Рурк. Откри го в кабинета му в огромната сграда, намираща се в центъра на града.

— Тъкмо си тръгвах — каза той, сетне забеляза на монитора част от волана на колата. — Очевидно още не си се прибрала у дома, за да се подготвиш за празненството.

— Колко си проникателен. Слушай, имам още един-два часа работа, затова предлагам да се срещнем при Мейвис. Дано да успеем да си тръгнем по-рано.

— Виждам, че с нетърпение очакваш забавата.

— Кой е измислил тези глупави празници! — възкликна тя, докато наблюдаваше как един призрак, придружен от почти двуметров розов заек и мутант-травестит, пресякоха улицата.

— Скъпа Ив, за някои Хелоуин е повод да се позабавляват. За други е истински религиозен празник. Наричат го още Самхейн и с него келтите се ознаменували началото на зимата. Всъщност точно тогава настъпва преход: старата година още не е мъртва, а новата ще се роди след няколко месеца. През тази нощ излизат всички призраци и таласъми и преградата между реалността и измислицата почти не съществува...

— Майчице! — Тя се престори, че потръпва от ужас. — Здравата ме изплаши.

— Предлагам да използваме Хелоуин като повод да се позабавляваме. Искаш ли да се напием и да се любим до забрава?

Ив се усмихна.

— С удоволствие.

— Ако желаеш, ще започнем още сега. Малко секс по видеотелефона няма да ни навреди.

— Забравяш, че използвам служебен апарат. Освен това не съм сигурна, че диспечерката няма да ѝ хрумне да ни подслушва.

— Тогава няма да ти кажа как копнея да те взема в прегръдките си. Да впия устни в твоите. Колко е възбуждащо, когато прониквам в теб, а ти се задъхваш и страстно се извиваш под мен.

— Не, не ми го казвай. — Тя усети, че го желае по-силно от всякога. — Ще се видим след няколко часа. А когато се приберем у дома, ще ми кажеш всичко, което сега премълча.

— Скъпа моя Ив...

— Какво?

— Обожавам те. — Той доволно се усмихна и прекъсна връзката.

— Кога ли ще свикна с нежността му? — прошепна Ив.

Сексът с Рурк беше зашеметяващ. Преди да се запознае със съпруга си, тя смяташе, че половият акт е необходим за изразходване на излишната енергия. Никога не беше предполагала, че само един негов поглед може да я накара да го пожелае. Ала най-странното бе, че Рурк беше успял да плени сърцето ѝ и тя се чувстваше едновременно щастлива и изплашена от силата на чувствата си.

Доскоро не бе подозирала, че любовта може да обвързва.

Ив се намръщи и впери поглед в прозорците на апартамента. Изида беше силна жена. Възможно ли бе да е напълно заслепена от любовта? Разбира се, че беше възможно, но все пак младата жена изпита леко разочарование. Каза си, че не ще позволи на чувствата да диктуват поведението ѝ. Пък и никога не се беше самозаблуждавала относно Рурк. Знаеше, че почти през целия си живот той беше престъпвал закона.

Знаеше, че малтретираното момче от бедняшкия дъблински квартал беше крало, мамило и дори убивало, за да оцелее. А когато беше пораснало, бе продължило да прави същото, но за да натрупа несметно богатство. Странното беше, че тя не го обвиняваше.

Но се питаше как би постъпила, ако разбереше, че любимият ѝ съпруг използва властта си, за да убива. Щеше ли да престане да го обича? Не беше сигурна. Ала знаеше, че ще разбере за престъплението му и че съвестта ѝ не би ѝ позволила да прикрива един убиец.

Може би моралните принципи на Изида не бяха толкова непоклатими...

И все пак, докато седеше в мрака, а леденият вятър виеше из безлюдната улица, тя усети неясна тревога. Имаше чувството, че нещо важно продължава да ѝ се изплъзва.

Побърза да си напомни, че Форт беше готов да направи пълни самопризнания. Упорството му се беше сломило, когато му беше показала робата. Не, не биваше да се самозалъгва. Преломът беше настъпил, щом беше заплашила да обвини Изида. Час беше готов да се жертва, за да я защити. Какво, ако действително беше невинен?

Ив излезе от колата и прекоси улицата, подтиквана от внезапно хрумналата ѝ идея.

Покрай нея минаха няколко души, облечени в карнавални костюми; последваха ги младежи, които вдигаха толкова шум, че биха събудили дори мъртъвците. Никой не обърна внимание на жената с коженото яке, която изкачваше стъпалата към потъналия в мрак апартамент.

Ив спря за момент на площадката и огледа улицата, както и съседните сгради. И друг път беше попадала в подобни квартали и знаеше, че хората, живеещи тук, не проявяват излишно любопитство. Вероятно съседите на Изида бяха свикнали да виждат как в апартамента ѝ влизат какви ли не странни птици.

Натисна дръжката. Външната врата беше заключена. Тя извади от джоба си шперц и за секунди се справи с ключалката. Сетне затаи дъх, очаквайки отвътре да прозвучи аларма.

Ала в апартамента цареше тишина.

Ив реши, че няма охранителна система и едва устоя на изкушението да влезе. Вярно бе, че само полицаите разполагаха с шперцове кодове, но имаше и други начини за отключване на апартаменти без алармена инсталация.

Досети се, че предишния ден в жилището е нямало никого. Колко лесно би било някой да се промъкне в апартамента и да остави окървавената роба на място, където да бъде лесно открита.

Ив затвори вратата и се замисли. Мириам беше обвинила Час, че я е подтикнал към убийство. Беше изрекла името му, докато коленичеше с окървавени ръце край изкормения труп. Едва сега й хрумна, че младата жена беше действала като робот, натоварен с определена задача.

Отново се досети за диагнозата на Майра, в която се казваше, че Мириам е социопатка, която се поддава на внушение.

Мислено изруга, слезе по стълбата, седна в колата и се замисли. Веществените доказателства уличаваха Форт. Той имаше мотив да убива, както и възможност да го стори. Накратко — всичко беше както трябва. Ив беше заловила дори съучастничката на убиеца, която беше направила пълни самопризнания. Мириам беше съобщила, че Час е използвал влиянието си, за да й осигури членство в братството, под носа на властната Изида.

Всичко беше като по схема от учебника по криминалистика и това тревожеше Ив. Имаше усещането, че ключът, който някой е пъхнал в ръката ѝ, прекалено лесно се превърта в предварително смазаната брава. Ала авторът на сценария не беше взел предвид безкористната, искрена любов. Тогава ключът започваше да скърца и да заяжда.

Хрумна ѝ, че някой я използва за собствените си зловещи планове. Ала тя не беше от хората, които се оставят някой да ги води за носа. Посегна към комуникатора, за да се свърже с Пийбоди, но в този миг дочу пронизителен писък. Сграбчи оръжието си и мигом изскочи от колата. Забеляза как някакъв човек с черна роба влачи съпротивляваща се жена.

— Полиция! — извика тя и се прицели. — Пусни жената!

Човекът се подчини и побягна. Ив се затича към непознатата, която лежеше по корем и стенеше, наведе се над нея и попита:

— Ранена ли сте? — Преобърна я по гръб и миг преди да види лицето ѝ, в мрака проблесна нож.

— Препоръчвам ти да не мърдаш — иронично заяви Селина и допря ножа до корема на Ив. — Ако натисна лекичко, ще те разпоря. Повярвай, че ще го направя с удоволствие. Но засега си ми необходима.

Ив усети леко убождане по шията, след миг почувства, че главата ѝ се замайва.

— Сега ще ми помогнеш да се кача в колата — продължи магьосницата — по-точно ще се правиш, че ми помагаш, ако някой ни наблюдава. — Усмихна се и прегърна Ив така, че отстрани изглеждаше сякаш краката ѝ не допират земята. — Ако не изпълняваш дословно заповедите ми, ще те изкормя и ще избягам, преди да си осъзнала, че си мъртва.

Краката на Ив се подкосяваха, когато Селина я поведе по тротоара и ѝ заповяда да седне зад волана. Тя машинално се подчини, въпреки че частица от съзнанието ѝ протестираше. Като в сън дочу гласа на магьосницата:

— Май вече не си така наперена, лейтенант Далас. Ама че си глупава — попадна право в капана... Как да превключа на автоматично шофиране?

— Ами... — Ив не можеше да разсъждава, дори не изпитваше страх или гняв. Втренчи се в контролното табло, сякаш го виждаше за първи път и повтори: — Автоматично...

Колата се подчини на командата и двигателят се включи.

— Миличка, мисля, че не ще можеш да шофираш — изсмя се Селина. — Дай на работа моя адрес. Подготвили сме специална церемония в твоя чест.

Ив машинално повтори адреса и впери поглед в предното стъкло. Опита се да събере мислите си и прошепна:

— Убиецът не е бил Форт...

— Не ставай смешна. Този мухльо не може да убие дори муха, кацнала върху оная му работа. Всъщност силно се съмнявам, че той има мъжки атрибути. Зарекла съм се, че Час и неговата мелезка скъпо ще ми платят. Погрижила си се да ги вкараш в затвора, нали? Въобразявах си, че могат да спасят бедната Алис. Онзи изкуфял старец, дядо ѝ, имаше същите намерения. Нали видя какво се случи с тях? Наказвам със смърт всеки, който се опълчи срещу мен. Много скоро ще разбереш с каква сила съм надарена. Сигурна съм, че ще ме молиш да те убия, за да сложа край на мъките ти.

— Значи ти си отнела живота не само на Алис и на Франк, но и на Уайнбърг, Лобар, Тривейн...

— Точно така. Убила съм и множество хора, които не познаваш. Най-голяма наслада изпитвам, когато жертвите ми са деца. Толкова са... невинни. С дядото на Алис се справих лесно, използвах слабостта

му към нежния пол. Определих му среща, разридах се и споделих, че се страхувам за живота си, че Олбан заплашвал да ме убие. После пуснах наркотиците в чашата му и го довърших. Жадувах да видя как кръвта му изтича, но се задоволих да наблюдавам очите му, когато осъзна, че часът му е ударил. Самата ти непрекъснато се сблъскваш със смъртта и знаеш, че очите умират първи, нали, Далас?

— Да. — Ив почувства, че съзнанието ѝ се прояснява, вече можеше да движи крайниците си.

— Колкото до Алис, искрено съжалих, когато всичко свърши. Огромно удоволствие ми доставяше да я измъчвам ден подир ден. Забавно беше да я наблюдавам как стреснато подскача при вида на черните котки и враните. Разбира се, това бяха дроиди. През онази нощ използвахме черната котка, програмирахме я да проговори с моя глас... Очаквахме Алис да дойде при нас, бяхме ѝ подготвили нещо специално, ала тя изскочи на улицата и попадна под колелата на колата. Затова днес ще изпълним с теб онова, което възнамерявахме да сторим с Алис... Ето че пристигнахме.

Когато колата се приближи до тротоара. Ив сви дланта си в юмрук и сляпо замахна. Усети, че ударът ѝ попадна в целта. Сетне някой рязко отвори вратата на колата, тя усети как някой започна да я души.

Пред очите ѝ се спусна черна завеса.

— Би трябвало вече да е тук. — Макар че апартаментът ѝ беше пълен с шумни гости, Мейвис изглеждаше разочарована. — Обеща ми, че ще дойде.

— Сигурно всеки момент ще пристигне — опита се да я успокои Рурк и ловко отскочи встрани, за да избегне сблъскването с мъж, предрешен като бик. Покрай него премина ангел, танцуващ с обезглавен труп.

— Искаше ми се да се изфукам пред нея с новото ни обзавеждане. — Певицата обгърна с жест помещението. — Сигурна съм, че няма да познае старата си квартира.

Рурк огледа пурпурночервените стени, върху които се виждаха зеленикави петна и синьо-лилави отвесни линии. В чест на празника

навсякъде бяха окачени оранжеви и черни гирлянди. Виждаха се танцуващи скелети, летящи магьосници и настръхнали черни котки.

— Не — откровено отвърна той. — За нищо на света Ив няма да познае бившия си апартамент. Постигнала си... чудесен ефект.

— Ние с Леонардо сме луди по този апартамент. При това имаме най-добрия хазяин на света. — Тя възторжено го целуна.

Надявайки се, че моравото ѝ червило не е оставило отпечатък върху страната му, Рурк усмихнато промълви:

— А вие сте най-добрите наематели.

— Обади ѝ се, Рурк. — Мейвис го дръпна за ръкава и той забеляза, че ноктите ѝ също са лакирани в мораво. — Накарай я да побърза.

— С удоволствие. Погрижи се за гостите си и не се тревожи. След малко Ив ще бъде тук.

— Благодаря ти. — Певицата се отдалечи, като се полюшваше върху невероятно високите си токчета.

Той се огледа с намерението да открие някое по-закътано кътче, откъдето да се обади на Ив, но внезапно видя нещо, което го накара да онемее. Присви очи и колебливо попита:

— Пийбоди, ти ли си?

Грижливо гримираното ѝ лице помръкна.

— Позна ме...

— О, беше ми много трудно. — Той леко се усмихна и отстъпи няколко крачки, за да я разгледа по-добре.

Пийбоди носеше перука, русите къдрици се спускаха по гърба ѝ и почти покриваха сутиена ѝ с чашки във формата на раковини. От кръста надолу тялото ѝ беше обвито в блестяща зеленикава тъкан.

— Истинска русалка си.

— Благодаря. — Комплиментът повиши настроението ѝ. — Необходими ми бяха няколко часа, докато се издокарам.

— По дяволите, как изобщо се движиш?

— Отзад има шлиц, който е прикрит от „опашката“. — Пийбоди трмаво се обърна и промърмори: — И все пак едва кретам. — Тя се огледа. — Къде е Далас? Държа да ме види.

— Още не е дошла.

— Така ли? — Пийбоди погледна часовника му. — Наближава десет. Ив каза, че щяла да почака Изиди да се прибере, после щяла да

дойде направо тук.

— Точно се канех да ѝ се обадя.

— Прекрасна идея. — Пийбоди се опита да потисне предчувствието, че се е случило нещо лошо. — Може би лейтенантът иска да се появи колкото е възможно по-късно. Знам, че мрази празненствата.

— Права си — отговори Рурк и си помисли: „Но не би искала да оскърби Мейвис или мен с отсъствието си“.

Когато не успя да се свърже с нея по видеотелефона, той елиминира тайния код и я потърси чрез комуникатора ѝ. Дочу жужене, което означаваше, че уредът е включен, но отново не получи отговор.

— Нещо не е наред — обърна се той към Пийбоди. — Ив не се обажда.

— Почакай да взема чантата си. Ще се свържа с Далас по комуникатора.

— Вече опитах — заяви той, без да ѝ обяснява как го е сторил. — Не се обажда... Казваш, че останала да чака Изида пред „Спирит Куест“.

— Да, искаше да разговаря с нея... Почакай да съблека този идиотски костюм. Ще отидем да проверим какво се е случило.

— Не мога да те чакам! — извика той и си запробива път сред гостите. Пийбоди заситни след него, като се оглеждаше за Фийни.

Събуди се потънала в пот и отначало си помисли, че сънува. Главата ѝ се въртеше, а когато се опита да повдигне ръката си, откри, че не може да се помръдне.

Обзе я паника. Ръцете ѝ бяха завързани. В детството ѝ баща ѝ често я завързваше за леглото; затискаше с длан устата ѝ, за да заглуши писъците ѝ, когато я изнасилваше.

Опита да се освободи и усети болка от кожените каиши, които се впиваха в китките ѝ. Удвои усилията си, но се задъха. Краката ѝ също бяха завързани в глезените, а бедрата ѝ бяха разтворени.

Завъртя глава, искаше ѝ се да огледа помещението, където се намираще. Няколко дузини запалени свещи се опитваха да прогонят зловещите сенки. Ив видя отражението си в черната стъклена стена, напомняща огледало.

Внезапно разбра, че вече не е дете и че не баща ѝ я е завързал. Постара се да овладее паниката си. Знаеше, че страхът е лош съветник. Опита да си припомни какво се бе случило. Бяха я упоили и довели тук, бяха я съблекли и я бяха проснали върху мраморна плоча.

Сигурна беше, че Селина Крос възнамерява да я убие или още по-лошо — да я подложи на неописуеми мъчения. Трябваше да мобилизира всичките си сили, да се съсредоточи. Докато трескаво размишляваше, продължи опитите да освободи ръцете си.

Къде ли се намираше? Най-вероятно в апартамента на магьосницата, въпреки че не си спомняше как се е озовала тук. Едва ли са я занесли в клуба, където биха могли да ги видят много хора. Навярно това беше стаята, където според Алис бе принесено в жертва дете.

Колко ли бе часът? Колко време беше прекарала в безсъзнание? Рурк щеше да ѝ се разсърди... Прехапа до кръв устната си, за да не се размее истерично.

Щяха да забележат отсъствието ѝ. Пийбоди щеше да съобщи къде са се разделили... щяха да започнат да я търсят. Ала никога нямаше да я открият.

Затвори очи и зачака да се успокои. Каза си, че не може да се надява на помощ. Ала нямаше намерение да се остави в ръцете на убийците.

Огледалната стена се разтвори и Селина влезе в стаичката. Носеше разкопчана черна роба.

— Виждам, че си се събудила. Исках да си в пълно съзнание, преди да започнем.

Олбан се появи след нея. Носеше същата роба и отвратителна маска, изобразяваща глиган с остри зъби. Безмълвно взе дебела свещ и я постави между бедрата на Ив. Отстъпи крачка назад, взе положения върху черна възглавничка ритуален нож с дръжка от слонова кост и вдигна ръка.

— Време е да започваме.

Рурк точно отваряше вратата на колата си, когато джобният му видеотелефон избръмча. Той побърза да го извади и нетърпеливо извика:

— Ив, къде си?

— Обажда се Джейми. Знам къде е тя. Отвлякоха я. Побързай.

— Къде е? — попита Рурк и седна зад волана.

— В апартамента на онази мръсница Крос. Почти съм сигурен, въпреки че изгубих връзка, когато я измъкнаха от колата.

Без да чака повече обяснения, Рурк натисна газта и се запровира през натовареното движение. Докато шофираше, продължи да разпитва Джейми.

— Каква връзка се е прекъснала?

— Ами... поставих подслушвателно устройство в колата ѝ. Искан да бъда в течение на разследването. Чрез предавателя чух разговора в колата. Селина ѝ каза да включи колата на автопилот и даде адреса си. Навярно бяха упоили Далас, защото говореше странно. После вещицата заяви, че е убила дядо и Алис. — Джейми се разплака. — Призна, че е убила не само тях, но и много деца... Господи...

— Джейми, къде си?

— Пред къщата на Крос. Сега ще вляза и ще намеря Далас.

— Недей! По дяволите, послушай ме! Не влизай. След две минути ще бъда при теб. Обади се в полицията. Кажу, че извършват обир... че е избухнал пожар... но ги накарай да дойдат. Ясно ли е?

— Тя е виновна за смъртта на сестра ми. — Момчето беше престанало да плаче и гласът му беше измамно спокоен. — Затова ще я убия.

— Не влизай в къщата! — повтори Рурк и изруга, тъй като момчето прекъсна връзката. Овладея се, обади се в дома на Мейвис и поиска да говори с Пийбоди, като се постара да не заскърца със зъби, щом чу смеха, разнасящ се в микрофона. Пийбоди се обади точно когато той спираше пред сградата на Селина.

— Рурк, къде се намираш? С Фийни тръгваме към „Спирит Куест“.

— Ив не е там. Вероятно е в апартамента на Крос. Отивам там.

— Не действай прибързано. Ще се обадя на патрулните коли в района. С Фийни тръгваме незабавно.

— В опасност е и животът на едно дете. Побързайте.

Без да се замисли, че не е въоръжен, той се втурна в сградата.

Двамата монотонно припяваха над нея. Олбан беше запалил огън в някакъв черен казан и стаята се изпълни с гъст, сладникав дим. Селина беше захвърлила робата си и втриваше в кожата си благовонни масла, докато говореше на Ив:

— Била ли си изнасилвана от жена? Ще го направя така, че да те заболи. Олбан също ще се позабавлява с теб. Няма да те убием бързо, както направихме с Лобар и както наредихме на Мириам да ликвидира Тривейн. Обещавам ти, че ще изпиташ нечовешка болка.

Съзнанието на Ив напълно се беше прояснило. Продължаваше опитите да освободи ръцете си, въпреки че кожата на китките ѝ вече беше протрита до кръв. Повдигна глава и иронично проговори:

— Нима по този начин призовавате вашите демони? Не сте последователи на никаква религия, а сте най-обикновени мошеници. Харесва ви да изнасилвате и да убивате. По-долни сте от червеите, които пълзят сред нечистотии.

Селина ѝ зашлеви плесница и възкликна:

— Да я убием още сега!

— Почакай, любов моя. Нека още малко да се насладим на удоволствието.

Обърна се и извади от голяма кутия жив черен петел. Птицата запляска с криле, когато Олбан я задържа над проснатата Ив. Той произнесе няколко думи на латински, взе ножа и отрязва главата на петела. Кръвта обля Ив. Селина, която беше изпаднала в екстаз, изстена:

— Кръв за Господаря.

— Да, любов моя. — Той се обърна към нея. — Господарят иска кръв. — С бързо движение преряза гърлото ѝ и промълви: — Толкова си... досадна. — Когато магьосницата се опита да спре кръвта, бликаща от раната, той повтори: — Беше доста полезна, но ужасно досадна.

Селина се строполи на пода. Олбан я прекрачи и свали маската си.

— Омръзна ми да спазвам езическите традиции. Селина ги намираще очарователни, но за мен са досадни. — Чаровно се усмихна и добави: — Не бой се, няма да ти причиня излишни страдания. Няма смисъл.

Ив усети, че ѝ се повдига от миризмата на кръв. С огромно усилие се овладя и го погледна в очите.

— Защо я уби?

— Вече не ми е необходима. Повярвай ми, тази жена не беше с всичкия си. Предполагам, че прекалената употреба на наркотици беше повлияла на изкривената ѝ психика. Знаеш ли, че ме караше да я бия, преди да правим секс? — Той поклати глава. — Понякога изпитвах удоволствие, особено докато ѝ нанасях побой... Селина ми бе неоценим помощница. Имаше невероятни познания за синтетичните наркотици. — Олбан разсеяно погали бедрото на Ив. — Установих, че ако посвети усилията си на някаква кауза, тя работи неуморно и е много ловка в бизнеса. През последните две години натрупахме огромни суми благодарение на инвестициите ѝ. Членовете на братството също допринасяха за увеличаване на богатството ни. Не можеш да си представиш какво са готови да платят някои хора заради секса и възможността да получат безсмъртие.

— Значи всичко е било само измама.

— Не вярвам да си толкова наивна, Далас. Призоваване на демони, продажба на души... — Той самодоволно се изсмя. — Не съм имал по-успешен номер, но възможностите му вече се изчерпаха. Обаче Селина... — Погледна към трупа на любовницата си и потърка с палец брадичката си. — Селина се увлече в играта и си въобрази, че притежава свръхестествени способности. Реши, че може да гадае по фигурите, които образува димът, да призовава дявола. — Усмихна се и почука с пръст по челото си, сякаш да подчертае, че Селина е била умопомрачена.

„Значи всичко е било само измама — помисли си Ив. — Хитроумен план, целящ да убеди наивниците да се разделят с парите си.“

— Повечето измамници не се осмеляват да принасят в жертва хора.

— Не съм обикновен мошеник, а церемониите доставяха удоволствие на Селина. Проливането на човешка кръв беше започнало да ѝ харесва. На мен също. Чувстваш се всемогъщ, когато отнемеш живот. Освен това убийството ме възбужда. — Огледа проснатата пред него жена и като че едва сега забеляза красотата ѝ и стегнатото ѝ тяло, така различно от пищните форми на пълничката Селина. — Може би

все пак ще се позабавлявам с теб. Ще бъде жалко, ако не се възползвам.

Ив потръпна от отвращение и реши да отвлече вниманието му като продължава да го разпитва.

— Сега разбирам, че ти си правил секс с Мириам, че си й заповядал да се присъедини към уиканите, да убие Тривейн.

— Мириам беше като глина в ръцете ми. Освен това забравяше определени факти, след като я дрогирах с подходящи наркотици или я подлагах на хипноза.

— Селина никога не е играела решаващата роля във фарса, който сте разигравали. Сгреших, когато те помислих за неин роб. Всъщност е било точно обратното.

— Браво на теб. От известно време забелязах, че тя започва да губи контрол. Знаеш ли, че уби ченгето по собствена инициатива? — Той гневно стисна устни. — Това беше началото на края на нашата игра. Разбрах, че трябва да се отърва от... партньорката си. Онзи старчък никога нямаше да се добере до истината. Рано или късно щеше да му омръзне да удря на камък и положително щеше да се откаже.

— Грещиш, Франк щеше да научи истината.

— Няма смисъл да спорим. — Олбан се обърна и взе някакъв флакон и спринцовка. — Ще ти инжектирам съвсем малко доза, колкото да не чувстваш страх. Намирам те за изключително привлекателна. Ако бъдеш послушна, ще те накарам да изпиташ неописуемо удоволствие.

— Няма да стане, дори да ми инжектираш всички наркотици на света.

— Отново грещиш — промърмори той и се приближи към нея.

Рурк застана пред вратата на апартамента и едва се въздържа да не се втурне вътре. Ала знаеше, че прибързаната му намеса само може да навреди на Ив. Тихо затвори вратата след себе си. Алармената система беше изключена, което означаваше, че Джейми вече е в жилището. И все пак, когато с периферното си зрение забеляза някакво движение, бързо се обърна и се вкопчи в гърлото на човека в тъмния коридор.

— Пусни ме! Аз съм, Джейми — изхриптя момчето. — Не мога да вляза в стаята. Поставили са нова система.

— Къде е входът?

— Вратата е в онази стена. Не съм чул нито звук, но съм сигурен, че са вътре.

— Заповядвам ти да ме чакаш пред къщата.

— Няма. Съветвам те да не губиш време в излишни спорове.

— Тогава се отдръпни — примирено нареди Рурк; знаеше, че хлапето няма да отстъпи.

Приближи се до стената и бавно я заопипва, въпреки че вътрешният глас му нашепваше да побърза. Сигурен бе, че електронното устройство е добре скрито. Извади от джоба си компютърния си дневник и въведе някаква програма. В този момент му се стори, че дочува далечния вой на сирени.

— Какво е това? — прошепна Джейми. — Господи, никога не съм виждал да монтират подобно приспособление в електронен дневник.

— Да не мислиш, че ти си най-добрият компютърен специалист на света? — Рурк прекара устройството по стената, като мислено го проклинаше заради бавното му действие. Внезапно уредът забръмча и Рурк възкликна: — Открих го!

Тайната врата бавно се плъзна встрани, а той се приведе, готов да нападне врага си.

Ив почувства как Олбан притиска спринцовката към рамото ѝ, сетне убиецът ненадейно промени решението си. Засмя се и промълви:

— Не бива да правиш секс под наркоза. Ще бъде непочтено спрямо теб и спрямо мен — сигурен съм, че и така ще ти хареса, защото съм страхотен любовник. След това ще ти сложа толкова силна упойка, че няма да усетиш никаква болка. Това е най-малкото, което мога да сторя за теб.

— Защо не ме убиеш веднага, подлецо? — извика Ив. Напрегна всичките си сили, успя да освободи едната си ръка и го удари с юмрук в лицето. Посегна към ножа, който той беше оставил до нея, ала оръжието се изплъзна от пръстите ѝ и падна на пода.

После се случи нещо, което за миг я накара да повярва, че магьосникът е успял да призове всички демони от преизподнята.

Видя как Рурк се нахвърли върху него като хищен вълк, издебнал жертвата си. Олбан политна назад, а свещите паднаха в локвите кръв.

Тя се опита да освободи другата си ръка и ненадейно забеляза Джейми, който онемял от ужас, наблюдаваше сцената. Паниката ѝ беше толкова силна, че дори не се изненада от присъствието му, а извика:

— За бога, не стой така! Вземи ножа и ме освободи! Побързай!

Момчето изглеждаше така, сякаш щеше да припадне, но прескочи трупа на Селина, грабна ножа и преряза кожения ремък.

— Дай ми ножа! — изкрещя Ив, без да откъсва поглед от двамата мъже, вкопчени в безмилостна схватка. С крайчеца на окото си забеляза, че в ъгъла на стаята лумва огън, причинен от запалена свещ, която беше паднала на пода. Дочу вой на сирени и извика на Джейми: — Полицаите идват. Отиди да ги посрещнеш.

— Вратата е отключена — заяви момчето и преряза ремъците около глезените ѝ.

Тя скочи от мраморния олтар и изкрещя на Джейми да изгаси огъня.

— Нека гори. Искам пожарът да изпепели до основи това дяволско свърталище!

— Изгаси го! — Тя се хвърли върху гърба на Олбан, като непрекъснато повтаряше. — Ще ти дам да разбереш, мръсно!

Хвана го за косата и повдигна главата му, в този момент Рурк го удари с юмрук в лицето и извика:

— Остави го на мен!

Вкопчени в Олбан, продължиха да се търкалят сред локвите кръв. След няколко секунди забелязаха, че магьосникът е припаднал.

Рурк сграбчи ръцете на Ив и извика:

— Наранил ли те е?

Тя погледна изкривеното му от злоба лице и си каза, че трябва да запази спокойствие. Страхуваше се какво би могъл да направи под въздействие на силния си гняв.

— Дори не ме е докоснал. Ти се появи точно навреме и ме спаси.

— Доколкото видях, успяваше да се справиш и без мен. — Вдигна ръката ѝ, втрени се в кръвта, която се стичаше от китката ѝ.

Целуна нараненото място и промълви: — Ще го убия само заради това...

— Престани! Сама съм си избрала опасна професия.

Той си каза: „Никога няма да се примиря с мисълта, че любимата ми жена ежедневно е изложена на смъртна опасност“. После свали сакото си, което беше подгизнало от кръв, и наметна с него Ив.

— Гола си...

— Да, забелязах. Не знам какво са направили с дрехите ми, но трябва да облека нещо, преди да са пристигнали полицаите. — Изправи се и установи, че не може да се държи на краката си. Тръсна глава, опитвайки да проясни съзнанието си и добави: — Бяха ме упоили.

Рурк ѝ помогна да седне до стената, далеч от локвите кръв, сетне извика:

— Не мърдай от тук. Трябва да потуша пожара. — Грабна някаква роба и заудря по огнените езици, пълзящи по пода.

Ив дълбоко си пое въздух, сетне видя нещо, което я накара да скочи и да изкрещи:

— Не! Джейми, недей!

Ала беше прекалено късно. Момчето бавно се изправи, без да изпуска ножа, от който капеше кръвта на Олбан. Беше пребледняло като платно, очите му бяха разширени от ужас. Подаде на Ив оръжието и прошепна:

— Отмъстих заради дядо и Алис. Не ме интересува какво ще се случи с мен. Важното е, че той никога повече няма да убива.

Ив дочу стъпки на тичащи хора. Инстинктивно сграбчи ножа така, че нейните отпечатыци да останат на дръжката му, и извика на Джейми:

— Млъкни! Нито дума повече! — Обърна се към Пийбоди, която беше влетяла в стаята, и ѝ нареди: — Намери ми някакви дрехи.

Сътрудничката ѝ с ужас огледа кървавата сцена.

— Слушам, лейтенант. Добре ли сте?

— Нищо ми няма. Крос и Олбан ме отвлякоха, упоиха ме и ме доведоха тук. Двата признаха, че са убили Франк Воджински, Алис Лингстром, Лобар и Уайнбърг, както и че са накарали Мириам да отнеме живота на Тривейн. Олбан преряза гърлото на Селина. Подробности ще съобщя в рапорта си. Самият той беше убит по време

на схватката. Не знам какво се случи, всъщност няма никакво значение.

— Права си. — Фийни, който беше влязъл след Пийбоди, погледна към момчето, сетне към Ив. И разбра истината. — Хайде, Джейми, ела с мен. Обърна се към Ив и добави: — Лейтенант, мисля, че с Рурк трябва да се приберете у дома, да се изкъпете и да се преоблечете. Приличате на зли духове, появили се в нощта на Хелюин.

Тя погледна към съпруга си и забеляза, че лицето му е покрито с кръв и сажди. Намръщи се и промълви:

— Изглеждаш ужасно.

— Ще се изплашиш, ако се огледаш, лейтенант. Фийни има право — трябва да се приберем у дома. Ще намеря някакво одеяло, за да се загърнеш. Иначе ще замръзнеш или ще те арестуват.

— Добре. Ще се върна след около час.

— Далас, присъствието ти не е наложително — опита се да я убеди ирландецът.

— Ще бъда тук след час — повтори тя. — Направете снимки, вземете отпечатъци, обадете се на съдебния лекар. Незабавно отведете момчето в болница. Изпаднало е в шок. Свържете се с Уитни и му съобщете какво се е случило. Искам Чарлс Форт незабавно да бъде освободен. — Тя загърна по-плътно сакото на Рурк и се обърна към Пийбоди: — Оказа се права. Той не е убиец. Инстинктът ти беше безпогрешен. Осланяй се на него.

— Благодаря, лейтенант.

— И още нещо: не обръщайте внимание, ако момчето каже нещо, което противоречи на моето описание на случилото се. Джейми преживява дълбока емоционална криза и не може да отговаря за думите си. Забранявам да бъде разпитван тази вечер.

Пийбоди кимна, опитвайки да запази невъзмутимото си изражение.

— Слушам. Ще се погрижа да го заведат у дома, а аз ще остана на местопрестъплението до завръщането ви.

— Разчитам на теб. — Ив се обърна и закопча сакото.

— Извинете, лейтенант...

— Какво има?

— Много ми харесва татуировката ви.

Ив стисна зъби, вирна глава и без да отговори, се отправи към вратата. Докато с Рурк вървяха по коридора, тя гневно възкликна:

— Знаех си, че ще бъда унижена заради глупавата татуировка!

— Не мога да повярвам на ушите си. Съблекли са те гола, завързали са те и за малко не са те убили, а ти се чувстваш унижена заради розичката на задните ти части.

— В моята работа трябва да съм готова на всичко, но татуировката не спада към рисковете на професията.

Рурк избухна в смях, притисна я до себе си и възкликна:

— Лейтенант, луд съм по теб!

Издание:

Издателство Златорогъ, 1997

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.